Un debut îndrăzneț și obraznic. Vestește începutul unei noi serii palpitante.
R J Ellory

JOHANA GUSTAWSSON

Primul thriller din seria Emily Roy și Alexis Castells

BLOCK 46

Block 46 este un amestec unic și înfricoșător între atmosfera întunecată a *Nordic Noir*-ului, sensibilitatea autorului său francez și povestea unui brutal asasin în serie.

Crime by the Book

Thriller

JOHANA GUSTAWSSON

BLOCK 46

Primul thriller din seria:
Emily Roy şi Alexis Castells

Original: *Block 46* (2015)

Traducere din limba franceză:
CLAUDIA DIONISE

virtual-project.eu

TRITONIC

— 2019 —

Johana Gustawsson s-a născut la Marsilia şi a lucrat ca jurnalist pentru televiziuni din Spania şi Franţa. Locuieşte la Londra împreună cu soţul ei suedez şi cei trei fii. Bunicul ei, Simon Lagunas, a fost deportat de naziști.

Aclamat de cititori şi salutat de critică, *Block 46,* primul ei roman, plonjează în inima nebuniei criminale şi reînvie memoria crimelor naziste; a câştigat premiile *Balai de la Découverte 2016* şi *Nouvelle Plume d'Argent 2016.*

www.johanagustawsson.com

Un debut îndrăzneţ şi obraznic al unui autor talentat. Vesteşte începutul unei noi serii palpitante.

R.J. Ellroy

Block 46 *este un amestec unic şi înfricoşător între atmosfera întunecată a Nordic Noir-ului, sensibilitatea autorului său francez şi povestea unui brutal asasin în serie.*

Cititorii de ficţiune hardboiled se vor simţi ca acasă în lumea Johanei Gustawsson. Block 46 *nu este pentru cei slabi de inimă şi nu trebuie ratat.*

Crime by the Book

Părinţilor mei, Odile şi Jean-Louis
care mi-au dăruit gustul cuvintelor şi al
efortului.

„Nu putem spune nimic de bine despre subiectul
abisurilor unde am rătăcit timp de şapte ani, în
mijlocul
orbilor şi al damnaţilor care se dezlănţuiau, ca
posedaţii,
împotriva oricărei rămăşiţe de demnitate
umană.”

Eugen Kogon

Joi, 7 noiembrie 2013

TREI *lanterne brăzdează groapa.*

Un dreptunghi perfect. Un metru treizeci lungime, cincizeci centimetri lăţime. Pe măsură.

Ridică lopata, o umple cu pământ şi presară peste groapă. O singură lopată şi picioarele sunt deja acoperite; nu se mai văd decât degetele de la picioare. Fine ca pietricelele, reci ca gheaţa, pe care şi-ar dori să le atingă cu vârful degetelor sale.

Fine şi reci.

Aruncă încă o lopată de pământ umed pe burtă, care se depune la marginea cutiei toracice, în buric; surplusul cade pe alături. Încă nişte lopeţi şi termină.

Repede, spune, odată, povestea!

Brusc, aruncă lopata şi îşi acoperă urechile cu mâinile înmănuşate pline de noroi.

— O s-o închizi, da?

Aruncă vorbele printre fălcile încleştate de furie.

— Nu, nu, nu, nu! Încetează să mai urli! Încetează!

Îngenunchează lângă groapă şi îşi lipeşte mâna de buzele palide.

— Sst. Sssssst, am spus…

Mângâie cu nasul obrăjorul îngheţat.

— Da… da… de acord… îţi cânt cântecelul tău. Vreau să-ţi cânt Imse Vimse, *dar tu să taci. Ai înţeles?*

Se ridică şi îşi scutură pantalonii.

— Un micuţ păianjen, pe burlan urca…

Apucă lopata şi toarnă o grămadă de pământ peste piept. Acesta pătrunde în crestătura deschisă care continuă de la bărbie până la stern.

— Însă ploaia rece îl împiedica…

O lopată de pământ peste chip. Se răspândeşte pe frunte, acoperă părul şi alunecă în cavităţile oculare.

— Dar drăguţul soare, norii i-a gonit.

Pământul se împrăştie peste corpul ca de marmură în ritmul cântecelului.

Tasează şi nivelează ultimul strat, apoi tapetează mormântul cu frunze ruginii de iarnă cu un gest plin de aroganţă artistică. Se retrage fără să-şi ia ochii de la creaţia sa, revine pe poziţie şi rearanjează câteva frunze cu vârful piciorului.

Îşi şterge lopata de mâna înmănuşată, pune lanternele în husă, îşi scoate mănuşile, le scutură, apoi aranjează instrumentele unul câte unul în geantă.

Când îşi aruncă geanta pe umăr, aude trăncănitul tipic papagalilor cu guler trandafiriu. Se povesteşte că aceste păsări exotice au scăpat de la studiourile cinematografice Shepperton, din Surrey, în timpul filmării Reginei africane *cu Bogart, laureatul premiului Oscar, în 1951. Dar niciun papagal n-a fost adus, de fapt, pentru filmările realizate la studiourile din Isleworth. Aşadar, de unde vin aceste păsări?*

Se opreşte o secundă şi caută penajul verde-măr în noaptea întunecată. Nu aude decât freamătul aripilor.

Are nevoie, într-adevăr, de-un al doilea binoclu cu vedere nocturnă. Nu mai poate lucra cu lanterne, e mult prea periculos; va plăti scump pentru imprudenţele astea dacă nu se organizează mai bine.

Scoate lampa din hanorac şi îşi vede de drum.

Anglia, Londra
Hampstead Village
Domiciliul lui Alexis Castells

Sâmbătă, 11 ianuarie 2014, ora 15

VULPEA se-ntindea sub unica rază de soare care ajungea până la grădină. Se strecurase printre tufişuri cu douăzeci de minute mai devreme şi nu se mai mişcase de-atunci. Trei pătrate de verdeaţă mai încolo, două fetiţe se zbenguiau cu picioarele goale şi cu părul lor roşcat şi creţ în vânt. Se întreba cum de n-au răcit până acum.

Instalată la biroul ale cărui ferestre dădeau spre un şir de grădini, Alexis se întinse, ajustă perna sub fund şi reporni reportofonul. Vocea psalmodică a lui Rosemary West inundă atmosfera.

Cu două luni înainte, aflându-se în faţa lui Rosemary la închisoarea Low Newton, din nordul ţării, Alexis examinase mâinile mici şi delicate ale criminalei; mâini care loviseră, sugrumaseră, violaseră. Acele mâini pe care Rosemary le inspecta în timp ce povestea cum îşi omorâse fiica.

Brusc, Alexis tresări. Feţele trunchiate ale părinţilor apărură pe ecranul calculatorului. Opri imediat înregistrarea.

— Vezi că nu ştii ce faci! se impacientă mama sa. Acolo trebuie să apeşi, uite!

Conversaţia se-ntrerupse. Alexis, amuzată, îi reapelă.

— Hello, se adresă ea chipului din prim-plan al tatălui.

— Ah… taci din gură, Mado! Uite-o acolo pe micuţa noastră. Alexis, furnicuţa mea, ce mai faci?

Deşi avea treizeci şi şapte de ani, încă era „furnicuţa” tatălui ei.

— De ce nu eşti pe afară, draga mea? întrebă mama apropiindu-şi gura de webcam. Se pare că vremea e bună la Londra. Mă rog, bună, bună…

Probabil sunt două raze de soare care-o să dispară rapid. Dacă nu ieşi acum, n-o să mai ieşi tot anul!

— Nu afară, pentru că trebuie să-şi termine cartea, aşa să ştii! Editorul aşteaptă cartea în două luni, ştii asta, nu?

— Dar e necesar să se aerisească, micuţa! Uită-te la ea!

Alexis dădu ochii peste cap. *Ce-i, guriţă? Ce are guriţa mea?*

— Unde-mi sunt nepoţii? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

— Se joacă cu cadourile.

— Cadouri? Sărbătoriţi ceva?

— Regele. *Els Reis Mags,* răspunse tatăl său într-o catalană perfectă. Trebuie să ştie şi micuţii ăştia de unde vin. Ei sunt un sfert…

— Spanioli, da… ştiu, tată.

— Nu, catalani! Un sfert catalani. Unde ai ajuns cu cartea, furnicuţa mea?

— Cu cinci pagini mai departe decât ieri, tată. O să vă las, trebuie să continui…

— Vrei să-ţi păstrez puţin *din fideuá* pe care am făcut-o, draga mea? întrebă mama sa. Ţi-o congelez şi o mănânci data viitoare când vii? Chiar aşa, când vii? Ţi-ai luat bilete?

— Nu ştiu, mamă…

— Nu vrei din *fideuá* mea?

— Ba da, bineînţeles că vreau din *fideuá* ta, mamă, dar nu ştiu când vin să vă văd. Trebuie să mă-ntorc la… Îmbrăţişează-i pe toţi din partea mea.

— Nu spui niciun cuvânt surorii tale şi lui Xavier, totuşi…

— Le-am spus ieri, mamă… Hai, după-amiază plăcu…

Alexis trânti câteva pupături pe ecran ca să întrerupă rapid protestele mamei şi se deconectă de pe Skype.

Se târî până la bucătărie, îşi turnă o cană de cafea şi sesiză ispititorul telefon mobil abandonat lângă frigider pe perioada de lucru. Nu-şi dădea voie să-l

consulte decât în timpul aprovizionării cu cafea sau brânză, după poftele pe care le avea.

Alexis făcu ochii mari de mirare. Douăzeci şi şapte de apeluri pierdute, provenite de la o linie de telefonie fixă londoneză, şi patru mesaje. Reapelă direct numărul.

— Alexis Castells, aţi încercat să mă sunaţi…

— Alexis, sunt Alba…

În mod obişnuit, Alba Vidal, o spanioloaică cu un temperament la fel de colorat ca şi ţinutele sale, dădea impresia că te îmbrăţişa în timp ce-ţi vorbea. Dar acum, vocea sa îşi pierduse toată căldura. Era seacă, sfărâmată de îngrijorare.

— E numărul de la magazin, voiam să las linia personală liberă în caz că… Nu, nu, nu! Nu v-atingeţi de vitrină! se enervă Alba.

Câteva cuvinte de protest înfundate şi bâlbâituri în loc de răspuns.

— EU sunt directoarea relaţiilor publice şi vă spun să nu vă atingeţi de această vitrină, la naiba! Pardon, Alexis… E nebunie curată aici. Oricât de bine ai organiza totul pe parcursul mai multor luni, mereu este aceeaşi dezordine în ziua Z…

Alba oftă sacadat.

— *Dios mios,* Alexis…

— Ce se-ntâmplă, Alba?

Germania

Iulie 1944

TRENUL încetini când începu să urce panta.

Prizonierul trase de uşa vagonului scoţând un geamăt animalic. Ceilalţi primiră aerul întinzându-şi gâtul, ca şi cum această briză neaşteptată putea înăbuşi setea care le ardea gâtlejul.

Aşteptă câteva secunde, ca o vrabie pe o ramură, ce zăboveşte înainte să-şi ia zborul, apoi dispăru în negura nopţii. Iar alţi deţinuţi luară decizia să sară, când trenul se opri.

O înşiruire de zgomote surde răsună şi pădurea fu împânzită de pete gălbui; proiectoarele plantate pe turnuri începeau vânătoarea de oameni. Cercetau tufişurile, copacii răvăşiţi, linia pădurii.

— *Ich habe sie! Ich habe sechs von ihnen!*

Anunţul fu urmat de un balet de mitraliere. Ordinele ţipate în germană se amestecară cu împuşcăturile până la o linişte mormântală, mult mai înfricoşătoare decât rafalele care înconjurau convoiul.

Erich Ebner se întrebă câţi oameni căzuseră. Câţi fugiseră. Câţi muriseră lent, în chinuri atroce, din cauza rănilor. Poate e mai bine aşa, şuşotise vecinul său, în engleză. Pentru că, oricum, la finalul călătoriei nu-i aştepta decât infernul. Erich se îndoia: nimic nu putea fi mai rău decât acest vagon de transportat animale, fără aer sau apă în condiţiile în care temperatura exterioară depăşea 25 de grade. Vagoanele fuseseră concepute să găzduiască patruzeci de oameni sau opt cai. Erau o sută patruzeci şi doi. Mă rog… O sută patruzeci şi doi de oameni vii la începutul călătoriei.

Bătrânul spaniol fusese primul care murise, la câteva ore după plecarea convoiului. Atunci când fiul lui îşi dăduse seama că nu mai respira, începuse să urle. Îşi ştersese balele de bărbia tatălui şi îl strânsese în braţe gemând, în timp ce chipul

purpuriu al mortului se bălăngănea de la dreapta la stânga ca într-un dans macabru. Apoi, bărbatul lovise pereţii vagonului, înainte să se ia de vecinul său. Îşi scosese pantoful şi îl lovise pe bietul băiat cu tocul. Nimeni nu mişca, lumea se mulţumise să tresară sub lovituri. Lupta încetase la fel de repede cum începuse. Epuizarea câştigase teren în faţa nebuniei.

De atunci şi alţii cedaseră dar erau toţi atât de înghesuiţi încât colegii trecuţi în nefiinţă erau menţinuţi în picioare de aceia de care erau lipiţi. Erich nu-i putea vedea, dar îi putea simţi. Mirosul de mortăciune plutea în vagon, amestecat cu cel de sudoare şi excremente. Mirosul oribil al omului redus la stadiul de animal. Dispuneau doar de o hazna care nu mai fusese golită de la plecare, cu treizeci şi şase de ore înainte.

Ebner îşi schimbă piciorul de sprijin. Prizonierul de lângă el se eliberă din strânsoare forţat de ceilalţi. Chiar înainte de evadare, acest tip îi linsese picăturile de sudoare de pe umăr. Erich îl văzu apropiindu-se de latrină centimetru cu centimetru, cu faţa încreţită de dezgust, ca să scoată urina care dădea pe-afară. Fu întrerupt de scârţâitul pietrelor sub cizmele soldaţilor nazişti.

Doi ofiţeri SS se plantară în faţa vagonului larg deschis. Cel din dreapta avansă un pas, cu mâna pe patul pistolului.

— Ausziehen!

Nimeni nu mişca; majoritatea oamenilor înghesuiţi în vagon nu vorbea germană.

— Nackt, verdammte Scheiße!

Erich ştia că, dacă ar fi tradus ordinele soldatului, ar fi fost executat pe loc. Atunci, începu să se dezbrace, pe cât de repede îi permitea lupta asta forţată, corp la corp.

Vecinii nu întârziară să-l imite. Amorţiţi şi jenaţi, îşi protejau sexul cu mâinile.

— Die Anziehsachen zur ersten Reihe weitergeben!

Colegii îl priviră cu coada ochiului ca să ştie ce să facă; Ebner îşi pasă hainele unuia dintre deţinuţi care stătea în faţa SS-istului.

Odată ce hainele fură stivuite în afara trenului, SS-istul îşi scoase pistolul Luger, puse ţeava pe fruntea prizonierului din faţa lui şi trase. Împuşcătura acoperi urletele îngrozite ale oamenilor cu feţele acoperite de bucăţi de creier şi os.

— *Kein Entkommen mehr.*

Al doilea SS-ist reînchise uşa vagonului şi trenul plecă mai departe.

Convoiul ajunse în gară a doua zi după-amiază.

Scârţâitul frânelor se amesteca, în gălăgia confuză, cu amestecul de lătrături feroce şi ordine urlate în germană.

Uşa vagonului se deschise în faţa unui grup de soldaţi. Trei dintre ei ţineau în lese nişte câini-lup cu spume la gură, care se năpusteau asupra noilor veniţi.

— *RAUS! RAUS!*

Primul rând de prizonieri avansă cu prudenţă. Într-o ploaie de pocnituri, baionetele şi bâtele de cauciuc se abătură asupra capetelor, umerilor, iar mâinile se ridicară în semn de protest. Câinii fuseseră lăsaţi să-i atace pe aceia care nu reuşeau să se ridice.

— *RAUS!*

Pe măsură ce prizonierii ieşeau din vagon, morţii cădeau pe peron ca păpuşile de cârpă. Rămăşiţele lor fuseseră zdrobite de cei care încercau să supravieţuiască, evitând loviturile.

Bâta nu-l atinse pe Erich decât peste umăr şi genunchi; scăpă de câini şi se alătură rândului, alergând.

Marşul până la lagăr îi păru că durase o eternitate. Erich avansa cu coloana de şchiopi, ordonată în rânduri de câte cinci, sub un soare de plumb, în ritmul orchestrei care-i acompania.

Nimic din toate astea nu avea sens. Călătoria. Morţii. Cruzimea. Muzica. Trupurile dezgolite.

Nimeni nu mai încerca să-şi ascundă goliciunea, ca şi cum fiecare acceptase deja să renunţe la umanitate. Şi liniştea. Liniştea capitulării din spatele muzicii nepotrivite. Gardienii nu-i obligaseră să tacă, dar nimeni nu îndrăznea să vorbească. Frica le paraliza simţurile: înlocuise durerea, setea, foamea şi oboseala extremă.

Unde erau fiii, fiicele, femeile acestor bărbaţi? Unde erau părinţii lui Erich? Şi prietenii lui, colegii de la universitate? Care era destinaţia finală a acestei călătorii infernale? Îi auzi pe soldaţii SS vorbind despre pădurea din Ettersberg. Deci, erau aproape de Weimar, în Thuringen. Pe colina unde Goethe iubea să se plimbe printre fagi, gândindu-se la Charlotte von Stein.

Soldaţii îi opriră în faţa unui grilaj. SS-istul care conducea coloana citi cu voce tare inscripţia din centrul porţilor de fier:

— *Jedem das Seine!*

Fiecăruia ce i se cuvine. *Suum cuique.* De parcă aceşti bărbaţi, aflaţi în pragul morţii, ar putea împărtăşi ironia unei pauze filosofice, se gândi Erich.

Subit, cineva vociferă până îşi pierdu vocea.

Erich se deplasă la stânga şi zări un SS-ist în picioare cu pumnul ridicat. Un om dezbrăcat gemea încolăcit la pământ.

— *Aufstehen!*

Omul zăcea la pământ, iar corpul i se zguduia de spasme.

— *Aufstehen, du verdammte Ratte!*

Braţul soldatului se năpusti asupra victimei. Atunci, Erich înţelese ce strângea acesta în pumn: o piatră. Nazistul bătu bietul om până ce piatra i se înfipse în craniul zdrobit, apoi ocoli cadavrul şi veni în faţa convoiului.

Marşul se reluă, iar ritmul era dat de loviturile de bâtă şi muzica veselă.

Erich înghiţi nodul de frică care-i tot creştea în gât. Îşi privi picioarele umflate, întrebându-se când li se va da, în sfârşit, să bea şi să mănânce. Saliva în

timp ce-şi imagina un pârâiaş de apă rece alunecându-i prin gâtlej.

Zece minute mai târziu, se opriră în faţa unui hangar imens. Odihna era aproape.

Însă, când Erich pătrunse în clădire, nu descoperi nici grămezile de haine, nici hrana pe care se aştepta să o găsească. Şocul îl imobiliză, violent. Prizonierul din spate îl împinse înspre un bărbat brunet înarmat cu o maşină de tuns. Pe măsură ce tundea, părul său fin şi blond cădea cu o graţie dureroasă peste nişte bucle brunete ce zăceau pe jos.

Omul apucă un brici şi îi atacă axilele, braţele, toracele şi picioarele. Când briciul îi ajunse la marginea sexului, Erich închise ochii. Umilinţa îl secă de puteri. Întoarse capul supus în timpul inspecţiei urechilor. Îi deschiseră gura ca să-i examineze gâtul uscat. Buzele îi crăpară şi începură să sângereze.

Apoi fu condus, în lovituri de bâtă, spre o cadă imensă. O lovitură de cizmă în fund îl făcu să cadă înăuntru. Recunoscu imediat mirosul de fenol. Avea impresia că pielea îi lua foc. Se scufundă în timp ce închidea gura şi ochii, aşa cum îi ceruse un SS-ist zâmbitor, şi ieşi de-acolo când i se făcu semn. Atunci când ajunse sub jetul de apă rece, deschise larg gura, uitând cât de tare îl ardea tot corpul.

Tipul din tren avea dreptate. La capătul acestei lungi călătorii îi aştepta, cu adevărat, infernul. Dar un infern organizat.

Londra, Hampstead Village

Sâmbătă, 11 ianuarie 2014, ora 16:45

ÎŞI trase poalele rochiei strâmte peste coapse cât să-şi ascundă indecenţa şi se urcă în taxi cu puţina eleganţă pe care i-o permitea ţinuta. Coborârea treptelor pe tocuri, din apartamentul cocoţat la etajul doi, o făcuse să transpire; urcarea însă, avea s-o doboare, pur şi simplu. Oftă uşurată când se aşeză pe banchetă.

— New Bond 175, vă rog, spuse acoperindu-şi picioarele.

Şoferul coborî Fitzjohn Avenue şi continuă pe Avenue Road. În doar câteva minute, intrau deja în Regent's Park.

Alexis îşi lipi nasul de geam. Clădirile cu stucaturi de John Nash se detaşau de cerul negru de funingine. La această oră, noaptea deja întuneca tenebros parcul; iarna londoneză căpăta o alură scandinavă.

Taxiul se opri ca să lase să treacă câteva alergătoare. Alexis le urmări cu admiraţie, dar şi cu o uşoară invidie, pe amazoanele în adidaşi. Înfruntau frigul umed, noaptea şi chiar ploaia care începţoşa acel sfârşit de după-amiază, cu un pas triumfător. Îşi trase în jos manşeta paltonului, înfrigurată. Gulerul îi atinse cerceii. Două perle montate pe un pivot de aur roşu, creaţia prietenei sale Linnéa Blix.

Înghiţi cu dificultate şi îşi masă gâtul îndurerat.

Linnéa crease o colecţie de bijuterii pentru Cartier, care urmau să fie prezentate în acea seară unui grup mic de clienţi exclusivi. Ar fi trebuit să se-ntâlnească cu Alba la magazinul de pe strada New Bond în cursul dimineţii, însă cealaltă nu se prezentase, iar acum era de negăsit. Concepţia Linnéei despre timp era cu siguranţă diferită de a lor, dar nu ratase niciodată o întâlnire profesională.

— Domnişoară?

Taxiul oprise în faţa magazinului Cartier. Alexis plăti cursa şi ieşi din maşină efectuând o săritură dizgraţioasă, ca să evite o baltă. Doar ce puse piciorul pe covorul roşu care orna intrarea, că i se şi deschise o umbrelă deasupra capului, fiind condusă până la uşă.

Paul Vidai, soţul Albei, aştepta în interior, în faţa uşilor duble ale scării impozante. Se muta de pe un picior pe celălalt, cu o graţie neaşteptată pentru un om de statura sa, ca o barză pe malul unui iaz. O întâmpină pe Alexis cu un surâs radios şi o delicată, dar scurtă îmbrăţişare, terminată cu un sărut furiş pe obraz. Modul „director de magazin" fusese activat pentru eveniment.

În timp ce se retrăgea, se aplecă spre urechea ei: „Încă nu a venit", spuse cu o voce gravă.

Gâtul lui Alexis se strânse din nou:

La naiba, unde o fi Linnéa, atunci?

Tonul lui Paul îşi reluă imediat lejeritatea comercială ca să întâmpine clienţii ruşi care aşteptau cu răbdare în spatele lui Alexis.

— Madam, may I show you the way to the boardroom?

Vocea sunase ca un zgomot discret de clopoţel. Alexis se întoarse. O fată tânără cu părul negru şi o siluetă plăpândă îi zâmbi cu o bunăvoinţă mult prea sinceră. Alexis o urmă cu foarte mare atenţie, uitându-se grijulie pe unde păşea.

În capătul scării, o uşă cu oglindă se deschidea către o cameră cu tavan înalt. Alexis o observă imediat pe Alba, în plină discuţie cu un cuplu asiatic.

Ar fi vrut să se aşeze aproape de prietena ei şi, cu un entuziasm adolescentin, să vorbească despre Linnéa – „să joace telefonul fără fir", după cum spunea Paul cu ironie. Să-şi împărtăşească neliniştile, să şi le adauge pe cele ale Albei, să-şi înfrângă temerile, să elaboreze teorii atât de dramatice că se transformau în scenarii de la Hollywood, apoi să explodeze de râs amândouă în momentul în care Linnéa ar fi apărut într-o ţinută

îndoielnică, cu părul ei lung şi blond coafat într-un coc, în vârful capului, absolut devastată că a pierdut avionul… Dar, în acea seară, Alba nu-i putea acorda nici măcar o secundă. Trecea de la client la client, fără să aibă timp să respire între două propoziţii.

Alexis trebuia, deci, să-şi gestioneze singură stresul. Linnéa va sfârşi prin a-şi face apariţia.

Acceptă cupa de şampanie pe care i-o întindea o hostesă cu aspect diafan şi bău prima înghiţitură pătrunzând timid în sala de conferinţe. Bulele din şampanie, uşoare şi fine, îi mângâiau cerul gurii.

Alexis cuprinse încăperea dintr-o privire. Mobilierul pluşat, cornişele superbe în relief, perdelele grele care ştergeau uşor parchetul, totul avea un iz puternic de *Istorie Adevărată.* Ca şi când amprenta generalului de Gaulle încă se mai păstra asupra acestei încăperi care-i servise drept birou, în timpul exilului londonez, în plin război. Unii chiar credeau că discursul din 18 iunie fusese redactat între acei pereţi.

În centru, un cub acoperit de catifea roşie părea să leviteze – fără îndoială, era caseta de prezentare a colecţiei Linnéei. În fiecare colţ, câte o colivie rotundă, aurie, prezenta creaţiile somptuoase ale lui Jeanne Toussaint. După ce confecţionase genţi pentru Coco Chanel, această doamnă din Bruxelles condusese magazinul de bijuterii de lux Cartier mai bine de patruzeci de ani.

Alexis puse cupa golită pe un platou de argint şi se îndreptă spre colivia ce găzduia cele mai prestigioase piese din colecţia Pantera.

— Doamnelor, domnilor…

Paul tocmai luase cuvântul. Disciplinaţi, cei treizeci de clienţi se întoarseră spre el.

— Este o mare onoare pentru Cartier să vă prezinte, în această seară, în avanpremieră, colecţia imaginată şi făurită de Linnéa Blix, noua noastră creatoare, pentru a celebra cei şaptezeci de ani de la Eliberarea Franţei. Cartier nu este doar un simplu martor la istoria…

Alexis o căută pe Alba cu privirea. Prietena ei asculta cu sfinţenie discursul soţului. Stătea lângă un bărbat cu părul alb, care-şi ascundea elegant silueta rotofeie cu un costum de pe Savile Row. Alexis îl recunoscu pe Richard Anselme, bijutier şi maestrul Linnéei.

Alexis se mută de pe un picior pe altul ca să-şi aline picioarele inflamate.

Linnéa ratase avionul. Două luni pe an, se exila la Falkenberg, pe coasta de vest a Suediei. În timpul acestei izolări, pe care o numea „capriciu de divă", nu prea dădea semne de viaţă.

Alexis scutură din cap ca şi cum ar fi vânat aceste gânduri parazite şi se concentră pe discursul lui Paul.

— …În plină ocupaţie, Jeanne Toussaint expune în vitrinele magazinului Cartier de pe Rue de la Paix o bijuterie care înfăţişa o pasăre, în culorile drapelului francez, închisă într-o colivie. Această cutezanţă a stârnit, vă puteţi imagina, mânia invadatorului, care a costat-o mai multe zile de închisoare. În 1944, Jeanne Toussaint celebrează dezrobirea capitalei expunând această pasăre ieşind din cuşcă. Simbolul Franţei libere.

Paul marcă o pauză teatrală şi traversă audienţa cu privirea.

— Aceeaşi Jeanne Toussaint este celebrată de Cartier prin creaţiile pe care le veţi descoperi în această seară. Mâine dimineaţă, colecţia va fi prezentată presei, la Paris, şi va fi expusă în vitrinele magazinului nostru din Rue de la Paix, chiar acela în care a fost expusă *L'oiseau en cage,* a celei pe care o numeam „Pantera", acum şaptezeci de ani.

Paul îşi ridică braţele cu graţia autoritară a unui dirijor.

— Vă rog!

Pânza de catifea roşie alunecă la picioarele vitrinei cu aroganţa unei femei râvnite care se dezbracă, în cele din urmă, pentru amant. Invitaţii se adunară de jur împrejur.

Alexis se pregătea să urmeze mulţimea când îl zări pe Peter Templeton, partenerul Linnéei, în pragul uşii. Privirea lui îngrozită scruta audienţa.

Inima lui Alexis tresări atât de puternic încât întreg corpul i se cutremură.

Londra, Sloan Square
Domiciliul Linnéei Blix

Sâmbătă, 11 ianuarie 2014, ora 21

PETER stătea aşezat în sufrageria apartamentului. Privirea goală i se muta când la mâini, când la sfeşnicul aflat în mijlocul mesei. Mersese la Cartier ca s-o găsească pe Linnéa. Dar nu era acolo. Nu fusese prezentă la petrecerea despre care vorbea de luni de zile. Seara dedicată ei. Poate era încă în Suedia? sugerase Alexis schiţând un zâmbet crispat de nelinişte. Poate, într-adevăr.

Tânăra femeie, încă îmbrăcată în rochia de seară, cu telefonul la ureche, parcurgea o linie invizibilă între două ferestre din celălalt capăt al încăperii. Cu ochii aţintiţi în podea, îşi asculta interlocutorul în timp ce-şi prindea buza inferioară între degetul mare şi cel mijlociu. Atunci când îi răspundea, agita aerul cu mâna desenând spirale.

Fixă mobilul cu umărul, apucă blocnotesul care zăcea pe măsuţa de cafea şi notă o adresă de e-mail. Mulţumi agentului de poliţie şi închise.

— Peter, n-ai cumva o fotografie cu Linnéa pe care o putem trimite poliţiei?

Întoarse capul către Alexis. Ticurile îi contractau faţa. În doar câteva ore, obrajii i se adânciseră şi tenul bronzat devenise pământiu. Bărbatul se ridică cu greutate, ieşi din sufragerie şi reveni cu mobilul, pe care i-l întinse lui Alexis. În acelaşi moment se auzi o sonerie stridentă. Peter porni cu acelaşi pas moale către uşa de la intrare.

Reveni, urmat de Alba, un minut mai târziu.

Alba îşi scosese bijuteriile şi schimbase tocurile cu nişte balerini ce puteau fi confundaţi cu papucii de casă. Separat de o cărare pe mijloc, părul ei brunet strâns pe ceafă reamintea de coafurile şcolăreşti. Machiajul i se stricase până la sfârşitul petrecerii: fondul de ten se strânsese în ridurile fine dimprejurul ochilor, iar rimelul fărâmiţat îi tapeta

cearcănele. Coada de cal joasă îi prelungea faţa deja alungită, iar machiajul stins accentua mina plină de îngrijorare de bătrână îndoliată. Alba puse mâna pe frunte ca şi cum îşi lua temperatura.

Alexis îşi întâmpină prietena cu un zâmbet scurt şi încordat.

— Am anunţat poliţia. Sunt pe cale să le trimit două fotografii cu Linnéa.

— Au verificat dacă era pe lista pasagerilor zborului Göteborg-Londra de azi-dimineaţă?

— Se ocupă şi mă sună.

Alba încuviinţă. Merse alene până la canapea în timp ce privea în jur cu o curiozitate politicoasă. Peter şi Linnéa se mutaseră aici acum patru luni, dar nici ea, nici Alexis nu vizitaseră până atunci noul lor apartament. Privirea îi zăbovi pe un cadru pus pe-un panou de lemn roşu, o schiţă făcută de Linnéa pentru o diademă.

Alba întoarse privirea şi îşi deschise paltonul, apoi îşi eliberă picioarele de balerini şi se cuibări între perne, cu călcâiele sub fund. Peter îşi reluă locul în faţa mesei, în timp ce Alexis continua, ca un echilibrist, acest du-te – vino între cele două ferestre. Fiecare, zidit în propria-i tăcere, părea a fi un actor concentrat care aştepta ridicarea cortinei.

Brusc, lui Alexis îi vibră telefonul în mână şi răspunse imediat. Atunci când închise, câteva minute mai târziu, Peter şi Alba se holbau cu o privire neliniştită.

— Zborul ei a aterizat cu bine pe Heathrow azi-dimineaţă, dar nu era la bord.

Liniştea căzu peste încăpere ca un cer jos şi greu.

Alba se îndreptă. Canapeaua de piele scârţâi precum o poartă veche.

— Ei au…

— Da, o întrerupse Alexis, au verificat: nu era nici pe lista zborurilor de azi… nici de ieri.

Londra, Aeroportul Heathrow

Duminică, 12 ianuarie 2014, ora 18:45

ALEXIS strânse centura şi îşi puse mâna peste cea a lui Peter. Peter, carismaticul, arăta ca un copil speriat. Neliniştea îi tocise sentimentul de siguranţă şi îi ridicase umerii. Privea fix prin hublou. Grindina lovea aripa avionului, ca şi cum nişte copii s-ar fi amuzat să tragă, în rafale, bile de plumb în avionul Airbus A230. Ochii lui Alexis îi întâlniră pe ai Albei, de cealaltă parte a culoarului. Îşi adresară acelaşi zâmbet trist, traversat de o lumină palidă de speranţă.

În seara precedentă, Serviciul britanic pentru persoane dispărute contactase poliţia din Falkenberg, care trimisese imediat o patrulă la domiciliul Linnéei. Nimeni nu răspunsese. Putuseră doar să arunce un ochi în interior, prin fereastră, dar nu remarcaseră nimic anormal. Acum, poliţia suedeză urma să conducă o pre-anchetă asupra posibilei dispariţii a Linnéei, înainte să pătrundă să percheziţioneze casa.

Refuzând să aştepte veştile despre partenera sa la Londra, Peter decisese să se întoarcă la Falkenberg cât mai curând posibil. Nici Alexis, nici Alba nu avuseseră inima să-l lase să plece singur.

Fuseseră nevoiţi să aştepte eliberarea unui zbor. De necrezut că cei douăzeci de mii de suedezi expatriaţi în Regatul Unit aleseseră să se întoarcă acasă în acelaşi weekend! Urmau să aterizeze pe la ora 22 la Göteborg şi erau aşteptaţi la secţia de poliţie din Falkenberg a doua zi, luni dimineaţă, la ora 8.

Mâna lui Peter se crispă sub cea a lui Alexis.

— Ce voi face… întrebă el fără să se oprească din a fixa pista cu privirea. Ce voi face dacă…

Vocea sa moale şovăi înainte de a se stinge.

Alexis îl consolă mângâindu-l pe braţ. Ar fi putut să-l liniştească, să-l asigure că Linnéa era bine. Dar i

se luase de melodia asta a consolării. Nereuşind să mascheze neliniştea, cuvintele sunau fals. Ar fi meritat, mai bine, o îmbrăţişare, mai puţin ipocrită.

Încă nu aveau veşti şi asta nu era de bun augur. Iată adevărul. Era de ajuns doar să-i treacă prin minte că i se făcea pielea de găină.

— Aşa e ea, tu înţelegi asta, continuă ea fixând cotiera cu privirea. Îi place să aibă spaţiul ei. Când pleacă în Suedia, caută pacea. Îmi mai trimitea mesaje din când în când, dar… dacă am ghinionul de a o suna sau de a… O ştii… Ştii cum e când pleacă acolo…

Degetele netezeau fruntea încruntată.

— Crezi că ar fi trebuit să mă-ngrijorez, Alexis? Crezi că ar fi trebuit să chem poliţia mai devreme?

— Nu… nu, Peter, nici pe departe. N-aveai niciun motiv de-ngrijorare. Nici măcar unul.

Răspunsul pe care-l aştepta. Iertarea. Încuviinţă, consolat, apoi se sprijini de tetieră şi închise ochii.

Alexis se întoarse către Alba. Prietena ei moţăia cu capul lăsat într-o parte.

Se uită la ceas. Doar 19 ore. Încă treisprezece ore de aşteptare ca să afle ceva. Treisprezece ore înainte să înceapă căutarea de răspunsuri.

Suedia, Falkenberg
Torsviks småbåtshamn

Duminică, 12 ianuarie 2014, ora 21

APARENT insensibil la vântul care îl lovea direct în faţă, comandantul Lennart Bergström coborî duna înzăpezită cu paşi mari, la lumina lanternei.

Mai jos, îngheţat şi gol, micul port de agrement era la fel de greu de recunoscut ca un vechi prieten de mult pierdut din vedere: iarna alungase bărcile şi înghiţise perdeaua de stuf mişcător. Lipit de cazarma de recepţie din lemn, se ridica un cort lung de pânză albă, flancat de doi poliţişti în uniformă. Pitorescul *småbåtshamn* era frumos şi nefiresc.

Björn Holm, şeful SKL, de la criminalistică, îl aştepta pe comandant la poalele dunei.

— La naiba, Lennart… N-am văzut niciodată ceva de genul ăsta… murmură el în timp ce-şi muşca mustaţa îngheţată.

Bergström îşi drese vocea.

— Legistul e acolo?

— Cât pe ce să n-ajungă: tocmai a fost chemat la Göteborg.

— Căcat… Voi v-aţi apucat de treabă?

— Am aruncat o scurtă privire asupra cadavrului şi am pus *snipa* aşa cum era: voiam ca băieţii să înceapă de la carenă şi prin jurul bărcii, chiar dacă nu cred că există mare lucru de recuperat cu toată zăpada asta.

Bergström îmbrăcă combinezonul şi încălţămintea sterilă. Suflă în mănuşile albastre de latex înainte să şi le pună.

— După tine, aruncă Björn dându-se într-o parte ca să-l lase să treacă.

Două proiectoare inundau interiorul cortului cu o lumină crudă. În centru se afla o barcă răsturnată cu linia de chilă, de un roşu spălăcit, îndreptată în sus.

Cei trei tehnicieni ridicară pentru o secundă nasul din *snipa* şi-l salutară pe comandant cu un gest de mână.

— Acordaţi-ne încă două minute, lansă cel mai mic din spatele măştii, fără să-şi ridice privirea din centimetrul pătrat pe care-l inspecta.

— Ce-ai făcut cu cei doi copii care au descoperit corpul? spuse Björn adresându-se comandantului.

— I-am lăsat la secţia de poliţe, cu Olofsson. Erau foarte speriaţi.

— Se pare că erau şi complet beţi; dar atât de speriaţi că stăteau drepţi ca nişte *i-uri.*

— Ce făceau la Torsviks småbåtshamn, în plină noapte?

— Au venit să-şi toarne pe gât în linişte. Au furat două sticle de vodcă de la părinţi şi s-au gândit că au găsit ascunzătoarea perfectă.

— Da, bine, dar nu erau singurii…

— OK, am terminat, îi întrerupse tehnicianul. O să răsucim *snipa.*

Björn şi Bergström se dădură un pas înapoi, în timp ce doi tehnicieni mutau barca.

Această carenă mutilată de vaporii de apă sărată şi clima aspră îi aducea aminte comandantului de cojile de nuci care serveau drept leagăn Degeţicăi în povestea lui Andersen. *Ce asociere stranie de idei,* gândi el privind barca ridicându-se ca un capac de cutie.

O femeie dezbrăcată zăcea dedesubt. Era întinsă pe spate, cu braţele de-a lungul corpului şi picioarele strânse unul peste celălalt.

Bergström se aşeză în genunchi lângă cadavru. Se putea distinge pielea albăstrită de frig pe sub pojghiţa de gheaţă. Părul blond şi des, coafat cu grijă, îi era aranjat pe umeri. I se răsese pubisul şi i se gravase un X pe braţul drept. Ochii îi fuseseră scoşi. Chipul ei fin era de nerecunoscut cu cavităţile oculare goale, întunecate şi excesiv de mari. Gâtul îi fusese tranşat pe verticală de la bărbie până la stern, iar pielea atârna ca un sacou descheiat. Traheea fusese extirpată.

Comandantul se ridică şi ieşi din cort. Îşi scoase combinezonul şi luă mobilul. Era cazul să adune trupele, cât mai repede; avea senzaţia că tocmai deschisese cutia Pandorei.

Suedia, Göteborg
Aeroportul Landvetter

Duminică, 12 ianuarie 2014, ora 22:15

GERUL năprasnic se năpustea asupra lui Alexis. Pentru câteva secunde, neliniştile îi părăsiră mintea. Nu mai simţea decât frigul care îi pătrundea prin tălpile cizmelor şi se răspândea în picioare. Savură această pauză neaşteptată. Dumnezeule, ce plăcut era să simţi fără să gândeşti. Ca şi cum creierul se conectase brusc la modul masculin. Eliberare. Dar de durată mult prea scurtă.

Sări pe loc în timp ce îi aştepta pe Alba şi Peter să urce în taxi, apoi se înghesui şi ea şi închise uşa.

Zborul fusese unul tăcut. Interminabil. Alba dormise până la aterizare; Peter alternase moţăielile agitate cu monoloagele incoerente.

Alexis se bazase pe efervescenţa aeroportului ca să-şi distragă atenţia de la gândurile despre Linnéa. Dar atmosfera la Landvetter era ca un somnifer. La sosiri, masa de capete blonde întâmpina călătorii cu o apatie care făcea până şi reuniunile să pară deprimante. Înfruntase frigul ca să se debaraseze de toată energia asta negativă înainte să fie înghesuită în taxi timp de o oră şi jumătate.

Cei trei prieteni se cufundaseră în contemplarea hainei albe care acoperea câmpia şi scânteia în noapte cu o lumină albăstruie. Prins între Alba şi Alexis, Peter fixa drumul cu o privire întunecată. Alba îşi lipise nasul de geam ca un copil îmbufnat.

Şoferul porni radioul în surdină. De o muzicalitate neaşteptată, limba suedeză cu note dulci o atinse pe Alexis. Închise ochii şi îşi masă tâmplele cu vârful degetelor. Nu o auzise niciodată pe Linnéa exprimându-se în limba maternă, nici vorbind despre Falkenberg sau despre ce se putea face acolo. Linnéa se sustrăgea mereu de la întrebările despre sejururile în Suedia, în timp ce

agita aerul cu un gest mediteranean, apoi schimba subiectul.

— *Mă scuzaţi, domnule… Cât mai avem până ajungem?*

Alba pusese această întrebare cu accentul sâsâit caracteristic, fără să-şi ia ochii de la drum. Mergeau de mai bine de o oră deja.

Şoferul răspunse într-o engleză cu intonaţii aspre, aproape germanice, care contrastau cu blândeţea vocii sale.

— *Cinci minute.*

Brusc, Peter începu să tragă de centura de siguranţă. I se lovi de piept.

— Nu pot, gâfâi el, nu pot să aştept până mâine dimineaţă… Trebuie să merg acasă la Linnéa. Acum!

Alba îi aruncă o privire panicată lui Alexis, care prinsese deja mâinile lui Peter şi le ţinea într-ale sale.

— N-avem cheie, Peter… Şi poliţia a trecut deja pe la Linnéa pe acasă. Nu putem face mare lucru…

— Atunci, e-o nebunie că n-au dorit să inspecteze casa, la naiba! Poate s-a simţit rău şi aşteaptă… ea aşteaptă…

Suspinele îi tăiau respiraţia. Aplecat în faţă, cu pumnii încleştaţi şi lipiţi de gura deschisă încerca, în van, să-şi reprime lacrimile.

Alexis luă telefonul cu mâna tremurândă şi îi dădu adresa Linnéei şoferului care arunca priviri îngrijorate în oglinda retrovizoare. Cu capul cuibărit în clavicula Albei, Peter se smiorcăia sacadat.

Taxiul încetini, apoi o luă la dreapta pe un drum atât de abrupt încât maşina se înclină de parcă ar fi fost o barcă. Telefonul lui Alexis începu să vibreze. Preluă apelul în timp ce se prindea de tetiera scaunului din faţă.

— *Alexis Castelli?*

Alese să ignore greşeala de nume şi răspunse brusc *„Yes”*.

Interlocutorul se prezentă, apoi debită câteva propoziţii într-o engleză perfectă. Cu ochii închişi şi

fruntea sprijinită de scaunul din faţă, Alexis îi ceru să repete. Brusc, durerea şi frica îi strânseră stomacul, îi încleştară pumnii şi îi uscară gura.

Încă o dată, moartea lovise chiar în faţa uşii ei.

Şoferul opri în faţa unei case impozante de lemn, de culoare galbenă. Ninsoarea pudra cerul ca o perdea albă de *tulle* trasă peste noapte. În depărtare, nişte girofaruri dansau ritmat.

Alexis se văzu nevoită să-şi muşte buzele, să-şi împiedice maxilarul să tremure. Tocmai se descoperise un corp în micul port de agrement din apropiere. Asta îi spusese poliţistul suedez lui Alexis, la telefon. Tocmai descoperiseră *un corp.* Ştia că Alexis era în drum spre Falkenberg, serviciul de persoane dispărute îl informase despre asta, dar nu se aştepta chiar să fie la cinci sute de metri depărtare de casa lui Linnéa. Poliţistul se bâlbâise, ezitase, schimbase câteva cuvinte în suedeză cu un bărbat cu voce tărăgănată, apoi îi spusese lui Alexis să-i ceară şoferului să fie lăsată la o altă adresă, la doi paşi.

Alexis închise conversaţia şi ochii. Frica se împletea cu oboseala şi îi zdrobea pieptul. Nu avea timp să digere vestea dură pe care trebuia s-o dea afară cât mai repede. Evitase perifrazele inutile, întotdeauna dureroase, şi redase conversaţia, cu răceală, prietenilor ei. Peter încuviinţase cu o mişcare uşoară de cap şi se izolase într-o linişte tulburătoare. Alba deschise larg ochii pentru câteva secunde, apoi privirea i se întoarse către geamul înzăpezit.

Tocmai descoperiseră un corp.

Portiera se deschise spre un om zdrenţuit, înfăşurat într-o canadiană roşie înţepată de fulgii zăpezii. Se îndepărtă ca să-i facă loc lui Alexis să treacă. Un nor de fulgi de nea dădu buzna în taxi şi biciui chipul femeii. Clipi de câteva ori ca să scape de bucăţile de zăpadă agăţate de gene şi ieşi din maşină, urmată de Peter şi Alba.

În drum spre verandă, bărbatul îi vorbea, dar vântul împrăştia cuvintele. Înţepătura frigului dispăru de îndată ce intrară în casă şi închiseră uşa. În timp ce-şi scotea paltonul, Alexis ceru bărbatului să repete.

— Eu sunt Kristian Olofsson, detectiv al poliţiei din Falkenberg. Ne-am conversat la telefon acum câteva minute.

— Da, da, bineînţeles…

Alba şi Peter aşteptau în spatele ei ca nişte copii rătăciţi.

— El este Stellan Eklund.

Tipul stătea în pragul uşii de la bucătărie, pe dreapta. Îi adresă un semn scurt din cap.

— Stellan ne va găzdui până va ajunge şi comandantul Lennart Bergström.

— Oare…

Detectivul n-o lăsă să termine pentru că-şi scoase telefonul şi se strecură afară pe hol. Stellan distrase atenţia invitaţiilor, oferindu-le o cafea.

— Doar un cuvânt aş vrea să-i spun detectivului şi vin imediat! aruncă Alexis urmărindu-l îndeaproape pe Olofsson. Aveţi cumva o descriere? O poză? Informaţii despre persoana pe care tocmai aţi descoperit-o?

Olofsson se întoarse, surprins. Îşi termină conversaţia fără să o scape din ochi pe Alexis, apoi închise.

— Eu nu pot…

— Ascultaţi, vă cer doar să-mi transmiteţi informaţiile pe care le aveţi, chiar dacă n-aţi putut încă să identificaţi acest… acest cadavru…

Durerea îi strângea gâtul.

— Nu pot să vă spun nimic, pentru că nici eu n-am primit prea multe informaţii.

Alexis îşi dădu ochii peste cap şi oftă exasperată. Olofsson continuă cu aceeaşi voce monotonă.

— Comandantul Bergström m-a trimis aici, acasă la Eklund, şi mi-a cerut să vă rog să aşteptaţi. O să ajungă dintr-un minut într-altul.

— Puteţi măcar să-mi spuneţi cine este acest „Eklund” şi ce căutăm noi la el acasă?

— Stellan Eklund e un fost ofiţer al poliţiei din Falkenberg.

O uşă se trânti.

— Ia te uită că soseşte Lennart… spuse Olofsson, ocolind-o pe Alexis în drum spre intrare.

Alexis zări un bărbat masiv cu o barbă scurtă şi grizonantă. Cu tunica albastru marin, cu faţa brăzdată şi părul ud de zăpadă topită, Lennart Bergström părea să fie mai degrabă marinar, decât poliţist.

— *Hej, Lennart,* îl salută Olofsson. *Det är Alexis Castelli, Linnéa Blix vän. Hon kommer ifrån…*

— *Ja, ja, ja, visst Kristian.*

Bergström îşi aţinti privirea în ochii lui Alexis şi-i întinse mâna.

— Bună ziua, eu sunt Lennart Bergström, comandatul poliţiei din Falkenberg.

În timp ce strângea pumnul, puse cealaltă mână pe braţul lui Alexis, chiar sub umăr, cu o delicateţe neaşteptată.

— Îmi pare sincer rău…

Picioarele o lăsară, însă Bergström o ţinu cu fermitate. O tristeţe incomensurabilă o lua cu asalt şi o devora cu pofta unui prădător înfometat.

Bergström o ajută să se aşeze pe unul dintre scaunele aliniate de-a lungul peretelui, pe hol. Luă loc lângă ea.

Cu spatele arcuit şi privirea aţintită spre genunchi, Alexis ascultă cuvintele pe care se temea să le audă.

Falkenberg, Olofsbo
Domiciliul lui Stellan Eklund

Luni, 13 ianuarie 2014, ora 1:30

KRISTIAN Olofsson îşi mai puse o cafea. Femeia cu alură cabalină, căreia îi uitase numele, îi întinsese cana ca şi când ar fi fost lacheu. Pe femeile astea de capitală, nu putea să le sufere. Asta puţea a bani, şi mai mult decât atât, avea geanta asortată cu cureaua, care la rândul ei era asortată cu pantofii, şi mai avea şi un aer superior de „brăţara-mea-costă-şase-luni-din-salariul-tău-şi-du-te-dracului-cerşetorule".

Umpluse ceaşca burghezei privind-o pe cealaltă, foarte drăguţă, pe Alexis. Stellan pusese mâna pe ea. Nu-i de mirare. După starea de rău de pe hol, ea trăsese adânc aer în piept şi mersese să anunţe vestea păpuşelului, care se prăbuşise ca un pămpălău ce era. Putea să-şi caute boaşele mult şi bine, că bunăciunea le avea, el nu! Îi dăduseră o pastilă ca să-l calmeze şi-l întinseseră pe un pat într-una din camerele de oaspeţi. În tot acest timp, Bergström explicase că această Linnéa Blix pe care o găsiseră la Torsviks småbåtshamn, goală şi desfigurată, era o personalitate. Greşeala lui, nu auzise niciodată vorbindu-se despre asta.

— Kristian!

Când vorbea de lup… Comandantul îl urmărea ca pe-o oală cu lapte pe foc, întrucât fusese transferat din Göteborg.

— Mda!

Grăsanul nu stătuse nicio secundă. Ce vorbeşti, se întâmpla ceva în Falkenberg şi gata, i se şi sculase bătrânelului.

Olofsson puse cafeaua şi plecă la trap să se întâlnească cu Bergström la intrare.

— Criminaliştii au terminat cu casa victimei. Ar trebui să meargă Peter Templeton să verifice dacă

lipseşte ceva sau dacă a fost mutat, să vadă dacă nu cumva apare ceva în plus.

— Doarme. I-au strecurat un somnifer.

— Aham… Ia vezi dacă nu cumva una dintre cele două prietene poate să ne ajute, cât timp aşteptăm să se pună pe picioare.

Olofsson încuviinţă şi plecă spre bucătărie. Măcar un pic, dacă ar ajuta şi ele! Că în niciun caz n-o să-şi bată capul cu prăjina de Templeton; o să meargă la bunăciune în cazul ăsta, s-ar putea cunoaşte mai bine.

Lucrurile nu se petrecuseră întocmai cum le prevăzuse Olofsson. Burgheza se revoltase de perspectiva situaţiei actuale de-acasă de la Linnéa Blix: găsea demersul inuman, mai ales că încă se aflau sub şocul morţii, şi inutil din moment ce niciunul dintre ei nu pusese vreodată piciorul în casa aia. Bunăciunea încercase să-i explice ceea ce ar fi trebuit să înţeleagă singură: era-pentru-binele-anchetei. Nu cunoşteau casa prietenei lor, de acord, dar o cunoşteau pe ea, şi ar fi putut să remarce o particularitate, un detaliu, prezenţa sau absenţa unui obiect. Scurt, o făcu să-nţeleagă că trebuiau să stea acolo fără să pună întrebări, punct.

Bineînţeles, micuţa franţuzoaică stătea bine cu manierele. În consecinţă, iapa se calmase, dar cum o nenorocire nu vine niciodată singură, pămpălăul se trezise şi Olofsson trebui să-i îmbarce şi pe cei doi rataţi ca să plece în excursia asta. Ghinion, ce să mai. Fără să mai vorbim despre faptul că începuse să obosească serios: era ora 4 dimineaţa şi-ar fi ucis pentru un pic de somn.

Detectivul închise portiera tremurând. Nimeni nu pronunţase niciun cuvânt de la plecarea din casa lui Eklund. Ambianţa era şi mai sumbră; în ciuda frigului polar şi a nopţii atât de dense că se lipea de piele, grupul ar fi preferat să rămână afară.

Agentul de serviciu deschise uşa, aprinse lumina, îi lăsă să treacă, apoi o închise imediat în spatele lor.

Alexis avu impresia că făcea parte dintr-un grup de turişti bruscaţi de un ghid grăbit.

Privi împrejur cu o privire pe cât de obosită, pe atât de surprinsă: pe pereţii holului era un tapet floral portocaliu. Cu faţa către uşa care dădea spre bucătărie, două scaune desperecheate încadrau o comodă de lemn deschis la culoare pe care fuseseră aruncate căciuli de lână, un ruj, câteva monede şi prospecte. Bucătăria avea acelaşi decor şi, în plus, o gresie psihedelică şi o masă de furnir. Lui Alexis îi venea greu să creadă că această casă aparţinuse prietenei sale. Nimic nu-i semăna. Linnéa asocia mereu numele unui designer cu un obiect: fotoliu Philippe Stark, o masă de Arne Jacobsen, o etajeră Ron Arad.

Ca şi când ar fi fost ecoul gândurilor sale, Peter o chestiona din priviri, ochii erau tumefiaţi şi înroşiţi. Îşi plimbă degetele peste masa de plută, încă murdară de firimituri de pâine, apoi ieşi din încăpere.

Alexis îl urmă în baia îngustă. Trusa de farduri a Linnéei era pusă pe un taburet, lângă duş. O perie şi un rimel ieşeau în afară, ca şi când tocmai le folosise.

— Nu înţeleg… murmură el. Toate astea sunt atât de diferite de ea…

Alexis nu îndrăzni să comenteze lucrul acesta evident, îl ghidă pe Peter spre încăperea următoare.

Alba ţipă brusc, la intrare.

— Nu, nu, nu, nu, nu!

Olofsson alergă să o întâlnească, Alexis şi Peter îl urmară.

— Aţi găsit ceva? întrebă detectivul.

— Dar ce-aţi vrea să găsim aici, hm? răspunse cu o voce înnodată de lacrimi. Cartea de vizită a criminalului, asta aţi vrea, nu? Nu e nimic care să semene cu Linnéa în casa asta! Nimic!

— Dar nici n-aţi apucat să vedeţi etajul! protestă Olofsson.

— Nu, dar e de-ajuns, pentru moment, cu prostiile astea! Suntem obosiţi şi ne-am luat doza de oroare

pe ziua de azi, înţelegeţi? Ne-am săturat până peste cap de poveştile astea! Duceţi-ne înapoi la hotel.

Alexis se gândi că Alba rezumase bine situaţia: era timpul să se încheie ziua aceea.

Lagărul de concentrare Buchenwald, Germania

August 1944

ÎN dimineaţa aia îi trezise biciul. În acord cu insultele ofiţerilor. Erich coborî din prici pentru salutul matinal. Nu la fel de rapizi, cei doi bărbaţi cu care-şi împărţea salteaua primiră o serie de lovituri în coaste cu patul puştii. În timp ce-i privea coborându-şi corpurile osoase de pe schela de lemn ce servea drept pat, avu impresia că vede nişte morţi vii evadând dintr-un porumbar.

Erich îşi mişcă discret articulaţiile. Nu era acolo decât de câteva săptămâni, dar oboseala incomensurabilă lăsase deja urme. Nopţile nu permiteau recuperarea zilelor infernale: să dormi cu capul la picioarele celuilalt, pe lateră, înghesuit lângă nişte străini, cu miasme colective, cu suspine de suferinţă, sforăituri, coşmaruri şi urlete, cu episoade de dizenterie care murdăreau întregul prici, cu muşcături de purici, ploşniţe şi păduchi care roiau peste saltele. Nopţile erau la fel de inumane ca şi zilele.

Unul dintre camarazii de *block,* cel care îşi înghiţise verigheta în timpul inspecţiei de la intrare şi o recuperase fără prea mare greutate din excremente, vorbise despre „dezumanizarea prizonierilor”. Erich găsise cuvântul destul de modest. Părea că se identifica o boală ignorând simptomele. Nu erau doar dezumanizaţi, erau însetaţi, înfometaţi, exploataţi, torturaţi, înjosiţi. Buchenwald era o îmbrăţişare dureroasă a Doamnei cu Coasa care nu-şi terminase încă treaba. În fiecare acţiune, fiecare povară, la fiecare pas.

Însă Erich nu cunoscuse adevăratul frig. Vântul care mătura lagărul, „suflul diavolului”, era la fel de mortal ca pistolul unui SS-ist, îi garantase un polonez cu trunchiul mâncat de ulceraţii. Când vorbea despre iarnă, acest tip plângea. Îşi plângea

camarazii îngheţaţi pe pământ, pe care trebuise să-i ridice cu lopata.

Biciul reveni în asalt ca să-i gonească afară din baracă. Era ora de mers la toaletă şi Erich nu avea decât o jumătate de oră ca să-şi facă patul, să se spele, să se îmbrace şi să ia micul dejun. Fugi până la chiuvete.

Atunci când răsună semnalul de servire a supei, încă era la coada latrinelor. Dacă nu ajungea la timp la *block,* raţia ar fi fost pierdută. Pentru a şasea zi consecutivă, renunţă la spălat şi porni în pas alergător.

Puse bucata de pâine mucegăită şi bolul umplut cu o băutură numită „cafea" pe colţul mesei de lemn. Fărâmiţă pâinea şi o savură zdrobind-o cu limba înainte să o mestece lent, apoi luă o înghiţitură din substitutul cafelei. Când ultima înghiţitură de lichid matinal îi alunecă pe gât, îşi readuse aminte de citaţia primită cu o zi înainte, după ziua de muncă de la carieră. După apel, trebuia să se întoarcă la pancarta numărul doi. De ce? Nu ştia.

Îşi umezi indexul ca să adune cele patru firimituri infiltrate în canturile lemnului, apoi ieşi din *block.* Cu foamea urlându-i în stomac şi cu frica sufocându-l, îşi luă locul la apel. Aceasta putea fi ultima oră petrecută în picioare, cu camarazii, în timp ce asculta un SS-ist numărând ocupanţii lagărului. Fu surprins că se simţea eliberat. Tipii care se aruncaseră pe sârma ghimpată cu o seară înainte, ştiind că ar putea fi împuşcaţi de SS-işti, făcuseră fără îndoială alegerea bună.

— Scoateţi şapca! Puneţi şapca!

Erich cunoştea următorul anunţ. Frica îi accelera pulsul.

— Deţinuţii convocaţi, la poarta mare!

Merse până la panoul numărul doi în pas alergător. Trebuia să arate că era în formă, flăcăul, că putea fi încă util.

— Comandamentul de muncă… Adunarea!

Observă masa de corpuri anemice în timp ce-şi căuta locul într-un rând de cinci, în ritmul refrenului vesel intonat de orchestră.

— 20076!

Erich se întoarse. Un soldat burtos consulta o foaie pe care o ţinea între degetele umflate.

— Da, domnule.

SS-istul îşi încruntă sprâncenele privind triunghiul roşu, îndreptat în jos, cusut pe cămaşa lui Erich. Se apropie.

— Băga-mi-aş… Un neamţ.

Îşi scoase cascheta, îşi scărpină fruntea, apoi o repuse pe craniul cu început de chelie.

— Ştii ceva, căcatule? Pentru mine, voi sunteţi cei mai răi. Trădătorii propriei voastre naţii. E ca şi cum ai încercat să-ţi omori mama, bă prostule. Înţelegi asta?

Respiraţia îmbibată de alcool îi întorcea stomacul pe dos lui Erich.

— Da, domnule.

— Pantalonii jos, trădătorule!

Cu mâinile tremurânde, Erich lăsă să-i alunece pantalonii până la glezne.

— Apleacă-te în faţă, cretinule.

Bâta de cauciuc îi lovi fesele de zece ori. Erich încleştă dinţii şi-şi înghiţi fierea care-i urca în gât.

— Asta e bătaia pe care ar fi trebuit să ţi-o dea mă-ta.

Rămas fără suflu, SS-istul îşi aranjă bâta pe centură.

— Da’ nu vreau să te distrug prea tare. Ar fi, într-adevăr, o prostie să nu poţi profita de tratamentul preferenţial: eşti aşteptat la cuptoare, imbecilule. E rândul tău să treci la grătar.

Falkenberg,
secţia de poliţie

Luni, 13 ianuarie 2014, ora 9

LENNART Bergström puse o cană de cafea în faţa lui Stellan.

— Şi de când n-ai mai văzut-o sau n-ai mai vorbit cu Linnéa Blix? întrebă comandantul aşezându-se la birou.

— Din noiembrie, anul trecut. Am cinat la mine acasă. Nu ştiam că plănuia să vină la Falkenberg luna asta.

— Venea des?

— De două sau trei ori pe an, aş spune. Pentru două, trei săptămâni. Câteodată chiar câte o lună, pe timp de vară.

— Singură?

— Nu ştiu nimic despre asta. Tot ce pot să spun este că nu venea niciodată însoţită când cinam împreună.

— În mod normal, îşi anunţa vizitele?

— Da. Profitam mereu ca să ne vedem.

— Şi i-o trăgeai?

Întrebarea nu păru să-l surprindă pe Stellan.

— Ne cunoşteam de aproape treizeci de ani, Lennart. Dacă am fi avut chef să facem dragoste, am fi făcut-o de multă vreme.

— Corect!

— Ne bucuram doar de nişte mese gustoase împreună. Mi-a fost alături când… în fine, ştii deja…

Vocea lui Stellan se afundă în note grave. Bergström îşi ascunse disconfortul luând o înghiţitură de cafea.

— Şi îţi vorbea despre iubitul ei, Peter Templeton? întrebă în timp ce se ridica să-şi reumple cana.

— Ştiam că erau împreună, da, şi că el lucrează la resurse umane sau ceva de felul ăsta. Dar îmi

povestea mai degrabă despre serviciul ei.

— Şi vineri, când te-ai întors de la Stockholm, n-ai văzut lumină în casă?

Stellan dădu din cap.

— Sau maşina pe alee? Căcat, n-am avut încă timp să verific dacă avea maşină, comentă comandantul pentru sine.

— Din câte ştiu, nu. În general, lua un taxi de la aeroport. Aici, mergea pe jos sau se plimba cu bicicleta.

— OK… Bun, Olofsson îţi va lua declaraţia oficială. Sper să înţelegi că nu pot să mă ocup de asta.

Bergström îl strânse în braţe pe Stellan într-o manieră mai mult scandinavă decât intimă, şi deschise uşa biroului.

Traversând secţia de poliţe, Stellan o văzu pe Alexis ieşind dintr-o sală de interogatorii, cu Olofsson pe urmele ei. Aproba din cap monologul detectivului privind împrejur. De un albastru limpede, ochii ei studiau fiecare lucru cu mare atenţie, ca şi cum ar fi fost esenţial să cunoască tot.

Olofsson se-ndepărtă. Când îl văzu pe Stellan, tânăra femeie îl salută cu un zâmbet încărcat de oboseală.

— *Hej,* Alexis. Cum e Peter?

Întrebarea, pe cât de mult o surprindea, pe atât o liniştea pe Alexis. Nu avea niciun chef să pretindă că ar avea umerii destul de mari ca să-l susţină pe Peter, să o consoleze pe Alba şi să-şi liniştească părinţii, care erau morţi de îngrijorare că o ştiau pe fiica lor amestecată într-o poveste atât de sinistră. Întrebând-o dacă avea noutăţi despre Peter, Stellan găsise diversiunea perfectă.

— Este devastat şi epuizat. E pe cale să-şi dea declaraţia.

— Vreţi să rămâneţi lângă el?

Dădu din cap.

Olofsson reveni, cu două ceşti în mână, şi se postă între ea şi Stellan. Îşi scosese haina de lână ca să-şi etaleze pectoralii şi bicepşii proeminenţi sub

puloverul mulat. Netrebnicul şi-a ales momentul greşit s-o curteze, gândi Stellan în timp ce-i lua ceştile din mână. Îi oferi una lui Alexis. Prins cu garda jos, Olofsson se lăsă deposedat de instrumentul de flirtat.

— Cred că e rândul meu să-mi ispăşesc sentinţa, Kristian, spuse luând o înghiţitură de cafea. Mergem într-acolo?

Olofsson îi aruncă o privire războinică.

— Ordinul şefului, se apără Stellan ridicând mâna stângă în semn de scuze.

Lovit în orgoliul masculin, Olofsson aruncă un zâmbet jenat lui Alexis şi îl grăbi pe Eklund spre cea mai apropiată sală de interogatorii. Stellan îi făcu cu ochiul lui Alexis, smulgându-i un zâmbet, apoi îl urmă supus pe detectiv.

Alexis îşi puse geanta şi paltonul pe unul dintre scaunele aliniate de-a lungul peretelui de pe hol şi îşi bău pe îndelete cafeaua, cu mâinile cuprinzând ceaşca într-o îmbrăţişare familiară şi liniştitoare.

Linnéa e *moartă. Linnéa a fost omorâtă. Linnéa e moartă.*

Îşi repeta aceste cuvinte ca să se obişnuiască cu greutatea ce-i apăsa pieptul. Ştia că timpul n-avea să oprească durerea; doar îi oferea posibilitatea să înveţe să trăiască cu ea. Deci grăbi un pic lucrurile, forţându-se să privească realitatea în faţă, drept în ochi.

Îi propusese lui Bergström să identifice cadavrul prietenei sale ca să-l scutească pe Peter de acest chin. Bergström înghiţise în sec, apoi explicase pe un ton grav, tărăgănat, că tatuajul de sub gleznă şi semnul din naştere de sub sânul stâng al victimei nu lăsau nicio urmă de îndoială în ceea ce-i privea identitatea. Acest răspuns o devastă pe Alexis. Linnéa trebuia să fie atât de desfigurată că nu putuseră face o identificare facială. Închise ochii şi scutură capul ca să alunge imaginile înspăimântătoare fabricate de creier cu o viteză impresionantă.

— *Ursäkta!*

O poliţistă în uniformă împingea o masă mare pe roţi, iar Alexis îi cam incomoda trecerea. Se îndreptă şi agenta îşi continuă drumul până la o uşă dublă batantă pe care o deschise cu o lovitură de şold. Aceasta rămase deschisă câteva secunde, suficient cât Alexis să observe fotografiile fixate pe perete, în interiorul sălii. Suficient timp că să recunoască podoaba capilară blondă şi creaţă care încorona corpul mutilat, fotografiat din toate unghiurile. Un corp gol, un chip cu două hăuri negre în loc de ochi, urma unei tăieturi, de culoare roşu închis, pe toată lungimea gâtului.

Atunci când uşa reveni în poziţia iniţială, Alexis îl întrezări pe Bergström în plină discuţie cu o persoană pe care o recunoscu imediat. Prezenţa ei nu prevestea nimic bun. Tânăra femeie închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate. Inspiră o gură mare de aer, la fel ca un înotător întors la suprafaţă după o scufundare îndelungată.

— Unde v-o las, comandante? întrebă agenta care împingea masa.

— Puneţi-o acolo, ordonă Emily Roy arătând spre singura fereastră din cameră.

Agenta îl fixa pe Lennart Bergström, fără să scoată vreun cuvânt. Cu o mişcare discretă de cap, acesta îi făcu semn să asculte de invitata lor. Agenta execută fără tragere de inimă şi părăsi încăperea aruncându-i lui Emily o privire răutăcioasă.

Bergström era suedez, deci mândru practician al egalităţii; când Jack Pearce de la Scotland Yard îl informase că-i va trimite cel mai bun *profiler,* trebuia să admită că nu se aştepta la o femeie. Emily Roy nu avea, totuşi, o alură foarte feminină: în ciuda staturii mici, a corpului uscăţiv şi musculos, dădea impresia că avea o putere intimidantă.

— I-aţi spus lui Pearce că a fost găsită într-un port de agrement?

Întorcând spatele comandantului, Emily îi punea întrebări în timp ce muta fotografiile de pe perete pe panou. Gesturile lente, precise şi minimaliste îi

aduceau aminte lui Bergström de felul de a se mişca al maeştrilor de arte marţiale.

— Da, Torsviks småbåtshamn, în cartierul Olofsbo. Destul de rustic şi izolat. *Småbåtshamn* înseamnă „port pentru bărci mici”. Serveşte mai ales turiştilor de vară care deţin o casă în Olofsbo.

— Cine a descoperit victima?

— Doi băieţi.

— Ce vârstă?

— Paisprezece şi cincisprezece ani.

— A cui e barca sub care a fost ascuns cadavrul?

— A unui rezident din Olofsbo decedat în 2004, fără copii. Casa lui a fost vândută şi această *snipa* zace lângă recepţia *småbåtshamn-ului* de zece ani.

— Presupun că recepţia e închisă iarna?

Bergström încuviinţă.

— Şi nicio armă n-a fost descoperită la faţa locului.

— Nu, niciuna.

Câteva secunde de linişte se scurseră în agitaţia difuză a secţiei de poliţie.

— Luaţi ceva de notat, solicită brusc Emily fixând cu privirea mozaicul de poze.

Tonul imperativ îl surprinse pe Bergström, care execută cu nerăbdarea unui elev.

— Am nevoie de pozele din dronă de la locul în care a fost găsită victima şi planul la scară al regiunilor din proximitate cu toate indicaţiile: case, apartamente, şcoli, benzinării, supermarketuri, magazine, tot ce există în zonă. Am, de asemenea, nevoie de filmarea făcută la faţa locului atunci când s-a descoperit cadavrul.

— Avem poze, dar nu şi fii…

— Raportul preliminar al poliţiei care cuprinde indiciile posibile recuperate de criminalişti, informaţii despre împrejurările descoperirii cadavrului, interogatoriile martorilor şi vecinilor, dar şi informaţii socio-economice despre locul de descoperire a corpului, adică tipul de populaţie care trăieşte acolo şi care frecventează acel loc. Am nevoie de raportul medico-legal cu testele toxico-

serologice, concluziile şi impresiile medicului legist, precum şi de pozele de la autopsie cu rănile curăţate în prim-plan.

Bergström îşi dădu ochii peste cap. Falkenberg nu era Londra, cu siguranţă, dar ştia totuşi din ce era alcătuit un raport al poliţiei şi un raport de autopsie!

— Mă voi apuca să elaborez profilul victimei. Care este adresa portului de agrement?

— Putem să vă conducem acolo, dacă doriţi.

— Nu, e în regulă, mă descurc.

Bergström îi dădu adresa, apoi o privi pe Emily în timp ce-şi punea jacheta şi ghiozdanul cu agilitatea unei feline.

Emily îşi părăsi gazda fără niciun cuvânt şi închise încet uşa în spatele ei.

— Ei bine, murmură comandantul pentru sine, sper că n-au toţi canadienii capul atât de mare. O să fie o plăcere să lucrez cu Miss Emily Roy.

Emily îşi potrivi căciula pe urechi. Arsura frigului o trezea la viaţă. Cu toate simţurile activate, cuprinse Torsvisks småbåtshamn dintr-o privire. Părăsit de ambarcaţiuni, *småbåtshamn* nu era decât o întindere îngheţată presărată cu zăpadă. Doar pontoanele delimitau suprafaţa micuţului port, un dreptunghi timid care se deschidea către Marea Nordului, săpând un canal între dunele din Olofsbo şi plajele cu pietriş.

La stânga, la sud, se-ntindeau cât vedeai cu ochii câmpuri albe cu arbori curbaţi de vânt într-o reverenţă eternă. Prima locuinţă se găsea la aproximativ 400 de metri. O veche fermă în formă de L, cu faţada roşu închis: casa Linnéei. Mai departe, spre interior, la două sute de metri spre est, se afla un cătun cu patru clădiri galbene. La dreapta, către nord, o dună de ierburi neîngrijite se ridica întocmai ca un perete între port şi campingul din Olofsbo. Pe acolo ajunsese Emily. Garase în parcarea plajei şi urmase cel mai scurt drum: de-a lungul campingului, ocolind dunele prin flancul de est ca să dea direct în port. Două minute de mers,

poate patru sau cinci când ai un corp de patruzeci şi şapte de kilograme. Cea mai apropiată cale de acces pentru cineva cu maşina, grăbit şi doritor să treacă neobservat.

Traversarea câmpurilor înzăpezite începând cu şoseaua provincială, trei sute de metri la est, i se părea de necrezut: o maşină oprită pe partea inferioară ar fi putut atrage atenţia. Să treacă prin câmpurile de la casa Linnéei, cătunul sau parcarea farului, două sute de metri la nordul campingului, era de neconceput. Ucigaşul ar fi putut accesa portul, de asemenea, dinspre plajă, dar drumul ar fi fost mult mai lung, obositor şi periculos, mai ales cu îngheţul şi zăpada care făceau pietrele alunecoase. Nu, drumul pe care o luase era chiar acela pe care-l alesese ucigaşul.

Emily se întoarse pe unde venise şi înconjură biroul de informaţii din Torsviks småbåtshamn. Cadavrul lui Linnéa fusese găsit acolo, ascuns sub o barcă abandonată între această cabană de lemn galben şi dună. O barcă mutată de SKL, criminaliştii.

Recuperă din ghiozdan un plic mare, cartonat, şi scoase o serie de fotografii peste care se uită rapid. Opt poze detaliau barca ce ascunsese cadavrul. Emily examină solul înzăpezit. Natura ştersese oroarea îngropând, sub straturi de pudră albă, sângele, indiciile, trecerea poliţiei. Natura restaurase pacea. Emily îşi imagină scena, sub adăpostul unui cort imaculat, luminat de nişte proiectoare.

Mâini înmănuşate în latex ridică barca. Dedesubt, corpul este gol, pielea albăstruie, acoperită de o pojghiţă fină de brumă. Emily nu simte mirosul rânced al mortului, pentru că este anihilat de frig. Masa de păr blond este aranjată în jurul feţei şi mângâie umerii. Braţele sunt plasate de-a lungul corpului. Pubisul este ras. Cavităţile oculare sunt goale, negre, acoperite de sânge coagulat. Incizia extirpării este precisă. Gâtul este deschis pe toată lungimea sa. Crestătura profundă

face pielea să se-ndoaie pe fiecare parte. Traheea a fost secţionată şi îndepărtată.

Emily înălţă capul şi privi către marea răvăşită de vânt. Nu înţelegea. Chiar dacă toate acestea n-aveau niciun sens pentru ea, sigur aveau pentru ucigaş. Trebuia să procedeze ca de obicei: de la faptele fanteziste ale ucigaşului la cheia crimelor; de la ilogic la logic. Analiza operei, pentru a-l înţelege pe artist.

Falkenberg,
Restaurantul Gustaf Bratt

Luni, 13 ianuarie 2014, Ora 19

ALEXIS fusese nevoită să plece din camera de hotel. Se decisese să meargă să-şi limpezească mintea la un pahar, la barul din restaurantul Bratt, aflat în vechiul oraş unde avea o întâlnire la ora cinei. Cu puţină dibăcie, putea fi şi ora explicaţiilor.

Primă zi fără Linnéa fusese o fluctuaţie între tristeţe şi oboseală extremă. Se agăţă o clipă de aceste miraje al căror aspect suprarealist al pierderii punea la îndoială autenticitatea. Moartea nu e o absenţă, îi spusese Alba într-o zi, e o prezenţă secretă. Dar, pentru Alexis, această prezenţă secretă era mult mai insuportabilă decât vidul absenţei.

Chelnerul puse un pahar în faţa lui Alexis. Contemplă aspectul vinului rioja şi elegantele sale reflexii vineţii.

Dimineaţa, ieşind de la postul de poliţie, Peter îşi informase cele două prietene că trebuia să rămână câteva zile în Suedia, ca să rezolve cu lucrurile Linnéei. În cor, ele se opuseseră cu fermitate. Alba îi reamintise de vizita dureroasă de la casa lui Linnéa, dis-de-dimineaţă, care se terminase chiar înainte să urce la etaj; Alexis adăugase că povara acestei tragedii se putea împărţi la trei. Atunci, se oferiseră voluntare să se ocupe de inventarul casei. La această amintire, Peter păruse să se prăbuşească. Alexis propusese apoi să rămână singură în Suedia şi insistă ca Alba şi Peter să se întoarcă în Anglia. Erau, cu siguranţă, multe de făcut şi la Londra. Din punctul ei de vedere, totul avea să fie gata în două sau trei zile, acasă la Linnéa, şi s-ar putea întoarce.

La insistenţele celor două femei, Peter sfârşi prin a accepta. Plecă, deci, cu Alba la aeroport în mijlocul după-amiezii, lăsând-o pe Alexis singură faţă-n faţă cu demonii săi.

— Ce bei?

Alexis tresări, deşi vocea era aproape de şoaptă.

— Emily! Beau un vin rioja, mulţumesc, tu ce faci?

Alexis îşi punctă fraza cu un zâmbet ironic şi crezu că depistase o scurtă scânteie de amuzament în privirea impasibilă a lui Emily.

Îşi scoase căciula de lână şi jacheta, îşi puse ghiozdanul pe scaun, îl fixă pe cotieră şi se aşeză în faţa lui Alexis.

— O să mă interoghezi în timp ce mănânc. Comandăm?

Întrebarea era pur retorică. Alexis luă meniul, îl puse pe farfurie.

O mai întâlnise pe Emily cu trei ani în urmă, atunci când îşi pregătea cartea despre Johnny Burnett, un ucigaş în serie scoţian. Scotland Yard o pusese în legătură cu Emily, unul dintre cei cinci *profileri,* sau *Behavioral Investigative Advisers,* cum se numesc în Regatul Unit.

Transferată de la Poliţia Regală Călare din Canada, Emily fusese singura care dezvoltase o relaţie atât de specială cu Burnett. Alexis o intervievase mult timp înainte ca Emily să o prezinte criminalului. Nu se mai văzuseră din acea zi, de acolo, din închisoarea Full Sutton.

Chelnerul le aduse mâncarea. Emily începu imediat să mănânce fără să spună un cuvânt. Îşi pregătea fiecare îmbucătură de *gravlax* cu grijă, de-abia mesteca şi ţinea ochii aţintiţi în farfurie.

Alexis respectă această linişte impusă şi mancă un risotto cu şofran fără să-i aprecieze nici savoarea, nici mirosul rafinat.

Fotografiile corpului mutilat al lui Linnéa înlocuiseră imaginile vesele şi jucăuşe care-i veneau în minte de obicei când se gândea la prietena ei. Şi asta era greu de suportat. Ca să le alunge, trebuia să acţioneze, să găsească răspunsuri la întrebările care i se încâlceau în cap. Îi propusese, deci, lui Emily, să cineze împreună, sperând să-i poată smulge câteva informaţii despre anchetă.

Alexis urmări mişcările ritmate ale tacâmurilor comesenei, întrebându-se cum să formuleze prima întrebare. Cu Emily, schimbarea bruscă a subiectului era inutilă, cu siguranţă; dacă nu i se prezentau bine lucrurile, era capabilă să te abandoneze în mijlocul cinei.

— Ce vrei? întrebă subit ea, udându-şi răspunsul cu o înghiţitură de vin.

O furie imensă o apăsa pe Alexis. Acest ton dur fusese mereu foarte neplăcut. Azi, i se părea de nesuportat.

— Am văzut pozele cu Linnéa la secţia de poliţie, replică aproape în şoaptă.

Şi încă avea impresia că le are sub ochi. În câteva secunde, creierul său le memorase la nivel de pixel.

— Te-am văzut discutând cu Bergström, adăugă ea.

Emily îşi umplu furculiţa cu o bucată de somon şi o felie de cartof, pe care le scufundă cu grijă în sosul de mărar din colţul farfuriei.

— Linnéa e victima unui criminal în serie, despre asta e vorba, nu? insistă Alexis.

Emily înălţă capul şi o fixă cu o privire rece.

Alexis n-ar fi ştiut să spună dacă o judeca, dacă era furioasă sau dacă o privea, pur şi simplu.

— Pentru asta eşti aici, în Suedia, continuă susţinându-i privirea.

— Exact, răspunse Emily în timp ce aranja tacâmurile unul lângă altul în farfurie, ştergându-se la gură.

Alexis clipi repede, ca şi cum vântul îi suflase în plină faţă. Se pregătise să ducă o adevărată luptă cu Emily. Se epuizase elaborând atacurile şi paradele. Pentru o secundă, nu se gândise la gustul victoriei.

— …la Londra, de asemenea.

— Scuze, n-am înţeles, se scuză Alexis reconectându-se la discuţie.

— Mai multe corpuri prezentând aceleaşi mutilări au fost găsite la Londra.

Alexis făcu ochii mari de groază. Înghiţi zgomotos, iar limba i se lovi de cerul gurii.

— Dar nimeni nu… mă rog… N-am auzit nimic…

— Pentru că n-am spus nimic presei, răspunse Emily în timp ce umplea un pahar cu apă.

Îl împinse până la marginea mesei, chiar în faţa lui Alexis, care bău ascultătoare. Prima înghiţitură îi calmă imediat focul ce-i ardea gâtul.

— Mersi, şopti ea, cu încrederea că Emily îi va oferi mai mult decât paharul de apă, deşi şi asta era de surprinzător, venind din partea sa.

Emily o aşteptă pe Alexis să termine de băut, fără să scoată un cuvânt.

— Dar cum… cum ai aflat de Linnéa? întrebă Alexis după ce-şi recăpătă puterile.

— Bergström şi-a apelat colegii de la Rikskriminalpolisen, Göteborg, ca să afle dacă existau, în regiune sau în ţară, alte victime care să prezinte aceleaşi mutilări. Nimic din partea aceea. Atunci, a contactat biroul Interpolului din Stockholm, care l-a pus în legătură cu Yard-ul.

— Câţi…

— Doi la Londra. Şi Linnéa.

Alexis încuviinţă cu multe mişcări mici de cap.

— Dar… crezi că e vorba despre acelaşi tip? Sau crezi mai degrabă că e un tandem?

Privirea lui Emily se-nnegri şi se abătu câteva secunde deasupra umărului lui Alexis.

— Nu ştiu. Şi asta e problema.

Luni, 3 ianuarie 2014

***PUNE** contactul, deschide rucsacul, recuperează binoclurile şi le lipeşte de geamurile fumurii ale dubei, chiar în momentul în care ea se dezbrăca în faţa ferestrei, ca şi cum îl aştepta ca să o facă. Îi plac sânii ei mici, rotunzi, fermi.*

Urcă pe pat şi înaintează în patru labe, ca un câine. Dar de ce face asta, de fiecare dată? Nu-l excita cu nimic să vadă un om imitând un animal. Ce e atât de interesant în chestia asta? Supunerea? Un pic banală, ideea asta cu câinele şi stăpânul, nu? Atunci ce? Aspectul vizual? În această poziţie, sânii par să fie două pere fleşcăite, burta atârnă uşor către pat şi nu se vede păsărica. Tipul nici măcar nu se mai uită la ea, oricum. Este pe cale să inhaleze cocaina pe care cealaltă fată şi-a vărsat-o pe sfârcuri.

Subit, uşa camerei se deschide spre Logan. Mama lui nici măcar nu-şi dă seama, e prea ocupată să-şi bage capul între coapsele celeilalte fete. Logan aşteaptă câteva secunde, apoi îşi pune degetul la gură şi pleacă închizând uşa în urma lui. În această seară nu va putea să doarmă în patul său – în fine, acela pe care-l împarte cu curva lui de mamă. Ah da, mama are invitaţi, Logan. Ar fi trebuit să-nţelegi cum funcţionează asta, până acum.

Îşi îndreaptă binoclul în direcţia celeilalte încăperi a casei. Ştie că Logan o să-şi ia o băutură din frigider, cumpărată odată cu cina din seara asta, când se întorcea de la şcoală, apoi merge să se cuibărească pe canapea şi să aprindă televizorul. Mai târziu, o să facă pe el în timpul somnului, şi mama o să-l bată măr în timp ce-l bagă cu nasul în hainele murdare. Fata asta are cu adevărat o problemă cu câinii. Pe scurt, mereu acelaşi scenariu.

Se uită la ceas. Mama şi colega ei sunt plătite la jumătate de oră. Este al patrulea client la rând şi aparent ăsta o să rămână o oră întreagă. În

douăzeci de minute, dacă merge totul bine, el o să plece şi cele două colege o să meargă să facă trotuarul, la zece minute de mers pe jos de aici. După aceea, o să termine seara la cealaltă fată. Mama o să se întoarcă acasă pe la 3 dimineaţa şi o să se trântească în pat fără să-şi facă duş sau măcar să arunce un ochi la fiul ei.

Abia în jurul orei 8, atunci când o să se trezească şi când ziua o să-i arate adevărata faţă a existenţei sale, când o să se ia de Logan şi o să-l bată până când el o să reuşească să scape şi să se-nchidă în baie. După ce o să bată la uşă timp de cinci minute, o să abandoneze partida şi o să se care trântind uşa de la intrare, la fel ca un adolescent furios.

Dar mâine dimineaţă, când se va trezi, cu pupilele încă dilatate de la cocaina pe care şi-o va îndesa pe nas toată noaptea, micul ei Logan nu va mai fi acolo.

Falkenberg,
Secţia de poliţe

Luni, 13 ianuarie 2014, ora 22

EMILY scoase pozele dintr-un dosar cartonat. Fiecare imagine era marcată cu 1, cu 2 sau cu 3, în funcţie de locul crimei din care provenea. Le agăţă pe panou şi le regrupă pe teme, apoi se aşeză la masa de conferinţă, cu faţa la panou, cu caietul deschis în faţă şi cu ochii aţintiţi la povestea spusă de aceste imagini – una în care primul capitol fusese scris la Londra, cu câteva săptămâni înainte.

În acea sâmbătă, pe 14 decembrie, Emily fusese trezită de soneria mobilului la 5:50. Îl pusese pe speaker şi se îmbrăcase în timp ce-l asculta pe sergentul Scott, de la Poliţia Metropolitană, care o informa că era aşteptată la locul unei crime în Heath şi că Detective Chief Superintendent Jack Pearce îl rugase să dea de ea. Îi mulţumise şi, chiar înainte să închidă, îi ceruse cu nonşalanţă coordonatele GPS de la locul crimei. Sergentul docil i le comunicase fără să pună întrebări. În niciun caz n-avea să stea să aştepte pe oricine or fi trimis să o escorteze, orice ar spune DCS Pearce.

Emily încălţase bocancii de munte, îşi închisese canadiana şi trăsese gluga pe cap. Pusese o cutiuţă neagră în buzunarul din faţă al ghiozdanului şi ieşise din casă cu telefonul în mână.

Urcase Flask Walk cu un pas rapid, ignorând frigul umed care făcea noaptea chiar şi mai neprimitoare, continuă pe Well Walk, traversă Heath Road şi pătrunse în pădurea Hampstead, „Heath”-ul, cu lanterna în mână.

Ceaţa îşi răspândise tentacule ca de bumbac; acestea îmbrăţişau tot, de la copacii îndoiţi şi marea de tufişuri, până la covorul de frunze moarte aşternut pe sol. Emily se uită la telefon: era destul de aproape, de-acum. O luă pe o scurtătură abruptă şi mlăştinoasă, la dreapta, coborî rapid cu paşi mici,

agili, fără să se preocupe de petele maronii care îi murdăreau îmbrăcămintea. Cincizeci de metri la est, observase un balet de lanterne. Câteva secunde mai târziu, se strecurase pe sub panglica alb-albastră a poliţiei, în timp ce-şi flutura legitimaţia şi striga „BIA Roy!” sergentului zelos care îşi aşezase deja mâna pe toc.

Acesta se scuzase, ruşinat că n-o recunoscuse din cauza pantalonilor pătaţi, a bocancilor, căciulii şi ghiozdanului, şi o luase pe Emily drept un SDF.

— Unde e sergentul Scott?

Vocea lui Pearce răsunase înainte ca oricare alta să fi avut timp să răspundă.

— La naiba, Emily… De ce nu m-ai aşteptat?

Şeful apăruse în faţa ei cu părul grizonant în neorânduială, victimă a unei alarme neaşteptate.

Toată adunarea era îndreptată către corpul aflat la o distanţă de zece metri, dar Emily nu-i acordase nicio privire.

Pearce îşi ridicase braţele în semn de predare.

Emily scosese din ghiozdan un plic plastifiat, iar din acesta: un combinezon, o plasă de păr, o mască, mănuşi şi galoşi sterili. Pusese totul peste haine, cu ochii îngustaţi precum două fante, îngândurată.

— Da, Emily, am spus băieţilor de la criminalistică să te aştepte înainte să atingă corpul, o informase Pearce care părea că-i citise gândurile. Se pregătesc să monteze cortul. Câinele unei doamne de şaptezeci şi doi ani, profesoară de muzică ieşită la pensie, a descoperit cadavrul.

Se întorsese către Pearce şi ridicase sceptic o sprânceană.

— Un ciobănesc german destul de impresionant. Îmi imaginez că n-are de ce să-i fie frică, nici măcar atunci când e noapte întunecată. Locuieşte în apropiere şi se plimbă prin Heath în fiecare dimineaţă la ora 5, atât vara cât şi iarna, dar iarna rămâne în mod normal pe aleile despădurite. S-a îngrijorat când i-a dispărut câinele. S-a lăsat ghidată de lătrat şi l-a găsit gemând şi lingând ceva de pe pământ. S-a apropiat şi a descoperit un craniu care

răsărea la nivelul solului. S-a întors acasă şi ne-a sunat.

Emily aprobase dând din cap, îşi ajustase mănuşile de latex şi se îndreptase către mormânt.

Solul mlăştinos era presărat de frunze ruginii îmbibate de ploaie. Văzuse în primul rând groapa săpată de câine apoi, lăsându-se în jos, remarcase o podoabă capilară creaţă, prinsă în pământul umed.

Ridicase degetul mare în direcţia tehnicienilor. Unul dintre ei îi răspunsese cu acelaşi gest, apoi făcuse semn colegilor şi grupul se alăturase mormântului superficial. O salutaseră cu un „Hello Em'" discret, apoi se puseseră în genunchi ca să dezgroape cu atenţie. Începuseră prin a elibera capul şi buclele brune, fruntea şi nasul delicat ca un boboc de trandafir; orbitele goale care păreau excesiv de mari; gura uşor deschisă; apoi gâtul, tranşat vertical, de la bărbie până la stern. Viermii evadau din nările minuscule, din cavităţile oculare, se târau pe buze şi pe conturul tăieturilor ce traversau gâtul dintr-o parte într-alta.

Puţin câte puţin, tehnicienii îndepărtaseră humusul ca pe o pătură întunecată, descoperind corpul deformat de putrefacţie. Atunci când partea superioară a cadavrului fusese debarasată de pământ, Emily se aplecase deasupra mormântului şi luase braţul stâng al copilului cu delicateţe, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l rănească.

Dăduse pământul la o parte şi găsise semnul pe care-l căuta. Un Y, identic cu cel gravat pe braţul celuilalt băieţel găsit cu o lună înainte, la o sută de metri mai acolo.

Emily se ridică, ocoli masa de conferinţă şi se aproprie de pozele agăţate pe panou. Trei victime care nu se cunoşteau. Părinţii primilor doi erau foarte fermi: copiii lor nu se frecventau şi nici ei nu se intersectaseră vreodată cu Linnéa Blix. Trei victime cu ochii scoşi, ale căror gâturi fusese tranşate cu grijă de la bărbie până la stern şi traheea secţionată. Un Y fusese gravat pe braţul băieţeilor, un X pe cel al Linnéei. X-ul fusese trasat cu mai

multă insistenţă. Criminalul îşi marca, deci, victimele în funcţie de sexul pe care îl aveau? Simplist, dar posibil. Tunsese părul pubian al lui Linnéa şi persistase asupra braţului: acest lucru însemna că era furios pe femei? Voise să-i elimine pe aceşti băieţei înainte ca ei să ajungă la vârsta la care să fie pervertiţi de sexul slab, considerat ca fiind dăunător? Dar care era legătura între Londra şi Falkenberg? De ce să omoare nişte copii la Londra şi o femeie la Falkenberg? Şansele să fi fost vorba de un *copycat* erau practic nule: nici publicul, nici presa nu erau la curent cu crimele săvârşite la Londra.

Emily reexamină fiecare poză una după alta. Şi dacă era vorba de un tandem? Două persoane care omorau în mod concertat, dar aveau gusturi diferite: ucigaşul din Londra ataca băieţei, iar cel din Falkenberg prefera femeile. Emily se aşeză pe marginea mesei. Aceste interpretări n-o satisfăceau deloc. Bucăţile de informaţii nu se potriveau câtuşi de puţin. Trebuia să uite de aceste supoziţii şi să continue să adune indicii. Abia apoi putea să tragă concluzii. Următoarea etapă: să ajungă ziua următoare acasă la Linnéa Blix, să cerceteze şi să rafineze profilul celei de-a treia victime. Pentru că, pentru moment, avea doar o certitudine: cel ce abandonase corpul lui Linnéa sub barca aia cunoştea bine regiunea.

Lagărul de concentrare Buchenwald,Germania

August 1944

CU SS-istul pe urmele lui, Erich traversă locul de apel în direcţia hornului cu gură pătrată care scuipa zi şi noapte un fum gros, negru. Josef, cel mai bătrân din *block,* vorbise despre un convoi cu patru sute de copii. După spusele lui, ei fuseseră incineraţi de vii de către tânărul ofiţer SS, cu vocea bâlbâită, care se amuza să arunce bebeluşi în aer ca să tragă în ei.

Erich nu simţea vânătăile lăsate de bâta de cauciuc pe fese: adrenalina anula durerea. Încă o dată, fusese tentat să-şi grăbească moartea provocând un SS-ist: soldatul nazist şi-ar fi scos pistolul Luger şi i-ar fi tras un glonţ direct în cap. Dar, la Buchenwald, nu se ştia niciodată cum o să dispari din peisaj; dacă soldatul prefera să te tortureze pentru zile întregi sau, mai degrabă, să te împuşte pe loc, aşa că, să mori ars de viu părea o alternativă mai bună.

SS-istul burtos îl predă unui prizonier cu faţa brăzdată de cicatrici, în faţa crematoriului.

Erich îl urmă în interior. Ajunse într-o încăpere mare cu tavan înalt. Două blocuri de cărămidă roşie de doi metri cincizeci înălţime, care avea fiecare câte trei incineratoare, ocupau centrul încăperii.

— Tocmai am terminat ce mi-a adus ieri seară, chiar înainte de apel, transportatorul de cadavre, *Leichenträger,* cum îi spuneţi la voi acasă, explică bărbatul cu pielea tăiată, într-o engleză în care se percepea un slab accent franţuzesc. Care e numele tău?

Frica îl gâtui pe Erich. Înghiţi. Traheea părea să-i fie căptuşită cu spini.

— Erich, şopti el.

— Eu sunt Alain. Nu ştiu ce ţi s-a zis despre crematoriu, dar dacă aş putea, m-aş întoarce să muncesc la carieră. Trebuie să-ţi explic rapid cum

funcţionează treaba ca să şi băgăm câţiva, pentru că *Leichenträger* o să vină cât de curând.

Erich îi aruncă lui Alain o privire uimită. Crematoriul era noua lui povară: urma să muncească acolo, nu să fie aruncat de viu înăuntru! Începu să plângă, cu pumnii încleştaţi în dreptul gurii. Eliberarea îi detensionă corpul şi îi trezi durerea care iradia în coapse şi în rinichi. O primi ca pe un cadou.

Alain îl bătu prieteneşte pe spate.

— O să fie bine, bătrâne, o să fie bine. O să terminăm prin a scoate de acolo… O să începem cu pivniţa de strangulare.

Alain merse înaintea lui Erich la subsol.

— Azi, trebuie să luăm corpuri doar din pivniţa spânzuraţilor. N-au lăsat nimic, nici în camera de tortură nici în cea de disecţie. Mă rog, pentru moment… ai grijă pe unde pui piciorul, micuţule. Şi respiră pe gură.

Scara se termina cu o sală dreptunghiulară. Erich îngheţă pe ultima treaptă.

Aleile, acel *block*, latrinele, SS-iştii, oriunde îţi aruncai privirea, Buchenwald emana moarte. Dar încăperea asta, doar ea singură, întruchipa întreaga teroare a lagărului: acest punct final inevitabil spre care o turmă de bărbaţi, femei şi copii înfometaţi şi suferinzi avansau în timp ce se gândeau doar la următorul pas, la următorul minut, ca să nu se afunde de tot în nebunie.

Cu faţa spre Erich, mai multe zeci de corpuri goale sau îmbrăcate în zdrenţe atârnau de nişte cârlige fixate la câţiva centimetri de tavan, ca nişte bucăţi de carne. Chipurile, strâmbate de frică şi durere, păreau încă vii.

— O să le punem pe tărgi, apoi în lift, continuă Alain, impasibil. Dup-aia, le recuperăm direct de sus. Dar o să trebuiască să le punem în două rânduri: liftul nu poate lua decât vreo douăzeci şi cinci, treizeci de corpuri. În fine, de obicei sunt douăzeci şi opt, dar am văzut regimul lagărului… Haide, ajută-mă. Eu îi prind de picioare, şi tu, cum eşti mai

înalt, îi prinzi de partea de sus, de subraţ. Nu-i nevoie să te chinui să le scoţi frânghia de la gât.

Erich ocoli bălţile de urină, de excremente şi de sânge şi dădu jos primul om. Greutatea corpului îl surprinse: aproape că se răsturnă pe spate, dar compensă depărtându-şi picioarele. Cadavrul i se lipi de piept şi capul i se aşeză pe gât ca şi când îl implora în timp ce-l îmbrăţişa. Duhoarea infectă, mai mult decât această luptă corp la corp groaznică, îi întorcea stomacul pe dos.

— Eşti în regulă, micuţule? întrebă Alain în timp ce-l ajuta să se ridice. Sunt mai grei decât în aer, nu-i aşa? Nu-l scăpa, îl iau de picioare, OK? Pregătit?

Erich îi făcu semn cu capul. Ridicară corpul şi îl transportară pe căruţă.

Odată urcate la etaj cele patruzeci şi cinci de cadavre, le strânseră lângă cuptor. Alain deschise uşa cea grea în formă de semilună a primului incinerator; o căldură sufocantă ţâşnise de acolo. Îşi scoase cămaşa dungată, iar Erich îl imită.

— Îţi arăt cum se face, apoi trecem de la un cuptor la altul, spuse Alain în timp ce-i întindea un fel de cleşte cu mâner lung. Îl prinzi de picioare cu cleştele, eu mă ocup de gât şi îl băgăm în cuptor, OK? Nu trebuie să pierdem timpul.

Privirea lui Erich se pierdu în masa de corpuri mizerabile, se opri asupra unui chip cu faţă albăstruie, cu limba atârnând umflată, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Hei, stai, neamţule, trebuie să mergi acolo.

Erich execută. Cu cleştele greu, cuprinse gleznele cadavrului şi îl aruncară în cuptor. Apoi trecură la următorul. Atunci când îl incinerau pe al doilea prizonier, un urlet sfâşietor scăpă din cuptor.

Erich îngheţă, inima îi bătea în gât. Alain închise ochii şi strânse din dinţi.

— Se mai întâmplă. Hai, să continuăm.

— La naiba, încă nu ţi-ai golit spânzuraţii?

Leichenträger stătea la intrare, în pragul uşii. Statura lui impozantă ocupa tot cadrul. Se adresă lui Alain în franceză.

— Eşti în întârziere în dimineaţa asta, belgianule! Şi cu ce-ţi mai aduc, ai destul pentru moment. Cine-i cu tine, acolo? Unul de-al tău?

— Nu. E un neamţ.

— Oh, la dracu'. Săracu'…

Continuă în engleză:

— Ce vârstă ai, micuţule?

— 24 de ani.

— Ai un tatuaj dat naibii acolo, spuse arătând spre umărul lui cu degetul. Tu ştii că dacă te aduceam la Buchenwald acum câţiva ani, ai fi sfârşit cu siguranţă pe post de abajur în sufrageria lui Himmler?

Erich îl privi, dar fără să înţeleagă.

— N-ai auzit niciodată vorbindu-se de Căţea? Femeia Comandantului Koch?

Erich scutură capul.

— Eh, Alain, o să trebuiască să-l educi pe puştiu-ăsta!

Leichenträger îşi lovi palmele puternic una de alta.

— Târâtura aia de Isle Koch i-a eutanasiat ca pe câinii turbaţi pe prizonierii cu cele mai artistice tatuaje; apoi, cu bucata de piele tatuată, fabrica veioze, coperţi şi tablouri pentru sufrageria prietenilor săi. Gata cu minutul de educaţie! Ca să revenim la încărcătura noastră, totul e afară. Şi e doar de la *Block* 50, deci aşteptaţi-vă la o zi încărcată.

Alain şi Erich îl urmară afară, împingând fiecare câte o targă.

Erich fixa cu privirea muntele de corpuri stivuite ca nişte buşteni, lângă uşa de intrare. Corpuri ce păreau îmbinate grosolan, ca nişte păpuşi de cârpă.

Atunci când părăsi crematoriul pentru apelul de seară, duhoarea de carne arsă i se impregnase în piele.

Cei două sute de deportaţi se plasară în careuri de câte o sută, pe muzică. În spatele orchestrei cu sonoritate monotonă, doi prizonieri trăgeau o targă

pe care stătea un bărbat gol, cu privirea aţintită spre picioare. Degetele obosite ale muzicienilor cântau *Eu voi aştepta* şi, pentru o fracţiune de secundă, Erich auzi răsunând vocea mângâitoare a Rinei Ketty.

Doi SS-işti escortară deportatul până la spânzurătoarea ridicată în piaţa de apel.

Cu acest bărbat, care se zbătea la capătul unei funii, începu apelul.

Timp de patru ore, un SS-ist inventaria numerele matricole. Cincizeci şi cinci de bărbaţi ajunşi la capătul puterilor se prăbuşiră şi trebuiră să fie menţinuţi în picioare de către vecini, până când ofiţerul ajunse la finalul listei.

Când Erich şi camarazii lui se întâlniră la *block,* cel mai în vârstă, Josef, ridică pe masă un sac de iută; oasele cutiei toracice se iveau de sub pielea subţire ca hârtia. Triumful îi lumina chipul livid.

Băieţii din *block* ştiau că se întorcea de la bucătărie. Salivau de nerăbdare în timp ce se aşezau în faţa jumătăţii de farfurie de supă limpede prin care pluteau câteva bucăţi de cartofi putreziţi.

Josef împărţi un pumn de coji de cartofi fiecăruia. Câţiva le amestecau cu supa, alţii le păstrau pe masă, lângă pâine, alternând o înghiţitură de ciorbă cu o coajă.

Michal, cehul, îşi aştepta colegii să plece de la masă ca să înceapă recoltarea. În această seară, era rândul lui: firimiturile şi celelalte resturi îi reveneau.

Erich se alătură lui Joseph şi grupului aşezat la picioarele priciurilor supraetajate.

— Să ştii că nu ne gândeam că o să te revedem în seara asta, Erich… spuse Josef adresându-i un zâmbet trist.

— M-au repartizat la cuptoare.

Josef se strâmbă.

— Pariez că preferai să munceşti cu noi, la carieră.

Polonezul cu trunchiul mistuit de ulceraţii dădu din cap.

— Mda; ei bine, pe mine nu m-ar deranja să-ţi iau locul la crematoriu. Azi, au îngropat de viu un tip pentru că nu se mai putea ţine pe picioare.

Erich îşi aduse aminte de urletele de agonie ale bărbatului pe care-l arsese de viu.

— Voi ştiţi ce fac în *Block* 50? întrebă el cu capul încă plin de urlete.

— 46 şi 50, *block-uri* de experimente medicale, explică polonezul. Acolo unde noi, sărmanii ticăloşi, servim drept cobai ca să prelungim viaţa rasei superioare. Trebuie să fi observat acest *Block* 50 în plimbările de duminică după-amiază. E ăla unde geamurile sunt acoperite cu var. După spusele unuia care lucrează acolo, fac cercetări despre tifosul exa-nu-ştiu-cum.

— Tifos exantematic, precizează Erich.

— Da, da, asta e. Sunt vreo şaizeci care lucrează acolo, la pielea goală şi raşi. Se pare că e celălalt nebun, SS-istul Sturmbannführer Ding-Schuler, care se ocupă de asta. Dar în ceea ce priveşte *Block* 46, n-am nicio idee despre ce fac acolo, şi nimeni nu vrea să ştie.

— *Block* 46 e anticamera morţii, interveni Michal, care tocmai se ridica de la masă. Cei care intră acolo nu mai ies.

Falkenberg, Olofsbo
Domiciliul Linnéei Blix

Marţi, 14 ianuarie 2014, ora 8

ALEXIS căuta în geantă în timp ce sărea pe loc ca să lupte cu frigul care-i pătrundea prin blugi. În ciuda recomandărilor lui Olofsson, îşi uitase paşaportul la hotel. Sfârşi prin a pune mâna pe permisul de conducere şi-l arătă agentului de serviciu din faţa casei Linnéei.

Fără niciun cuvânt, timp de un minut interminabil, tânărul poliţist compară chipul femeii cu poza din act, apoi verifică prezenţa numelui pe lista furnizată de superiori. Într-un final, îi permise trecerea. Alexis îl recompensă, folosindu-se de atuurile politeţii britanice dobândite în şapte ani de trai la Londra şi intră în casa prietenei sale.

Se afla singură acasă la Linnéa, fără ea, era ciudat, dezagreabil, împotriva naturii. Alexis se aştepta să o vadă coborând în grabă treptele dar, brusc, tresări.

— Alexis!

Se schimbă la faţă. Emily era în pragul bucătăriei, la capătul holului.

— Bergström mi-a spus că începeai inventarul casei Linnéei. Pică bine, am să-ţi pun nişte întrebări, aruncă psihanalista dispărând în încăpere.

Alexis o urmă dând din cap. Lipsa de tact şi empatie a acestei tipe era de necrezut – era îngrijorătoare chiar şi pentru viaţa ei socială… dacă avea vreuna!

Emily stătea în picioare, în spatele tejghelei.

— Ce tip de femeie era Linnéa?

— Nu putem face asta altundeva, Emily? La secţia de poliţe, de exemplu?

— Cu cât mai repede am răspunsuri, cu atât mai repede avansez cu ancheta.

Dacă mă gândesc mai bine, Emily e un psiholog bun, rectifică Alexis pentru sine. Într-o secundă, ea

ştiuse să-i insufle un uşor sentiment de vinovăţie.

Tânăra femeie rămase în mijlocul încăperii fără să îndrăznească să se aşeze sau să se sprijine de ceva.

— Linnéa părea că era montată pe arcuri. Obsedată de muncă. Amuzantă. Extrovertită. Ar fi făcut conversaţie şi cu un perete.

— Venea des la Falkenberg?

— De două ori pe an, timp de două, trei săptămâni.

— Cu cine?

— Singură. Întotdeauna…

Emily încruntă imperceptibil sprâncenele.

— De altfel, când era aici, nu dădea neapărat veşti. Nici lui Peter. Venea aici ca şi când ieşea la pensie.

— De când deţine această casă?

— Să tot fie doi sau trei ani de când a cumpărat-o, cred.

— Avea familie în Suedia?

— Din câte ştiu eu, nu.

— În ce consta meseria Linnéei?

— Desenează piese de bijuterie fină pentru Cartier, la Londra.

— Cum se desfăşurau zilele ei?

— Ea… ea desenează, însoţeşte câteodată vânzătorii în magazin, se întâlneşte cu clienţii care doresc creaţii speciale.

— De când avea acest serviciu?

— De mai puţin de un an, a făcut un salt în carieră. Trebuia să-şi prezinte prima colecţie acum trei zile, sâmbăta trecută, preciză Alexis, cu vocea înlăcrimată.

— Şi, înainte de asta, ce făcea?

Alexis îşi drese glasul.

— Lucra pentru o altă marcă de bijuterii, dar nu-şi semna creaţiile.

— De când locuia la Londra?

— Oh, de mult timp, pentru că a venit să studieze la Central Saint Martins.

— Şi înainte?

— Locuia în Suedia, dar nu ştiu exact unde.

— De când e cu Peter Templeton?

— De doi ani.

— Locuiau împreună?

— De patru luni.

— Relaţia lor era exclusivă?

— Eu cred că da…

Privirea lui Alexis se pierdu undeva în spatele lui Emily.

— Nu prea vorbea despre asta, de fapt… Vorbea numai despre muncă.

— Cum erau ei, împreună?

— Peter era tandru, grijuliu…

— Şi ea?

— Ea…

Alexis schiţă un zâmbet frământat de amintiri.

— Părea fericită.

— Avea duşmani? A avut recent întâlniri ciudate? Surprinzătoare? Neobişnuite? Un eveniment nepotrivit care ar fi marcat-o?

Alexis dădea din cap după fiecare întrebare.

Brusc, un gând îi desenă un rid între sprâncene.

— Iertare. Am uitat complet să menţionez ceva: Linnéa are un fost soţ. Un suedez. S-a mutat chiar lângă ea, acum câteva luni.

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Marţi, 14 ianuarie 2014, ora 10:20

KRISTIAN Olofsson închise uşa sălii de conferinţă muşcând din *kanelbulle.*

— Miss Roy! Comandante!

Bergström se ciupi de piramida nazală închizând ochii. Detectivul era încă în întârziere la întâlnirea matinală.

— Îmi permiteţi să vă servesc cu o cană de cafea?

Emily rămase impasibilă.

Olofsson se instală lângă comandant şi îşi puse micul dejun pe masă.

— Cine este acest Svensson despre care vorbiţi? întrebă ştergându-şi zahărul care-i alunecase pe cămaşă.

— Fostul soţ al lui Linnéa Blix, răspunse Bergström cu un ton voit neutru. Locuieşte la Falkenberg de câteva luni.

— Necunoscut în branşă, reluă Olofsson după o-nghiţitură de cafea. Falkenberg nu e Rörö, Miss Roy. Suntem mai mult de două milioane aici, nu putem cunoaşte pe toată lumea. Şi-apoi, dumneavoastră ştiţi câţi Svensson există, în Suedia?

— Kristian, interveni Bergström cu o voce obosită, e vorba de Karl Svensson, sculptorul.

— Cel care locuieşte în casa mare de pe plajă şi care-şi câştigă traiul lipind fragmente de sticlă? Oh, la naiba, incredibil cât e de mică lumea…

— Deci, tocmai îi spuneam lui Emily că da, noi îl cunoaştem pe Karl Svensson: e un sculptor bine cotat şi…

— …un adevărat suflet al petrecerii, care are tendinţa să ridice un pic prea mult cotul şi să iubească puicuţele care au o treime din vârsta lui, completă Olofsson în timp ce-i cădea pe jos ultima îmbucătură de rulou cu scorţişoară.

Emily, care nu scosese un cuvânt de la sosirea lui Olofsson, îl privi întrebătoare pe Bergström.

— Da, cam aşa ceva. A fost oprit pentru că a condus în stare de ebrietate; l-am găsit de mai multe ori cu minore…

— Ce vârstă?

— Între treisprezece şi cincisprezece ani.

— A fost deja arestat pentru abuz sexual al unui minor sau pentru viol?

— Nenorocitul ăla n-a fost niciodată prins în flagrant delict, afirmă Olofsson în timp ce se ridica să-şi reumple ceaşca, cu un zâmbet batjocoritor pe buze. (Bergström îi aruncă o privire exasperată pe care el n-o remarcă.) N-a fost niciodată arestat. Şi nimeni n-a făcut plângere împotriva lui.

— Şi cine este Stellan Eklund, pe lângă faptul că este vecinul Linnéei? continuă Emily.

— Iată o întrebare bună! se-nsufleţi Kristian aşezându-se la loc.

— *För guts skull, Olofsson!* tună comandantul.

Olofsson înlemni pe scaun. Emily n-avu nevoie de traducere.

Bergström oftă sonor.

— Doriţi o cafea, Emily? propuse în timp ce se ridica la rândul lui.

Ea dădu din cap.

Bergström îşi turnă într-o cană Höganäs albastru închis şi adăugă o picătură de lapte.

— Stellan este un fost poliţist de-al nostru. A lucrat aici sub ordinele mele, la Falkenberg, apoi l-am trimis la Göteborg să ancheteze un caz de trafic de femei albe. Câteva luni mai târziu, coechipierul lui, soţia acestuia şi fetiţele lor au fost asasinate de mafia din Est pe care-o urmăreau. Chiar în faţa lui Stellan.

Falkenberg, Olofsbo
Domiciliul Linnéei Blix

Marţi, 14 ianuarie 2014, ora 14

RĂMASA singură după plecarea lui Emily, Alexis începu să sorteze hârtiile din birou, punând deoparte facturile şi alte documente de zi de zi, înainte să atace bucătăria şi sufrageria. Peter nu voia să păstreze decât schiţele lui Linnéa. Ar fi lăsat societăţilor de caritate restul: mobilierul, cărţile, vesela, hainele şi bibelourile.

Alexis se temea de acest inventar; ştia ce durere putea să trezească. Fiecare obiect resuscita fiinţa iubită şi îi dădea impresia că îmbrăţişa o fantomă. Din fericire, bucătăria cu faianţă portocalie, pardoseala psihedelică din locul de servit masa, sufrageria cu mobilierul incomplet, nu-i dădeau deloc impresia că se afla acasă la prietena ei, şi asta îi uşura sarcina. Poliţia lăsase puţine urme de trecere: resturi de pudră albă şi neagră încă murdăreau lambriurile, întrerupătoarele şi broaştele uşilor pe alocuri, dar ca nişte tuşe uşor vintage care se amestecau în decorul surprinzător al locului.

La etaj, camera de oaspeţi era atât de mică încât nu conţinea decât un pat şi o comodă îngustă, dar se bucura de o privelişte de necrezut spre far şi plajă. Cea a Linnéei inspira o atmosferă forestieră neaşteptată pentru o casă la malul mării. Patul era acoperit cu o pătură cu mozaic floral, iar pereţii, lambrisaţi doar până la jumătate, erau acoperiţi cu un tapet pastoral care ajungea până la tavan.

Nişte perdele galben aprins ornau ferestrele. Un roman de Harry Martinson şi un altul de Jan Guillou zăceau pe noptiera din dreapta. Un portofel de piele era pus pe cea din stânga. Un dulap încastrat din lemn cu faţa spre pat.

Deschizându-l, Alexis simţi că-i sare inima din piept: un palton roşu, pantofi Louboutin argintii, un maieu de mătase şi pantaloni de designer – ţinuta pe

care Linnéa plănuia fără-ndoială să o poarte pentru petrecerea Cartier. Glisă umeraşele unul câte unul pe bară. Hainele erau atât de mici încât avea impresia că se uita într-un dulăpior de copil. Linnéa avea o alură suedeză cu părul ei blond şi ochii limpezi, dar cu siguranţă nu şi înălţimea, la doar un metru cincizeci şi cinci.

Alexis încruntă brusc sprâncenele. Două perechi de pantaloni, două tricouri şi un pulover, destul de mari pentru prietena sa, atârnau în extrema dreaptă a dulapului. Verifică etichetele: blugi mărimea 42, L pentru celelalte.

Alexis se lăsă să cadă pe marginea patului. Haine de bărbat. Şi Peter nu pusese niciodată piciorul aici.

— Doamna Castells?

Tresări. Agentul de serviciu vârî capul prin uşa întredeschisă.

— Cineva doreşte să vă vadă, jos. Un anume Stellan Eklund. Nu pot să-l las să intre: nu este pe lista de vizitatori stabilită pentru azi de către comandant. Îmi pare rău, dar sunt nou… N-am dreptul să greşesc, înţelegeţi…

— OK. Mulţumesc…

Învinsă de oboseală, Alexis suspină şi aruncă o privire îngrijorată spre dulap. În timp ce părăsea camera pe urmele agentului, avu impresia că-l abandona acolo, fără supraveghere, pe amantul Linnéei.

Stellan o aştepta afară neclintit în faţa rafalelor de vânt, care-i biciuiau chipul făcând gluga hanoracului să-i fluture.

— *Hej,* Alexis. Am trecut pe la secţie şi Bergström mi-a spus că o să vă găsesc aici.

— Aveţi veşti despre anchetă? întrebă neliniştită.

— Nici pe departe, nu… Voiam doar să vă propun o pauză de cafea, ca să schimbaţi un pic aerul. Vă aduc înapoi cu maşina de-ndată ce doriţi să vă întoarceţi.

Stellan venise la momentul potrivit. Alexis avea nevoie să-şi limpezească gândurile.

Îşi recuperă geanta de la intrare şi urcă în maşină. Un minut mai târziu, ajungeau la Stellan.

Inima lui Alexis se strânse când intră în casă. Se revedea pe cale să-l urmeze pe Kristian Olofsson pe hol, apoi pe Bergström, acest uriaş cu voce blândă care o anunţase de moartea prietenei sale. Închise ochii şi dădu din cap ca şi când şi-ar fi interzis să cultive această amintire.

— Veniţi, o să fie mai bine la bucătărie, propuse Stellan.

Cu privirea hipnotizată de fereastra panoramică, Alexis se apropie încet de masă. Casa fusese construită la marginea unei plaje, dar suficient de departe de mare ca să-i poţi cuprinde măreţia şi atât de aproape încât să rămâi intimidat. Valurile negre şi înspumate mângâiau pietricelele încununate cu zăpadă, ca un preludiu al apusului iminent.

Stellan îi întinse o ceaşcă lui Alexis şi luă loc lângă ea. Priveau noaptea care cădea peste plajă într-o linişte reconfortantă.

Câteva minute mai târziu, cu a doua ceaşcă de cafea în mână, Alexis îl chestiona pe Stellan Eklund despre întâlnirea cu Linnéa. Şi, în timp ce-i povestea întâmplările verii de când avea paisprezece ani, se întreba dacă hainele de bărbat abandonate în cameră nu cumva îi aparţineau.

Falkenberg, Olofsbo

Marţi, 14 ianuarie, ora 16

EMILY mergea cu un pas rapid pe pista de biciclişti care înconjura drumul înzăpezit. Vântul ridica fulgii şi-i făcea să zboare ca un roi de musculiţe. În timp ce-şi contracta muşchii şi-şi bloca gândurile, frustrarea i se răspândea ca o otravă prin vene.

Bergström îi predase majoritatea dosarelor cerute: pozele din dronă de la locul unde fusese găsită Linnéa Blix, planul la scară al regiunilor din proximitate, raportul preliminar al poliţiei cu informaţiile asupra circumstanţelor descoperirii cadavrului, precum şi date socio-economice despre cartierul Olofsbo. Dar încă aştepta după raportul medico-legal şi doar Stellan Eklund fusese interogat pentru ancheta de vecinătate.

Eklund, acest fost gabor zelos care lucra în prezent în imobiliare. Destul de surprinzător şi puţin neobişnuit ca să se mulţumească doar cu raportul lui Bergström; trebuia să-l întâlnească în persoană.

Emily începu să alerge cu paşi mici ca să-şi elibereze puţin tensiunea.

Ancheta asupra morţii copiilor din Londra şi a Linnéei nu conţinea pentru moment decât zone de umbră. Informaţiile se adunau într-o manieră anarhică, parazitând fără oprire profilul ucigaşului, sau ucigaşilor, pe care încerca să-l schiţeze. Cu toate că această moarte îi aducea informaţii preţioase, nu reuşea încă să descâlcească iţele încurcate ale elementelor cheie.

Trebuia întâi de toate să aprofundeze profilul Linnéei Blix. Alexis Castells îi prezentase un portret interesant, iar Emily făcuse o mică descoperire acasă la victimă, în aceeaşi dimineaţă; era nerăbdătoare să ştie ce avea să-i spună fostul gabor despre Linnéa, să se dea de gol singur.

Încetini ritmul de mers, îşi reglă suflul şi sună la uşa lui Stellan.

Nu-şi anunţase vizita: prefera să-i surprindă pe indivizi în viaţa lor cotidiană ca să nu le dea timp să se pregătească în vreun fel.

Stellan Eklund deschise, cu o ceaşcă în mână. Emily îşi aminti că-l văzuse în treacăt când ajunsese la secţia de poliţe. Mare, cu umerii şi fălcile pătrate, ochi deschişi la culoare: genul de tip care se face remarcat.

Se prezentă rapid, pătrunse în interior şi îşi scoase încălţările din respect pentru obiceiurile suedeze. Înăuntru, o găsi pe Alexis, sprijinită de bufetul bucătăriei americane. O salută cu un semn din cap, fără să pară uimită.

Alexis se simţi ca un copil prins cu minciuna. Cu obrajii stacojii, fu nevoită să-şi dreagă glasul ca să răspundă la salutul lui Emily.

— Mă iertaţi că v-am deranjat acasă la dumneavoastră, Stellan, se scuză Emily, cu un zâmbet candid pe buze. Încerc să întocmesc profilul victimei şi aş avea nevoie de experienţa dumneavoastră…

Alexis o fixa cu privirea, stupefiată. Emily nu o obişnuise cu atâta curtoazie şi blândeţe.

— O să vă las să discutaţi, aruncă ea în timp ce se dădea jos de pe scaun.

— Nu mă deranjează dacă rămâi, dacă dumneavoastră nu vedeţi niciun inconvenient, bineînţeles, interveni Emily adresându-i-se lui Stellan.

Privirea lui Alexis deveni batjocoritoare. Nu-i venea să creadă. Emily era şarmantă.

Stellan dădu din cap, relaxat ca întotdeauna.

Emily acceptă cafeaua pe care i-o propuse şi luară loc la masă, cu faţa spre mare.

Încântată că poate rămâne, în timp ce se prefăcea jenată, Alexis lăsă un scaun gol între ea şi gazdă, şi acordă toată atenţia cănii sale.

— Dumneavoastră şi Linnéa Blix eraţi prieteni de multă vreme, am înţeles bine?

Vocea lui Emily transmitea empatie. Alexis trebui să se abţină ca să nu-şi dea ochii peste cap.

— Ne-am cunoscut când eram adolescenţi. Ne petreceam verile la Båstad, cu părinţii. Este un oraş de pe coasta de vest, ceva mai la sud.

— Sunteţi din zonă?

— Nu. Locuiam la Stockholm. Şi Linnéa, la Norrköping.

— Ce v-a adus la Falkenberg?

— Prima mea misiune, sunt aproape douăzeci de ani de atunci. Aici mi-a plăcut, aici am rămas.

— Şi Linnéa?

— Linnéa a părăsit Suedia de mai bine de douăzeci de ani. Nu venea aici decât în vacanţe. Şi-a cumpărat casa acum trei ani, dacă-mi aduc bine aminte. Înainte, stătea la părinţi, la Båstad. După ce au decedat, le-a vândut vila şi a achiziţionat această fermă – „cabana ei psihedelică", aşa o numea. Nu s-a atins de nimic din interior; aştepta să aibă banii şi energia necesare ca să se ocupe de asta. Trebuia să o renovăm, în primăvară.

Îşi termină propoziţia printr-o încruntare de sprâncene şi îşi coborî ochii spre cafea.

Durerea o copleşea pe Alexis. Toată lumea vorbea despre Linnéa la trecut cu o uşurinţă tulburătoare.

— Trebuia să o renovaţi împreună?

Stellan o analiză pe Emily în tăcere timp de câteva secunde.

— Nu. Linnéa ne-a angajat pentru lucrări.

— Ne?

Ochii lui Emily se-ngustaseră în două fante suspicioase.

— Eu sunt dezvoltator imobiliar, explică în timp ce se ridica.

Trecu în spatele bufetului de la bucătărie, reveni cu cafetiera şi umplu toate cănile.

— Administrez o firmă de construcţii şi de renovări imobiliare.

— Îl cunoaşteţi pe fostul soţ al Linnéei?

Aceste schimbări abrupte de subiect o oripilau pe Alexis. Stellan, însă, nici nu clipi.

— Da. Karl făcea parte din gaşca de adolescenţi cu care ne petreceam vacanţele.

— Şi-aţi păstrat legătura cu el?

Stellan se îndreptă pe scaun.

— Nu.

— Ce fel de bărbat e?

— Coleric. Plin de el. Pervers notoriu.

Fiecare cuvânt căzuse cu violenţa unei ghilotine.

— Îl cunoaşteţi pe Peter Templeton?

— Am cinat odată cu el şi Linnéa la Londra. Şi ne-am revăzut noaptea trecută.

— Ce impresie v-a lăsat?

— Bună. La Londra, mi s-a părut simpatic, deschis. Dar duminică era mai degrabă un bărbat devastat de moartea partenerei.

— În ce fel vorbea Linnéa despre această relaţie?

— Nu discuta cu mine aspectele vieţii ei sentimentale.

— Ştiaţi dacă se culca cumva şi cu altcineva?

Stellan nu păru nici surprins, nici şocat.

— Nu ştiu absolut nimic. Chiar dacă ar fi fost cazul, nu mi-a vorbit despre asta.

Evident, gândi Alexis. Era de aşteptat: Emily remarcase hainele bărbăteşti în dulapul prietenei sale. Practic, pusese aceleaşi întrebări la care se gândise şi ea.

Falkenberg, Olofsbo
Torviks småbåtshamn

Marţi, 14 ianuarie 2014, ora 17

PERDEAUA grea a nopţii îngheţa atmosfera şi făcea muşcătura frigului şi mai intensă. Emily avansă cu un pas energic prin câmpul din jurul plajei Olofsbo. Alexis se chinuia să ţină ritmul: nu avea nici anduranţa necesară, nici echipamentul adecvat pentru acest gen de mers la minus 15 grade, prin ninsoare şi polei. Frigul îi tăia respiraţia şi umiditatea aluneca pe sub multiplele straturi de haine, lipindu-i-le de piele. Totuşi, nu putea să se învinuiască decât pe ea: în timp ce pleca de acasă de la Stellan, insistase să o însoţească pe Emily în portul de agrement. Aceasta din urmă voise să revadă *småbåtshamn* cu planul la scară al ţinutului din vecinătate şi pozele din dronă în mână.

Întrebările despre moartea Linnéei se îngrămădeau în capul lui Alexis, iar Emily era singura care putea să rezolve aceste probleme. Schimbul risca să devină dezagreabil, trebuind să suporte tonul ei dur şi manierele mizantrope, dar merita să încerce. Ar fi trebuit să termine a doua zi sortarea de acasă de la Linnéa.

Lanterna lui Emily cerceta solul, le deschidea calea şi avansau însoţite doar de zgomotul făcut de încălţări în timp ce tălpile smulgeau zăpada compactă.

Alexis strânse din dinţi de durere. Trebuia să-şi ridice genunchii până la piept la fiecare pas ca să-şi poată scoate picioarele din zăpadă, dar muşchii coapselor începeau să obosească, aducându-i aminte cât de multă nevoie avea să se reapuce de sport.

Emily, în schimb, se mişca cu o uşurinţă copleşitoare; Alexis o privea cum sfida zăpada cu un mers de războinic, de felină, câteodată. Se întrebă de ce Emily fusese siropoasă, ca să nu zicem

seducătoare, mai devreme, acasă la Stellan. Îi atrăsese privirea, sau ce? Şi de ce nu, până la urmă?

Ieşiră din câmp şi ajunseră în micul port, judecând după pontoanele dispersate pe esplanada îngheţată. Le ocoliră prin dreapta, până la o cabană de lemn învecinată dunei.

Alexis scoase o sticlă din geantă şi dădu pe gât jumătatea de litru de apă ca să-şi calmeze plămânii în flăcări.

— Mai vrei puţin? întrebă Emily, în timp ce-şi deschidea ghiozdanul.

Alexis suflă un „nu” ştergându-se la gură cu dosul palmei.

— Nu te cunoşteam atât de simpatică, îndrăzni ea. M-ai lăsat mască, acasă la Stellan, mai devreme.

— Se pare că tipii răspund mai bine acestui gen de abordare, răspunse Emily pe un ton categoric, în timp ce bloca o lanternă subţire între dinţi.

Scoase un plic cartonat din ghiozdan şi trecu sub fasciculul de lumină o serie de fotografii. Alexis văzu pozele din dronă ale golfului şi plajei; poze de la locul unde corpul prietenei sale fusese abandonat.

Cu ochii umflaţi de durere, aruncă o privire neliniştită împrejur. Călca pe acelaşi pământ ca şi ucigaşul Linnéei; îşi pusese picioarele acolo unde zăcuse corpul gol şi mutilat.

Cu toate acestea, Alexis era obişnuită cu scenele crimelor. Ca să se documenteze pentru cărţi, vizualizase un număr incalculabil de fotografii pe cât de sângeroase, pe atât de înspăimântătoare. Le privise cu un ochi rece, cu distanţa celui care n-a pierdut nimic, a celui care nu a suferit. Cu două excepţii: o crimă, cu şapte ani înainte, şi cea a Linnéei.

Inima îi bătea atât de tare încât îi venise brusc să vomite. Se aplecă în faţă şi scuipă fierea care îi urca în gât. Înghiţi de mai multe ori ca să respingă gustul oribil lipit de cerul gurii şi acolo, aplecată, de parcă gravitaţia ar fi ajutat la îndepărtarea durerii, nervii o lăsară.

Simţi o mângâiere între omoplaţi; cu mâna, Emily o încuraja să dea tot afară. Alexis se lăsă copleşită de tristeţe. Lacrimile veneau în valuri, o înghiţeau. Uitase de frig, de fulgii care îi ardeau mâinile şi obrajii, care i se prindeau în păr şi în gene. Până când, într-un final, spasmele se răriră şi dispărură.

Se redresă, îşi şterse faţa, luă o gură de aer îngheţat ca să-şi alunge durerea şi o urmă pe Emily, începând să urce duna. De cealaltă parte se afla parcarea unde ea lăsase maşina.

Alexis se ghemui acolo în timp ce o aştepta pe Emily să pună contactul şi să pornească încălzirea.

Merseră în linişte până la hotel.

În faţa camerei, Alexis revizui toate întrebările care i se învârteau în cap. Dar Emily i-o luă înainte:

— Du-te să te odineşti. O să vorbim mâine despre toate astea.

Miercuri, 15 ianuarie 2014

PUNE *mâna pe creştetul copilului şi piaptănă şuviţele rebele cu vârful degetelor. Părul este moale şi prea lung pentru un băiat.*

Îi îngroapă faţa în şuviţele dezordonate care acoperă tâmplele. Mirosul a devenit înţepător, dar ştie că, dacă o să inhaleze din plin, o să sfârşească prin a capta un pic din aroma dulceagă, uşor vanilată.

Inspiraţiile sunt zgomotoase, lacome, şi părul micuţului îl gâdilă la nas. Zâmbeşte. Un zâmbet tandru, plin de mândrie.

Îşi apropie gura de urechiuşa divină, de un oval perfect, fără să înceteze să-i mângâie capul.

— Ştiu că n-ai chef să faci baie…

Privirea neliniştită trece de la masa de oţel la cadă. Nu-i place această parte. Baia. Şi restul. Este lung. Obositor.

— Dar chiar acum. O să rămâi o vreme alungit aici, să ştii.

Îşi trece limba peste buzele aspre.

Trebuie să-şi ia inima-n dinţi şi să spună Celuilalt că acum e rândul lui să stabilească regulile. Îşi umflă pieptul. Pectoralii ies în relief de sub cămaşă. Da, asta e, acum o să fie el şi doar el, cel care stabileşte regulile. O să-i spună în seara asta. În seara asta.

Se apropie atât de mult încât buzele mângâie lobul urechiuşei.

— Nu va fi mulţumit, dar nici tu, că nu te voi îmbăia.

Începând de la vârful nasului, trasează o linie imaginară care porneşte din colţul ochilor şi coboară până la bărbia băiatului.

— Doar o să te pregătesc şi apoi… apoi, vom lăsa natura să-şi facă treaba. Ce zici despre asta?

Scoate pijamaua şi chiloţii murdari, lăsându-i să alunece cu lentoare de-a lungul picioarelor subţiri, dezvăluind pielea albă, albăstruie pe alocuri.

Apoi tot corpul deveni încordat de teamă. Întotdeauna, în acel moment îi aude. Toţi, laolaltă, gem. Ca şi cum se puneau de acord să vocifereze în cor. Nu plâng, nu, ei urlă.

Mângâie talpa piciorului cu dosul mâinii. Talpa este moale şi încă suplă, delicios de moale. Poate că el nu va spune nimic. Poate că va înţelege de c…

Subit, tot chipul i se schimonoseşte de durere.

Ţipetele copilului sunt pătrunzătoare, stridente, insuportabile.

Plânsetele ca nişte gheare ascuţite îi sfâşie timpanele. Sfârtecă, taie, jupoaie.

Şi ceilalţi, toţi ceilalţi, i se alătură.

Falkenberg,
Patiseria Ritz

Marţi, 15 ianuarie 2014, prânz

ALEXIS mânca fără să-i fi fost foame, doar ca să răspundă protestelor stomacului şi ale migrenei persistente. Tocmai ce înghiţise versiunea cu scorţişoară a melcului cu stafide şi simţi dulceaţa cu nume de nepronunţat. Dificil de concurat cu un *croissant au beurre* făcut în Franţa, dar aceste mici chestii suedeze nu erau deloc rele.

Între două guri de ceai, acceptase s-o însoţească pe Emily la Karl Svensson, fostul soţ al Linnéei. Trebuia să se întâlnească la patiserie.

Ziua nu începuse bine deloc. Se trezise în zori, cu greţuri şi cu un ghem de tristeţe la baza gâtului. Cum putuse să se lase să ajungă la o asemenea criză de plâns, cu o zi înainte? Totuşi, prezenţa şi forţa liniştită a lui Emily o calmase. Poate că de aceea îi permisese durerii să o copleşească.

Un duş fierbinte o pusese cât de cât pe picioare, apoi luase un taxi ca să termine sortarea demarată acasă la Linnéa. Patru ore mai târziu, terminase; cu stomacul gol şi capul gata să explodeze, se decisese să înghită ceva de prin oraş înainte să se întoarcă.

Îi sună telefonul. Alexis şterse ecranul de grăsime ca să poată prelua apelul.

— Alexis, spun că tu m-ai sunat, de acord? şuşoti mama. Bert, BERT! Este fiica ta! A sunat ca să-ţi ureze „La mulţi ani”! Ţine!

Alexis uitase complet de aniversarea tatălui său.

— Salut, furnicuţa mea!

— La mulţi ani, tată! spuse veselă.

— Mulţumesc, furnicuţă. Cum eşti? Cum se desfăşoară an…

Mama preluă receptorul.

— Unde eşti? Este zgomot acolo. Cu cine eşti?

— La Ritz, o…

— Tu eşti în Ritz? Eşti la hotel? De ce nu eşti la tine acasă?

— Mamă…

— Ştii doar că vreau să ştiu când călătoreşti, altfel asta mă nelinişteşte. Eşti la Londra? Când te-ai întors?

— Mamă…

— Au descoperit cine a făcut asta? Este groaznică povestea, groaznică. Se vorbeşte despre asta chiar şi la noi.

— Mamă, nu sunt ÎN Ritz, sunt LA Ritz, o patiserie. Sunt încă în Suedia. Iau micul dejun.

— O patiserie? În Suedia? Ei bine, eşti o curajoasă: prăjiturile suedeze nu sunt nici prea bune, nici rafinate. Bine, dar măcar înseamnă că mănânci, draga mea.

Mama făcu o pauză. Alexis auzi vocea nepoatei sale cerând să vorbească cu *Tatinou* a ei şi zâmbi. Un zâmbet mare şi fericit.

— *Tatinou*?

— Bună, puiuţul meu.

Închise ochii în timp ce comoara ei de nepoţică îi povestea cum îşi petrecuse ziua. Şi-o imagină, cu receptorul lipit de gură, pe cale să-şi ridice rochiţa sau să-şi desfacă funda pe care mama ei se chinuia să i-o pună în păr. Copilul îi destăinui că se decisese să devină băiat ca să poată face pipi din picioare, ca fratele său, dar ceea ce era enervant, era că n-ar mai putea purta rochii, pentru că băieţii nu purtau rochii. Purtau câteodată fuste, ca scoţienii, dar trebuiau să fie neapărat cu carouri, iar ei îi plac doar florile. Şi inimioarele. Şi bulinele de asemenea. Dar nu şi bulinuţele. Bulinuţele nu sunt bune.

Timp de zece minute liniştite, Alexis pluti prin universul nepoatei, apoi în cel al nepotului, un univers confortabil în care îmbrăţişările se puteau simţi atât de bine.

Închise după ce le promisese să aducă un pic de zăpadă din „lumea suedeză”.

Lagărul de concentrare Buchenwald, Germania

Octombrie 1944

ERICH îşi ridică gulerul cămăşii în timp ce trecea prin faţa stejarului muribund.

Naziştii despăduriseră Ettersberg şi aleseseră versantul unde vântul sufla cel mai tare ca să construiască Buchenwald. Singurul supravieţuitor era acest copac, conservat în onoarea lui Goethe şi a vizitelor sale frecvente pe această colină. Ce idee stranie, totuşi, să-nconjori cu sârmă ghimpată simbolul culturii germane… O imagine foarte puternică şi plină de ironie care le scăpase, cu siguranţă, arhitecţilor lagărului.

Pe 24 august, stejarul luase foc din cauza bombardamentelor. Acum părea cioplit după chipul şi asemănarea deţinuţilor ce rătăceau pe aleile din Buchenwald.

— *Schweinehund!* scuipă subit un SS-ist unui prizonier care-i trecea prin faţă.

Erich grăbi pasul. Hitler îi închisese pe toţi. Propria limbă îi zgâria de-acum urechile, încărcată de cruzime.

Tânărul bărbat se puse pe recitat în linişte câteva versuri de Theodor Storm. Alese din *Immensee, Die Stadt* şi *Der Schimmelreiter,* la întâmplare, pasajele servite de memorie, savurând fiecare cuvânt cum se degustă delicatesele.

Ajunse la latrine cu capul plin de o muzică rafinată. Andreas, Jonas şi Wilhelm îl aşteptau conversând alături de câţiva prizonieri aflaţi pe culmile decăderii.

În timp ce-şi salută camarazii, prinse privirea goală, devastată de suferinţă a unuia dintre nefericiţi. Cu fesele încă murdare de trecerea pe la latrină, cu scheletul ieşindu-i prin pielea cenuşie, se bălăcea cu picioarele goale în mocirla degradantă,

amestecată cu materii fecale şi urină, ce înconjura haznaua.

Erich îi întâlnise pe Andreas, Jonas şi Wilhelm, trei norvegieni studenţi la medicină, ca şi el, într-o duminică după-amiază în luna august, în timpul unicului timp de repaus săptămânal care le era acordat.

Îşi aleseseră acest loc urât mirositor pentru întâlnirile lor duminicale, pentru că niciun SS-ist nu punea piciorul pe acolo vreodată.

După cum le era obiceiul, cei trei colegi îl tachinară pe Erich în ceea ce privea progresele în norvegiană, înainte să continue conversaţia în engleză.

— Ai fi putut să alegi să-nveţi altă limbă decât a noastră, frate. Suedezii or să te înţeleagă, dar o să-şi bată joc destul de mult de moaca ta! glumi Andreas făcând cu ochiul. Lăsând gluma la o parte, chiar vrei neapărat să mergi să te stabileşti în Suedia, când o să ieşi de aici?

— Dacă ies de aici…

— Păi, normal c-o să ieşim, bătrâne! Dar, în loc să fugi, ai face mai bine să rămâi să-ţi ajuţi ţara să se reconstruiască.

— Ţara mea e putredă până în măduva oaselor, Andreas. Cum explici acest lagăr? Acest infern pe pământ? Organizat până în punctul în care cineva a calculat înălţimea tavanului de la pivniţă ca să ia oamenii de acolo ca pe nişte bucăţi de carne? Până în punctul în care alţii au creat cuptoare capabile să ardă trei corpuri deodată? Hitler nu e singur în demenţa lui hegemonică şi de expansiune a rasei ariene; mulţi, foarte mulţi germani l-au urmat şi-au contribuit la asta.

— Dar există şi mulţi germani ca tine, bătrâne. Germani care au avut tupeul să spună „nu” nazismului şi halucinaţiilor lui Hitler. Mulţi dintre ei sunt morţi din cauza asta, şi câţiva, ca tine, sunt închişi aici sau într-alt lagăr şi pot deveni artizanii *După*-ului.

Erich nu răspunse nimic, gândurile îi rătăceau dincolo de sârma ghimpată.

— E frig de-ţi îngheaţă fundu' în Scandinavia, ştii, adăugă Wilhelm. Iernile lui Weimar sunt de râsul lumii în comparaţie cu ale noastre.

— De unde e mama ta, exact? interveni Jonas în timp ce-şi sufleca mânecile cămăşii.

Durerea întunecă privirea lui Erich. Părinţii lui muriseră în timpul călătoriei spre Buchenwald. Înghiţi ca să-şi alunge tristeţea care îi strângea gâtul.

— Din Jönköping, în Sud.

— Şi tatăl tău, e tot de origine suedeză?

— Nu, german. S-a născut în Brandenbourg, la Falkenberg.

— Falkenberg? La naiba, nu se poate?! Tu ştii că există un oraş pe coasta de vest a Suediei care se numeşte Falkenberg?

Erich îşi împreună palmele.

— Ăsta, băieţi, e un semn al destinului!

Dar chipul lui Andreas îngheţă brusc.

O durere mistuitoare îl paralizează pe Erich, care-şi pierdu cunoştinţa.

Junghiuri cumplite i se propagau de la umeri până în vârful degetelor. Erich deschise ochii cu durere. Doi SS-işti îl târau pe un drum cu pietriş ca pe un animal vânat. Roti capul încet de la dreapta la stânga luptând împotriva durerii electrice care-i fulgerase ceafa. O pădure de fagi tremurânzi se-ntindea de jur împrejurul lui. Distingea un rând de barăci pe care le recunoscu imediat: *Revier-ul.* Infirmeria lagărului. Soldaţii trebuiseră să folosească intrarea care le era rezervată.

Îl lăsară în noroi, la doi metri de intrare.

— Scoate-ţi pantofii, porcule!

Erich îşi privi picioarele zgâriate până la sânge. Nu mai avea pantofi.

SS-istul imită dezamăgirea.

— Mare păcat, nenorocitule!

Ştia cât de greu avea să-i fie lui Erich să obţină o nouă pereche.

— Eşti aşteptat de Doktor, nenorocitule. Spune-i că este Hauptscharführer Hess cel care livrează pachetul lui Sturmbannführer Fleischer.

Hess îşi aprinse o ţigară şi aghiotantul lui îl împinse pe Erich în interior cu două lovituri de bâtă cauciucată.

Infirmeria era aglomerată, ca în toate duminicile. Plutea un miros dezgustător care-i întorcea stomacul pe dos.

Erich îşi dădu numărul matricol şi transmise mesajul lui Hess unui om slăbănog al cărui gât lung plutea într-o bluză gălbuie. Infirmierul, un deţinut fără-ndoială, judecând după răspunsurile lipsite de insulte, îi ceru să aştepte pe jos, în faţa unui pat ocupat de un om înfăşurat în cearşafuri ude.

Doktor-ul sosi trei ore mai târziu. Erich fusese trezit de urletele bolnavilor, goniţi cu lovituri de cizmă de către medicul care îşi croia drum prin turma de marionete cu sfori rupte.

Bărbatul se opri în faţa patului şi desfăşă sărmanul vagabond care strângea din dinţi între două plânsete sfâşietoare. Tibia prezenta o plagă deschisă purulentă pe toată lungimea. Doktor-ul ordonă infirmierului cu gât de lebădă să cureţe rana şi atacă leziunea cu bisturiul.

Bolnavul începuse să urle, înainte să amuţească definitiv. Săracul băiat leşinase de durere. Doktor-ul continuă să taie în carne vie timp de câteva minute, apoi îi lăsă infirmierului sarcina să închidă plaga.

— 20076! lătră el gesticulând din mâini.

Erich se ridică. Doktor-ul desenă cu indexul şi degetul mijlociu o linie verticală, arătându-i să se dezbrace.

În timp ce-şi scotea hainele, Erich evaluă cât de mult îl sălbăticise dictatura terorii. Nicio clipă nu se întrebase ce căuta acolo. Mâinile reci ale chirurgului îl palpară în acelaşi fel brutal şi rigid precum cele ale necunoscutului care îl examinase la sosirea în Buchenwald. Dar senzaţia nu mai era aceeaşi. Cotidianul lagărului îi pângărise corpul. Intimitatea şi pudoarea nu-şi aveau locul în interiorul gardului

de sârmă ghimpată: fiecare era prea ocupat să supravieţuiască.

La sfârşitul unei inspecţii sumare, medicul notă câteva cuvinte pe o foaie pe care i-o dădu lui Erich cu ordinul să o predea la Hauptscharführer Hess.

Erich îşi luă cu prudenţă hainele umede şi acoperite de excremente, suveniruri ale căzăturii sale în faţa latrinelor. Ieşi din *Revier* şi predă foaia SS-istului, fără să îndrăznească s-o desfacă, să arunce un ochi.

— Mişcarea, idiotule, e vremea să ne întoarcem. Acum, că te-ai trezit, o să trebuiască să mergi pe drumul rezervat porcilor. Şi mai ştii ceva, prostule? O să faci asta în patru labe, grohăind ca porcu', care eşti.

SS-istul izbucni într-un râs isteric. Aghiotantul îl imită.

Erich cunoştea drumul care separa lagărul de infirmerie: pământ noroios, amestecat cu mâl, traversat de rădăcini noduroase şi trunchiuri de copaci abandonate. Se puse în patru labe şi începu durerosul traseu, în ritmul bâtei cauciucate şi al grohăielilor.

Atunci când ieşiră din pădure, SS-istul îi comandă lui Erich să se ridice în picioare. Acoperit de noroi, amorţit de frig şi frică, îşi reluă mersul tremurând, cu palmele şi picioare brăzdate de crestături, cu spatele şi gâtul în flăcări.

Cei doi SS-işti făcură un ocol pe la careul de apel şi se opriră în faţa unei lăzi mari care trona în centru. Sunete pătrunzătoare scăpau de acolo. În spate, prin deschizătura blocată cu bare de fier, Erich zări un bărbat ghemuit. Cuiele lungi înfipte în placajul lateral îi pătrundeau în carne la fiecare mişcare.

Un firicel de urină curse de-a lungul piciorului lui Erich. Ce soartă îi rezervau călăii? O să-i ia locul bărbatului din cutie?

Cei doi soldaţi lansară câteva lovituri de picior în ladă şi o serie de insulte înainte să se repună în mişcare. Gemetele răguşite ale prizonierului îl

acompaniară pe Erich până când un SS-ist se opri în faţa unei clădiri.

Descoperind numărul înscris pe poartă, frica îi strânse măruntaiele. Erau în faţa celebrului *block* 46.

Block 46 sau anticamera morţii.

Falkenberg, Olofsbo
Domiciliul lui Karl Svensson

Miercuri, 15 ianuarie, ora 14

EMILY parcă pe o mare esplanadă pavată, în faţa unei vile grandioase de lemn galben, tipic suedeză.

Trebuise să treacă pe la o avocată morocănoasă pentru a obţine dreptul să discute cu fostul soţ al Linnéei. Cu o zi înainte, Karl Svensson refuzase să-i deschidă lui Olofsson. Deci aştepta vizita şi avusese tot timpul să se pregătească. Lui Emily nu-i plăcea asta, dar nu prea avea de ales.

Atunci când le deschise uşa, lui Alexis îi veni greu să-şi ascundă surpriza: se aştepta la un arătos încrezut, nu la acest bărbat cu alură cuminte şi aranjată.

Îl urmară traversând casa, în care modernismul interior contrasta cu aspectul tradiţional al faţadei, până la o grădină de iarnă cu vedere spre nisipul unei plaje întinse.

Karl se instală într-un fotoliu cu modelul şters.

Cele două femei luară loc în faţa lui, pe o canapea mare îmbrăcată cu trei perne mari de piele.

— Ei bine? întrebă cu un aer de superioritate.

— Condoleanţele noastre, domnule, răspunse Emily.

Karl nu lăsă aproape nimic să-l surprindă.

— Merci, răspunse cu un aer afectat.

Emily observă o pauză înainte să continue.

— Puteţi să ne vorbiţi despre Linnéa, domnule Svensson?

— Credeţi că sunt cea mai bună opţiune pentru asta? răspunse cu un zâmbet crispat.

— O cunoaşteţi pe Linnéa din adolescenţă. Aţi modelat-o, din punct de vedere artistic, dumneavoastră…

— Oh, nu doar atât… Voia să devină stewardesă, vă daţi seama? Stewardesă…

Oh, nu, gândi Alexis. *Un snob.*

— Eu sunt cel care i-a insuflat inspiraţia, e adevărat. Am dezvăluit-o sie însăşi.

Se ridică, umplu un pahar cu apă dintr-o carafă lunguiaţă şi se aşeză pe cotiera fotoliului, drept ca un *i,* în timp ce-şi domina interlocutorii.

— Era fascinată de bijuteriile mamei sale. Le schiţa în creion. Atunci, i-am sugerat să încerce să creeze, nu să copieze, şi aşa a început totul. Am plecat la studii la Saint Martins, la Londra – studii finanţate de tatăl meu – şi ne pregăteam să revenim în Suedia atunci când a primit un job la Anselme, bijutierul. Studioul de sculptură mă aştepta la Stockholm, aveam deja multe comenzi. Ne-am căsătorit ca să dăm consistenţă unei relaţii care se disipa; eu m-am întors, ea a rămas, iar continuarea o ştiţi.

Un snob pretenţios şi idiot. Emily n-avea decât să-i gâdile egoul ca să-i dea ceea ce aştepta, pe tavă.

— Ştiaţi că-şi cumpărase o casă la Falkenberg?

— Evident. Dar nu de-asta m-am stabilit aici. Aş spune mai degrabă că ea a fost cea care încerca să se apropie de mine. Ştia că tatăl meu deţinea această vilă *en viager* şi că am avea mult de aşteptat ca să o recuperăm. Bătrânul a murit chiar anul trecut.

Alexis îşi muşcă buza ca să se împiedice să intervină.

— Eraţi în termeni buni cu Linnéa? continuă Emily.

Maxilarul lui Karl se strânse. Colţurile gurii se lăsară în jos.

— Nu mai vorbeam.

— A încercat să reia contactul cu dumneavoastră?

— Nu.

— Şi dumneavoastră?

— Cu ea? Pentru ce?

— Şi atelierul dumneavoastră, se află în casă? indică cu abilitate Emily folosind un ton vesel.

Un entuziasm copilăresc lumină pentru o clipă privirea apatică a artistului.

— În hambarul adiacent.

— Aţi putea să ne faceţi un tur?

Chipul lui Karl Svensson se întunecă.

— Ca să pot face asta, doamnelor, va trebui să reveniţi cu autorizaţiile legale.

Emily nu scosese niciun cuvânt după plecarea de la Karl Svensson. Cu nasul lipit de geam, Alexis contempla peisajul. Cerul jos şi greu îi dădea impresia că ziua nu se ridicase niciodată. Copacii se îndoiau sub zăpadă ca un bătrân sub povara anilor.

— Ce voiai să ştii?

Alexis tresări. Vocea lui Emily o smulse cu brutalitate din reveriile lirice. Îşi adună gândurile împrăştiate.

— Îmi pare rău că ţi-am întrerupt inspecţia portului, ieri seară…

— Nu e grav. M-am întors acolo azi dimineaţă. Ce vrei să ştii?

— Nu ştiu dacă îmi vei putea răspunde…

Emily rămase tăcută, cu ochii aţintiţi în asfalt.

— Ai putea să-mi vorbeşti despre celelalte femei? Cele două victime de la Londra?

— Doi băieţi mici.

— Doi băi…

Alexis presupusese că era vorba despre femei între treizeci şi patruzeci de ani, blonde ca Linnéa, poate chiar şi cu părul lung. Dar nu asta. Nu copii. Închise ochii pentru câteva secunde, încercând să digere informaţia.

— Cu acelaşi leziuni…?

Emily încuviinţă printr-un semn mic de cap.

O durere imensă încătuşa pieptul lui Alexis. Se gândi la suferinţele inumane îndurate de acei copii. La tristeţea incomensurabilă a părinţilor, a familiilor. Se gândi la nepotul şi nepoata sa.

Subit, îi veni să vomite. Stresul o copleşea. Dar era mai puternică de atât; nu putea să-i ofere lui Emily de două ori acelaşi spectacol.

Alexis deschise geamul câţiva centimetri – un val de aer îngheţat să-şi revină în simţiri.

— Te gândeşti la un tandem de criminali cu aceeaşi semnătură, dar moduri de operare diferite?

reluă după un minut, cu o voce răguşită.

— Poate.

— Şi Linnéa i-ar fi surprins?

— Surprins şi – sau recunoscut, completă Emily fără să scape drumul din priviri.

Alexis simţi cum ceafa i se acoperea de o transpiraţie rece.

Poliţia suspecta anturajul Linnéei.

Miercuri, 15 ianuarie 2014

AŞAZĂ *bisturiul pe tava de oţel. Sugativa albastră se încreţeşte în contact cu lama şi mânerul îmbibate în sânge.*

Pereţii încep să transpire. Aceia pe care îi transformase îşi vomitau fricile şi anxietăţile. Lacrimile mari ca nişte picături de ploaie se scurg până la pământ. Când într-un final se opriră din plâns, se uitară la el cu ochi acuzatori şi îngroziţi.

Dar nu şi acum. Acum e linişte. O linişte confortabilă şi calmantă. Copilul a tăcut şi ochii i s-au golit de teroare.

Pune tifon în jurul orbitelor şi a deschizăturii pe care a trasat-o în gâtul copilului. Cu un şerveţel antiseptic îi curăţă fruntea, nasul şi obrajii brăzdaţi de urme sinistre. Apoi umerii, bustul şi buricul, în care pusese delicat o bilă de vată ca să absoarbă sângele. Aruncă vata îmbibată şi termină curăţarea cu un şerveţel curat rulat pe vârful degetului, pe care-l trece prin urechi, pe exteriorul nărilor şi în pliurile buricului striat.

Îşi scoate combinezonul alb, masca, galoşii sterili şi plasa de păr şi se strecoară în mica bucătărie pe colţ amenajată chiar lângă atelier. Apucă o măslină care zăcea într-un bol de lut şi, în timp ce o mestecă, taie lămâia verde pe care o lasă întotdeauna pe chiuvetă. Aruncă rondeaua în apa minerală din pahar. Bea o înghiţitură închizând ochii. Bulele îi vibrează pe limbă şi ricoşează în cerul gurii.

Fir-ar să fie, ce sete îi era!

Falkenberg,
Restaurantul Gustaf Bratt

Miercuri, 15 ianuarie 2014, ora 19

ALEXIS împinse uşa de la Bratt, cu respiraţia tăiată. Restaurantul era situat la doar câteva minute de hotel, însă distanţa fusese suficientă ca s-o îngheţe din cap până-n picioare.

Ieşise să-şi cumpere o pizza pe care spera să o mănânce în camera de hotel, dar se răzgândise. Amintirea coşului generos şi a lumânărilor ce dispersau o lumină blândă ca în copilărie o convinsese să-şi schimbe planul.

Restaurantul era aproape gol; se aşeză la o măsuţă rotundă. Comandă un pahar de sauvignon blanc ca să acompanieze carpaccio de scoici Saint-Jaques, când Bergström, însoţit de o femeie aproape la fel de înaltă ca şi el, îşi făcu intrarea.

Comandantul o salută imediat. Alexis îi răspunse cu un gest din mână, apoi reveni la sauvignon, încântată că nu trebuia să-l împartă cu nimeni.

Era pe cale să muşte din ultima pâinică de secară, atunci când o zări pe partenera lui Bergström înaintând către ea. Aeriană, cu un zâmbet binevoitor care îi lumina chipul.

— Bună seara, Alexis. Eu sunt Lena, soţia lui Lennart.

Constrânsă să-şi abandoneze bucata de pâine, Alexis îi strânse mâna.

— Nu aţi dori să vă alăturaţi nouă? Cred că e ultima dumneavoastră seară aici şi n-aş vrea să vă las să cinaţi singură.

Alexis nu mai avea de ales: nu putea refuza invitaţia. Simulă jovialitatea şi părăsi cu regret măsuţa rotundă.

— Stellan ar trebui să sosească dintr-un minut într-altul. Sper că nu vă deranjează, adăugă Lena în timp ce lua loc lângă Bergström, care era în plină conversaţie telefonică.

Din bine în mai bine, gândi Alexis, cu o stare cu adevărat ursuză. Ziua trecută aproape fugise din casa lui Stellan, convinsă că era amantul Linnéei. Şi acum, se afla blocată la masă cu el!

— Îmi pare rău, Alexis, se scuză Bergström încheind conversaţia. N-am reuşit s-o opresc pe soţia mea. Chestie dificilă s-o refuzi, nu-i aşa?

Lena lovi uşor mâna soţului ei zâmbind, apoi chemă ospătarul ca să comande o sticlă de vin de care bea Alexis.

Stellan apăru atunci când li se punea sauvignon în pahare. Adresă un *„hej”* adunării şi luă loc lângă Alexis, în faţa lui Bergström.

— Am găsit această persoană şarmantă singură la masă, explică Lena. Mi-am spus că i-ar fi mai bine alături de noi. Unde ai fost?

Stellan îşi umflă obrajii şi agită aerul cu un gest de neputinţă.

— Cu Molin.

— Ce voia de la tine?

— Vrea să înceapă munca la conac în vara asta, mai degrabă decât de Crăciun.

— Vara asta? Dar avem deja două şantiere la Stockholm şi unul în străinătate!

— Nu vrea să ştie nimic, spuse Stellan.

Bergström izbucni într-un râs sonor.

— Alexis e complet pierdută!

Nu îndrăzni să protesteze.

— Lena şi Stellan lucrează împreună. Nu pot să vă spun ce se întâmplă când fratele şi sora nu sunt de acord!

Alexis holbă ochii de mirare.

— Nici despre asta nu ştiaţi? Prietena dumneavoastră Emily nu e deloc fan al bârfei, păi spuneţi aşa!

— Îmi pare rău, e şi vina mea, interveni Stellan. Nici eu nu m-am gândit să-i vorbesc despre asta…

— Bine ai venit la cina de familie, glumi Lena făcând cu ochiul, în timp ce umplea paharul lui Alexis cu vin.

Falkenberg,
Grand Hotel

Miercuri, 15 ianuarie 2014, ora 20

CU un prosop în jurul taliei, Emily ieşi din baie şi se aşeză pe pat; corpul îi era încă perlat de stropi de apă. În faţa ei se etalau o grămadă de poze şi agenda cu notiţe.

Atunci când Pearce apăruse la ea acasă, duminică, la miezul nopţii, nu se aşteptase să descopere, în Suedia, un corp care prezenta aceleaşi mutilări ca victimele din Hampstead: acest criminal acţiona într-o zonă prea întinsă. Şi totuşi, informaţiile transmise de poliţia din Falkenberg – trahee secţionată, enucleaţie şi literă gravată pe braţ – nu lăsau nicio urmă de îndoială: moartea Linnéei Blix, la mii de kilometri de Londra, era foarte bine legată de cazul său. Această moarte schimba drastic axele cercetărilor sale. Era necesar, deci, să pornească de la zero.

Emily luă un biscuit de fulgi de ovăz de pe noptieră şi îl mâncă cu muşcături mici, silenţioase.

Întorcându-se de acasă de la Karl Svensson, o lăsase pe Alexis la hotel, apoi trecuse pe la secţia de poliţie ca să recupereze raportul de autopsie şi ancheta de proximitate, redactată în engleză la solicitarea lui Bergström. Cum se şi aştepta, ancheta nu era deloc surprinzătoare sau interesantă. Concluziile legistului, în schimb, erau în suedeză. Emily şi comandantul se instalaseră în sala de conferinţe, şi, acolo, Bergström îi tradusese raportul pagină cu pagină, fără să pună întrebări.

Conform medicului legist, Linnéa Blix decedase de-aproape o săptămână, când îi fusese găsit corpul. Ceea ce îi plasa moartea în weekend-ul 4-5 ianuarie. Activitatea de pe telefonul mobil nu le furnizase nicio informaţie utilă, pentru că Linnéa nu-l folosise de când sosise în Suedia.

La ca fel ca şi copiii descoperiţi la Hampstead, fusese omorâtă prin asfixiere. Legistul notase că prezenţa urmelor de lipici provenea de la o bandă adezivă lipită pe gât. Presupuse deci, ca şi confratele britanic, că victima avusese capul înfăşurat într-o pungă lipită în jurul gâtului.

Extirparea ochilor, îndepărtarea traheei, litera gravată pe braţ şi curăţarea corpului fuseseră comise *post mortem,* ca şi pentru victimele de la Londra. Iar inciziile de la nivelul ochilor şi al gâtului fuseseră realizate cu un bisturiu, la fel de clar şi precis la Linnéa, ca şi la copii.

Comandantul se întrebase, atunci, dacă faptul că a recurs la bisturiu şi aspectul acesta chirurgical al leziunilor nu-i orientau spre un criminal care provenea din lumea medicală. Emily dăduse din cap. Cunoştinţele anatomice ale unui criminal, uneori, nu aveau nicio legătură cu meseria acestuia. Sociopaţii şi psihopaţii aveau tot felul de hobby-uri stranii.

Nu erau prezente semne de abuzuri sexuale la Linnéa Blix, cum nu erau nici la copii. Cele câteva fibre găsite pe corp proveneau, cu siguranţă, de la hainele pe care le purtase în momentul morţii. La fel ca şi la celelalte două victime, ucigaşul nu lăsase nicio urmă care să-i fi condus pe o pistă interesantă… pe nicio pistă, nimic.

Emily privi pozele celor trei scene ale crimelor etalate pe pat. Totul era în perfectă concordanţă, chiar şi pubisul ras al Linnéei, care semăna din punct de vedere estetic cu băieţii spâni.

Emily învăţase pe pielea ei: era de preferat să zăbovească asupra similitudinilor, mai degrabă, decât asupra diferenţelor între crime. Totuşi, nu putea nega nici aceste divergenţe: în cazul Linnéei, sexul şi vârsta victimei, un X şi nu un Y gravat pe braţ, şi cu mai multă insistenţă decât la copii. Faptul că Linnéa nu fusese îngropată se putea justifica prin duritatea solului îngheţat; dar corpul său fusese, cu toate acestea, ascuns de priviri, sub o barcă.

Emily scoase prosopul, îşi puse picioarele sub fund şi îndreptă spatele. Cu vârful degetului, trase

spre ea o fotografie cu Linnéa alungită în zăpadă. Criminalul nu-i ascunsese faţa şi nici nu-i tăiase părul. Deci, nu avea cum să simtă ranchiună faţă de ea, nici nu dorea să o pedepsească personal. Ceea ce nu însemna, cu toate acestea, că nu o cunoştea.

Emily se dădu jos din pat, puse de ceai şi lăsă să cadă un săculeţ cu infuzie în cană.

Aceste variaţii de *modus operandi* o conduceau spre mai multe teorii ce se băteau cap în cap.

Primo, avea doi criminali, dintre care unul era dominat de celălalt: ţinând cont că identitatea criminală a ucigaşului suedez nu ajunsese la maturitate, acesta împrumuta modul operator, chiar şi fantasmele maestrului său londonez.

Emily umplu cana cu apă fierbinte şi se întoarse să se aşeze pe pat.

Secundo, era doar un criminal, cel de la Londra, care avea legături şi în Suedia şi vâna fără să se pregătească efectiv. O străină, Linnéa Blix, îi tăiase calea.

Şi nu în ultimul rând, *tertio,* era doar un criminal, dar Linnéa îl cunoştea şi se întâlniseră în Suedia.

În ultimele ipostaze, ucigaşul îşi urmase ritualul obişnuit, dar fusese perturbat: victima era o femeie şi nu putuse să o îngroape.

Emily sorbi cu grijă din băutura aburindă.

În orice caz, acest criminal sau aceşti criminali îşi luase (luaseră) timp să cureţe cadavrele după mutilare, apoi le dăduse (dăduseră) un mormânt. Ceea ce era o dovadă clară a remuşcării lui (lor), dar poate şi un oarecare respect.

Emily îşi roti umerii spre spate ca să-şi detensioneze muşchii încordaţi.

Privirea i se mută de la gâturile tranşate la orbitele goale şi întunecate şi se opri asupra literelor gravate pe braţul stâng al victimelor. Direcţia în care era îndreptată litera era diferită pe fiecare corp. Dacă se lua după axa umăr-mână, X-ul de pe Linnéa era drept şi părea îndreptat spre nord, Y-ul primei victime se înclina către dreapta şi marca nord/nord-

vestul, şi cel al celui de-al doilea indica spre est/sud-est.

Aceste indicii geografice nu furnizau, însă, nicio informaţie despre locul în care s-ar găsi următorul corp, nici asupra domiciliului victimei sau al următoarei. Emily nu găsise nicio explicaţie a acestor variaţii. Pearce îşi trimisese unul dintre oameni să investigheze, dar nici cercetările lui nu aduseseră ceva în plus.

Semnificaţia extirpării traheei era mai puţin problematică: ucigaşul, care suferea cu siguranţă de halucinaţii, împiedica astfel victimele să vorbească şi să ţipe. Enucleaţia, însă, oferea multiple interpretări: fie asasinul nu suporta privirea speriată a victimelor sale, care îl trimitea înapoi la cruzimea actului său, fie le proteja de durerosul adevăr, orbindu-le. Căreia să-i acorde prioritate? Emily nu avea, momentan, nici cea mai mică idee.

Îşi luă agenda şi reciti notiţele pe care le aruncase acolo. Erau despre fostul soţ al Linnéei. Nici măcar o dată nu se referise la fosta lui nevastă pe numele mic. Folosea mereu pronumele personal „ea”, în timp ce manifesta o formă de dezgust. Emily era de acord, din acest punct de vedere, cu Stellan Eklund: Svensson era un narcisist şi păruse foarte entuziasmat atunci când adusese vorba despre atelierul lui. Dar un narcisist care avea ceva de ascuns. Asta dezvăluia postura sa: braţele încrucişate, privirea tulbure şi dinţii încleştaţi. Atunci când Emily îi ceruse să viziteze atelierul, Svensson, în defensivă, se simţise imediat ameninţat.

Rămânea de neatins, după spusele lui Bergström, procurorul nu şi-ar da niciodată acordul pentru o percheziţie.

Ar trebui deci, să aştepte. Să aştepte următoarea victimă.

Strânse pozele şi le puse împreună cu agenda în seiful hotelului. Apoi se spălă rapid pe dinţi şi alunecă sub plapumă.

Înainte să se deconecteze, deschise cutiuţa neagră pe care o pusese lângă ea, privi un moment în interior şi o abandonă pe noptieră.

Londra, Hampstead Village

Joi, 16 ianuarie 2014, ora 18

EMILY urcă panta abruptă care dădea spre Holly Bush din trei paşi. Cu un semn din cap, îl salută pe Bridge, paznicul plasat la intrare, care răspunse cu răguşeala de fumător lacom, *„Hello Em'"*.

Îşi croi drum către spatele barului şi intră într-o cameră mică pe dreapta. Aşezat la o masă rotundă, Detective Chief Superintendent Jack Pearce o aştepta, iar două halbe înspumate îi marcau teritoriul.

— Vii de la Heathrow?

Îşi scoase canadiana şi se aşeză în faţa lui.

— Doar ce mi-am lăsat bagajul acasă.

Luă o înghiţitură din berea neagră şi-şi fixă superiorul cu privirea.

— Încă ne uităm peste listele cu pasageri, răspunse Pearce fără să clipească.

Emily dădu din cap lent.

— La naiba, ştii ce volum de muncă e, pentru şapte aeroporturi din Suedia plus cel din Copenhaga? Ştii aşa, cât de cât, câte zboruri leagă Londra de Suedia şi de Copenhaga într-o săptămână? Sunt o grămadă de nume de verificat şi asta ia timp.

Emily sorbea din Guiness ca dintr-un bordeaux învechit. Pearce se rezemă de scaun şi continuă pe un ton scăzut:

— Pentru moment, n-am găsit nimic. Nimeni din anturajul Linnéei nu apare pe listele astea de pasageri. Şi alibiurile se susţin: Alba şi Paul Vidal erau la Londra, la fel ca şi Alexis Castells. Peter Templeton era la Lausanne; Anselme, la Berlin. S-au verificat şi zborurile de plecare din Lausanne şi Berlin pentru Scandinavia, numele lor nu figurează nicăieri. Deci, nici din partea aia nimic. Pentru suedezi ce ai?

— Stellan Eklund se afla la Stockholm, singur, şi Karl Svensson acasă la el, la Falkenberg, cu o tânără femeie care i-a confirmat alibiul.

— Svensson era chiar alături. Eklund a putut să facă traseul cu maşina.

— Aşa şi amicii noştri londonezi care ar fi putut să ia feribotul ca să vină în Suedia.

— Ştiu, Emily, ştiu…

Pearce luă o gură din berea blondă.

— Stellan Eklund e cumnatul lui Bergström, aşa e?

Încuviinţă fără niciun cuvânt.

— Fostul poliţist?

Aceeaşi mişcare de cap.

— Crezi că era amantul Linnéei Blix?

Emily începu să bâţâie capul.

— Te rog, Emily, o întrerupse Pearce, formulează o propoziţie şi încetează cu limbajul ăsta al semnelor.

— Nu, nu cred să fi fost amantul Linnéei Blix, răspunse cu calm în timp ce-şi privea superiorul drept în ochi.

— Ai avut timp să înfuleci ceva?

— Nu mi-e foame.

Pearce îşi termină berea şi se ridică. O aşteptă pe Emily să-şi pună canadiana, apoi îl urmă afară din bar. Merseră prin ploaia mocănească, lent, fără să scoată niciun cuvânt, până la Hampstead High Street, de unde Pearce îşi recuperă maşina. Emily se întoarse acasă pe jos, pe Flask Walk, câţiva metri mai încolo.

Emily se sprijini de uşa închisă, băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo o cutiuţă neagră. O deschise, o contemplă timp de câteva minute, apoi o închise şi o puse pe bufet, lângă chei.

Da, acum îi era foame.

Londra, Lancanshire Court

Vineri, 17 ianuarie 2014, prânz

RECĂPĂTÂNDU-ŞI limpezimea sub efectul unei rafale bune de vânt, cerul era scăldat într-o lumină văratică. Încântaţi că s-au debarasat de umbrele, londonezii se îngrămădeau pe străzile din centru ca să profite de acest armistiţiu neaşteptat.

Alexis se aşezase la terasa încălzită Hush, la doi paşi de biroul Albei. Făcu semn prietenei sale, care cobora cu prudenţă panta cu pavelele încă alunecoase.

Alba i se alătură la masă, îşi agăţă geanta de scaun şi îşi descheie paltonul.

— Evadez pentru un prânz şi pare că plec în vacanţă la celălalt capăt al lumii, poţi să crezi asta?

Oftă zgomotos.

— Eşti bine? Nu eşti prea obosită? întrebă Alba în timp ce lua o grisină din coş.

— E în regulă. Am vorbit cu Peter la telefon azi-dimineaţă; e bine că poate să rămână o perioadă la voi.

— Dumnezeule mare, e groaznică, groaznică, povestea asta… E complet debusolat. Paul l-a îndemnat să se întoarcă la serviciu; nu ştiu dacă e o idee bună, dar în orice caz… Iese din discuţie să-l lăsăm singur, oricum. Mai ales în apartamentul ăla pe care-l împărţea cu Linnéa. Nu, nu, nu, nu, nici nu se pune problema.

Indexul Albei se juca de-a metronomul în faţa sa. Chelnerul le întrerupse ca să le ia comanda. Aleseră un burger cu *french fries,* acompaniat de o Cola light.

— Ai veşti despre anchetă? continuă Alba ronţăind încă o grisină în vârful buzelor.

— Nu, minţi Alexis netezind prosopul alb pus pe masă.

Alba dădu din cap.

— Nu reuşesc să mă obişnuiesc cu asta… spuse în timp ce-şi agita brăţările. Ştii expresia aia idioată: „Ciupeşte-mă, să văd dacă visez”? Ei bine, este exact ce simt. Totul e atât de inuman că devine ireal. Încă am impresia că Linnéa va da buzna în birou sărind de pe un picior pe altul şi urlând: *„Hola sangria!”,* singurele două cuvinte în spaniolă pe care le cunoştea…

Alba închise ochii şi îşi muşcă buza superioară ca să-şi reţină lacrimile.

Alexis rămase liniştită pe scaun, cu spatele curbat de ruşine. Prietena ei avea nevoie de o îmbrăţişare de consolare, dar nu mai avea putere. Ca şi cum, cu fiecare mână întinsă, risca să-şi reverse propria tristeţe.

Alba redeschise ochii şi oftă sacadat. Apoi reluă cu o voce energică:

— Dacă ai vedea biroul, Alexis! E aşa o văicăreală pe la toate colţurile, că-i insuportabil. Toate aceste gagicuţe care-şi însuşesc drama şi-şi etalează durerea, deşi ele de-abia dacă o cunoşteau pe Linnéa, mă transformă într-o isterică.

Chelnerul le puse hamburgerii în faţă. Alba ciuguli câţiva cartofi prăjiţi fără prea mare poftă.

— Ştii că l-au contactat pe Peter ca să-i spună că nu ştiu când vor putea să-i restituie corpul Linnéei? E încă în Suedia, îţi dai seama? Nu putem nici măcar să o înhumăm… Şi e esenţial în procesul de doliu… Cum ai vrea să-şi revină Peter? Noi cum să ne revenim?

— N-o să ne revenim niciodată, ripostă sec Alexis.

Alba privi în sus, blestemându-şi lipsa de tact.

Înghiţiră câteva îmbucături din burger fără scoată niciun cuvânt, până când tăcerea deveni la fel de apăsătoare ca un cer furtunos. Alexis îndrăzni să o rupă.

— Ce e cu povestea asta a comemorării despre care mi-ai spus în mesaj?

— Little House Mayfair l-a contactat pe Peter; mă rog, Paul a fost cel care a preluat apelul telefonic.

Propun să organizeze un eveniment mâine, în onoarea Linnéei. Voiam să ştiu ce părere ai despre asta.

Acest *Members club* de la Little House Mayfair era o a doua casă pentru Linnéa. Alexis dejunase şi cinase acolo de multe ori în compania prietenei sale. Tot acolo o văzuse pe Linnéa ultima oară, la câteva pahare de vin fiert, chiar înainte să plece în Suedia.

— E o idee excelentă, Alba!

Un eveniment în onoarea Linnéei, în locul ei preferat, cu prietenii şi colegii ei… poate chiar şi cu asasinul ei.

Lagărul de concentrare
Buchenwald, Germania

Octombrie 1944

HESS îl împinse în interior, în *Block* 46.

Epuizat, Erich se lăsă să cadă pe pământ. Bâta de cauciuc a SS-istului se abătu asupra spatelui său.

— E d-ajuns!

O voce tânără, dar autoritară, ricoşase în pereţi ca o minge. Erich ridică privirea şi zări un bărbat cu halat alb în faţa unei uşi de fier gri, în capătul holului.

— Asta e tot, mulţumesc, Hauptscharführer Hess. Puteţi să mă lăsaţi cu numărul 20076.

O grimasă de dispreţ împăienjeni buzele SS-istului. Traversă culoarul şi predă bărbatului hârtia emisă de Doktor-ul din *Revier*.

— Sturmbannführer Fleischer, spuse Hess în timp ce-i mulţumea printr-un salut militar, înainte să facă stânga împrejur.

Fleischer îl invită pe Erich să-l urmeze cu un semn din mână.

Erich pătrunse într-o încăpere la fel de mare precum crematoriul, cu pereţii vopsiţi în alb şi pardoseală maro. Un miros puternic de formol îl înţepă imediat în nas.

Fleischer stătea în faţa a patru mese de disecţie lucioase. Despături bucata de hârtie şi citi cu atenţie. Părul blond gelat, pieptănat pe spate, era în dezacord cu acest loc în care moartea îşi lăsase amprenta.

— Aparent, eşti chiar sănătos, spuse în timp ce-l fixa cu ochii lui de un albastru pal. Mă rog… erai când ai trecut pe la infirmerie. Hess s-a ocupat să te deterioreze în timp ce te aducea aici.

Observă cârpele zdrenţuroase acoperite cu noroi şi vărgate de sânge.

— Miroşi ca un gunoi. Aruncă-ţi zdrenţele în incinerator. În spatele tău.

Bărbia lui Fleischer arăta spre celălalt capăt al încăperii. Erich se întoarse. Nu văzuse cuptorul când intrase, mesele de disecţie îi captaseră toată atenţia. Acel cuptor era un model mai mic în care nu putea intra decât un corp, cu totul altceva decât cele de la crematoriu.

Erich merse cu paşi mici, din cauza durerii, până la incinerator şi se dezbrăcă atât de repede cât putea, ca şi când Hess încă era pe urmele lui.

— Foloseşte furtunul de acolo, de lângă dulap, şi spală-te!

Erich se uită vreme îndelungată, interzis, la săpunul negru pus pe găleata întoarsă cu gura-n jos. Apoi deschise robinetul şi se stropi pe faţă. În timp ce apa îi curgea pe buze, deschise gura larg şi, deşi absorbi cu înghiţituri lungi, nu reuşi să-şi calmeze gâtul uscat.

— Am spus: spală-te! Foloseşte săpunul.

În ciuda apei reci şi a rănilor care îl ardeau, Erich savură fiecare secundă din acest duş neaşteptat, în timp ce curăţa mizeria acumulată de-a lungul lunilor, recuperând un pic din umanitatea pierdută.

— Şterge-te cu cearceaful.

Vocea lui Fleischer îl făcu să tresară. Uitase complet de prezenţa lui. Luă cearceaful pus pe scaun, îl despături cu grijă. Era alb. Curat. Gros.

Rezemat de o masă de disecţie, Fleischer îl privea pe Erich cum se ştergea.

— Să ştii că n-a fost uşor să te aduc aici, Erich. Deloc uşor. Mă întrebam de ce un student sclipitor în medicină, rezident la chirurgie, aterizase la carieră, apoi la cuptoarele crematoriului. Ar fi trebuit să fii repartizat la *Revier,* la *Block* 50 sau chiar la acel *block* de patologie. Dar nu. S-a preferat să te facă să transpiri în pădure sau în faţa incineratorului.

Erich puse cearceaful pe scaun. Fleischer îşi netezi gulerul halatului.

— Apreciez ironia faptelor, totuşi: un om instruit să-şi salveze aproapele se află la incinerator; ţinând cont că, din ce am înţeles, nu incineraţi decât morţi.

Abia săptămâna trecută am obţinut un răspuns la întrebare. Cinam aici, în lagăr, cu Doktor Ellenbeck. Şi mi-a explicat el de ce. Incidentul este foarte, foarte stupid… Dar se mai întâmplă, în vreme de război, nu-i aşa? Un pas greşit care schimbă cursul unei vieţi… SS-istul Sturmbannführer Ding-Schuler oferise colegilor nişte prespapieruri. Dar tatăl tău, Doktor Reinhard Ebner, n-a apreciat cadoul: s-a lăsat condus de o furie monumentală.

Un bulgăre de durere şi tristeţe se cuibărise în pieptul lui Erich.

— Trebuie precizat că stilul cadoului era discutabil: prespapierul cu pricina era un cap uman, cu siguranţă al unui evreu: mai mult decât atât, fusese dezosat şi micşorat după nişte metode folosite în anumite insule din Pacific, apoi fusese montat pe un soclu de marmură. Evident, atunci când Ding-Schuler a ştiut că fiul Doktor-ului Reinhard Ebner ajunsese în lagăr, s-a grăbit să aibă grijă de el, în felul lui.

O uşă, cu siguranţă cea de la intrarea în *block,* se trânti.

— Sturmbannführer Fleischer!

Vocea răsunătoare venea de pe hol.

SS-iştii se exprimau mereu cu furie în voce.

— Intră, Hans!

Un SS-ist cu umerii laţi cât uşa intră în cameră, urmat de un deţinut care împingea o targă de lemn.

Fleischer arătă cu indexul mesele de disecţie. Bărbatul îşi încărcă, unul câte unul, patru corpuri în spate şi, cu ochii tulburi, le depuse cu delicateţe în centrul mesei de oţel.

Fleischer îi făcu semn lui Erich să se apropie.

Erich avansă până la mese şi descoperi nişte corpuri de copii distruse de lovituri de o violenţă turbată. Se vedeau în detaliu leziunile inumane aplicate acelor băieţi.

— Mulţumesc, Hans.

SS-istul reporni cu un pas dinamic după salutul regulamentar, cu deţinutul ţinându-se scai după el, cu tot cu targă.

Fleischer scoase un suspin de oboseală.

— Reich-ul nu crede în cercetările mele. Tot ce mi-au dat este un laborator la Buchenwald şi o mână de lucru gratuită pe care trebuie să mi-o aleg dintr-o adunătură de invalizi. Cu toate acestea, nu sunt dificil. Între noi fie vorba, puţin îmi pasă dacă asistentul meu e neamţ, francez sau chiar evreu. Îmi doresc doar să fie competent. Pentru ceea ce intenţionez să realizez aici. Acum, am nevoie să ştiu dacă nu cumva m-am înşelat în privinţa alegerii mele.

Fleischer îi arătă lui Erich un platou de inox pe care se afla un bisturiu.

— Arată-mi ce ştii să faci, Erich.

Londra, Hampstead Village
Domiciliul lui Alexis Castells

Vineri, 17 ianuarie 2014, ora 17:30

ALEXIS şterse paragraful pe care tocmai îl scria. După-amiaza nu fusese prea productivă. Nu era nimic de făcut atunci când cuvintele nu se acordau cu gândurile. Ca un roi de albine alungate din stupul lor, se împrăştiau, haotice, fără să reuşească să se organizeze. Fugeau către Torviks småbåtshamn, iar fotografiile cu corpul mutilat al Linnéei planau deasupra capitolului pe care trebuia să-l scrie, despre anii de adolescenţă ai criminalei Rosemary West, ca să revină la Hampstead Heath şi corpurile celor doi copii îngropaţi în pădure, chiar lângă casa ei.

Dădu din cap ca să alunge aceste imagini parazite şi apucă neatentă cana pusă lângă computer. Se strâmbă când înghiţi o gură de ceai rece cu lapte şi se ridică fără chef să-l reîncălzească la bucătărie pentru a nu ştiu câta oară.

Ar fi vrut să poată să apese un întrerupător şi să stingă toate gândurile deranjante. Dar nu se putea împiedica să simtă o curiozitate, aproape bolnăvicioasă, în ceea ce privea morţile produse în jurul ei. Ca şi cum, dacă participa la anchetă ar fi ajutat-o să domine suferinţa şi durerea pierderii prietenei sale.

Se întoarse să se aşeze la birou cu ceaiul aburind în mâini. Reciti paginile pe care le scrisese de dimineaţă, îşi consultă notiţele şi închise ochii de frustrare. Nu mai putea scrie nimic.

Atunci, mai bine să-şi urmeze firul gândurilor.

Vineri, 17 ianuarie 2014

***DUPĂ** această zi în care soarele a defilat pe cerul azuriu, nu se aştepta la o noapte fără stele. Compactă. Opacă.*

Imediat după amurg, s-a echipat şi a plecat în plimbare.

Bezna a învăluit Hampstead Heath de mai bine de o oră şi frigul umed îi pătrunde prin colanţii de alergare, îngheţându-i coapsele.

Intră în parc prin nord-est, prin partea Highgate, şi începe să alerge ca acei joggeri neînfricaţi, cu hanoracul peste ochi şi sticla ergonomică în mână. Nimeni nu se aventurează în pădure într-o noapte atât de densă, dar nu vrea să-şi asume riscuri inutile.

În primele săptămâni care au urmat descoperirii lui Cole, Scotland Yard a plasat poliţişti la locul crimelor ca să-l surprindă dacă s-ar întoarce să-i viziteze, pe el şi pe Andy. S-a instalat confortabil pentru ore întregi la câţiva metri de neghiobii care trebuiau să supravegheze zona. Nici măcar o secundă, idioţii ăia nu i-au suspectat prezenţa; nici n-au văzut nici n-au auzit nimic. A fost de ajuns să aştepte ca ei să renunţe la ronduri ca să reînceapă să prospecteze.

Se opreşte în spatele unui rând de copaci stufoşi, ia ochelarii cu infraroşu din geantă şi îi aşază pe nas. Mâine trebuie să-l aducă pe micuţ şi nu a decis încă unde o să-l îngroape.

Îşi închide geanta şi se repune în mişcare. Va face o mică vizită. Doar de plăcere. Îşi croieşte drum printre tufişuri, înconjoară doi buşteni imenşi întinşi pe panta noroioasă care şerpuieşte la dreapta şi o coboară cu prudenţă. Se opreşte în spatele unor arbori cu lemn dur, la douăzeci de metri de mormântul lui Cole.

Ar fi preferat, bineînţeles, ca băieţelul să fi fost încă acolo unde l-a lăsat, paşnic şi cuminte, dar contemplarea mormântului delimitat de banda alb-

albastră a poliţiei îl excită teribil. Mormântul pare a fi o scenă. O scenă grandioasă cu copaci despicaţi care se îmbrăţişează ca şi când ar vrea să zgârie mai bine cerul şi pământul. O coroană de spini pentru prinţişorul decăzut.

Subit, inima începe să-i bată ca şi când ar fi fost o prizonieră supărată pe gratiile celulei. Alexis Castells este acolo, pe cale să admire ce a rămas din opera sa. Îşi plimbă lanterna peste marginile gropii, încet. Este însoţită de o altă persoană căreia nu-i distinge faţa acoperită de o căciulă mare. Observă de asemenea, caseta care-i închidea bijuteria.

Excitarea îi încordează muşchii, îi dilată pupilele, îi întăreşte sexul.

Îi va împărtăşi Celuilalt interesul pe care îl stârneşte. Îi va spune cât de apreciată este munca lui. Poate atunci îl va lăsa să-şi urmeze calea în pace.

Londra, Hampstead Village
Pub Freemasons Arms

Vineri, 17 ianuarie 2014, ora 20

FREEMASONS Arms era plin de o mulţime politicoasă ale cărei conversaţii şi râsete înfundate ajungeau cu greu la urechile lui Alexis. Şemineul de piatră şi fotoliile de piele scorojită dădeau acestui pub un aer de cabană confortabilă şi primitoare.

Alexis puse cele două pahare de Mouton Cadet şi chipsurile pe măsuţa de cafea. Deschise unul dintre pachete, i-l întinse lui Emily, care refuză cu un semn din cap, şi se puse pe ronţăit câteva rămăşiţe de chips, distrasă.

Cu două ore înainte, după ce epuizase toate stratagemele ca să se convingă să se reapuce de muncă, se hotărâse să o contacteze pe Emily ca să o roage să o ducă la Hampstead Heath, la locul crimelor. Într-o manieră cel puţin surprinzătoare, acceptase imediat. Era în drum spre parc şi chiar îi propuse să treacă s-o ia.

Alexis nu-şi imaginase vreodată că avea să se aventureze prin locurile alea întunecate, dar nu putea face mofturi. Se îmbrăcase călduros şi încălţase cizmele de cauciuc, pregătită să confrunte noroiul, frigul şi chiar ploaia, dacă această lady încăpăţânată se întorcea la datorie. Echipate cu lanterne puternice, cele două femei merseseră timp de mai bine de douăzeci de minte până la primul mormânt, cel al lui Andy Meadowbancks. Emily îi povestise totul în detaliu, în timp ce lumina groapa în funcţie de comentariile sale. Repetase explicaţiile şi la marginea celui de-al doilea mormânt, cel al micuţului Cole Halliwell.

Traversaseră apoi Heath Park şi ieşiseră lângă Donwshire Hill. Înfrigurată, Alexis propusese să bea ceva înainte să se întoarcă. Încă o dată, Emily acceptase.

În timp ce lua o gură de bordeaux, Alexis notă mental că-şi recâştigase indiferenţa. Atunci când Emily îi detalia torturile suferite de micuţele victime, ştiuse să ignore groaza, ca să se concentreze asupra aspectelor tehnice şi concrete ale crimelor. Aşa reuşise să ţină la distanţă şi imaginile vechi de şapte ani care îi reveneau ca nişte flash-uri urâte, dureroase. Modul „investigaţie" era activat: limita amintirile şi bloca emoţiile.

Îşi ridică ochii. Emily îşi pusese jos paharul şi o observa cu capul înclinat într-o parte şi sprâncenele încruntate.

Alexis simţi din nou căldura mâinii sale pe spate, ca în urmă cu câteva zile. O mână la fel de liniştitoare ca a unei mame. O mână care-i oferea alinare şi siguranţă.

— Partenerul meu e mort de şapte ani. Aproape opt, spuse stins.

Cuvintele se rostogoliseră afară, împotriva voinţei sale. Dar, Dumnezeule, ce bine era după ce le spusese!

— Ancheta un ucigaş în serie, când acesta i-a luat viaţa, adăugă cu voce egală.

Îşi puse palmele pe coapse şi ochii i se mutau de la una la alta, ca şi cum le-ar fi comparat în detaliu.

— De aici vine interesul meu pentru corpurile mutilate, torturate, violate, şi pentru minţile perverse care mutilează, torturează şi violează.

Se aplecă în faţă şi luă paharul de pe măsuţa de cafea.

— Nici măcar nu pot pretinde că acţionez din altruism sau empatie, pentru că nu ajut victimele. Nu contribui deloc la capturarea ucigaşilor, a acestor erori ale naturii. Mă mulţumesc doar să le spun povestea. Vreau să-mi distrag atenţia, concentrându-mă pe durerea altora.

Un rid se adânci între ochii lui Emily.

— Nu trebuie să înţelegi greşit, continuă Alexis pe un ton saturat de sarcasm. Curiozitatea mea poate părea bolnăvicioasă, dar e un pansament pentru suferinţă. Chiar sunt o fiinţă umană de primă clasă,

Emily: mă bălăcesc în suferinţa altora ca s-o uit pe a mea.

Buzele i se-ntinseră într-o imitaţie de zâmbet.

— Mă rog, să uit… sau mai degrabă să acopăr cu o batistă pentru câteva ore, ceea ce nu e chiar atât de rău. Dar, să uit totul, nu funcţionează pentru mine.

Lagărul de concentrare Buchenwald,Germania

Decembrie 1944

ERIC deschise ochii.

Mirosurile respingătoare îi invadară nările. Aruncă o privire de jur împrejur. Simţurile îi jucau feste.

Nu-şi mai împărţea nici salteaua, nici pătura, cu nimeni. Niciun vecin lipit de el, nici picioare pe faţă. Niciun urlet de durere sau de agonie. Nici bolboroseli infame de intestine suferinde. Singurătate şi linişte. O linişte suavă în care se cuibări câteva secunde în plus, ca în fiecare dimineaţă.

În primele zile, vinovăţia îi provocase transpiraţii reci. Josef şi Alain probabil îl credeau mort. Sărmanii lui camarazi şi miile de condamnaţi din Buchenwald, care suportau infernul cotidian, din care scăpase în chip miraculos.

Privi ceasul deşteptător pe care i-l dăduse Doktor Fleischer: ora 4:40. Se ridică, împături pătura şi o puse la piciorul saltelei instalate pe podea. Îşi recuperă pantalonul şi cămaşa, pe care le spăla doar o dată pe săptămână şi le lăsa să se usuce aproape de sobă, şi le îmbrăcă.

Încă de ziua următoare de la sosirea lui la *Block* 46, îşi răsese părul din cap şi cel pubian ca să scape de paraziţi. Părul de pe braţe, de la subraţ şi de pe picioare nu mai crescuse deloc de la tunsoarea originală, din iulie. Nu-l mai mânca pielea. Şi simţea curăţenia. În fiecare seară, la miezul nopţii, când Doktor-ul ieşea din *block* ca să ajungă la cartierele rezervate SS-iştilor, Erich se spăla cu furtunul. Cu săpun. Mai ales mâinile. Sângele în care se scăldau pe tot parcursul zilei nuanţa pielea din jurul unghiilor şi o colora în maro. Apoi se usca în faţa sobei, alimentată zi şi noapte ca să combată frigul arctic care domnea peste Buchenwald.

Erich obişnuia să iasă afară, la răsărit şi chiar înainte să se culce, în pragul uşii acestui *block,* învelit în pătură. Respira aerul curat timp de cincizeci de minute ca să-şi cureţe plămânii de aburii de formol. Dar nu se mai aventurase pe acolo săptămâna asta. Risca să facă pneumonie din cauza vântului îngheţat.

În timp ce-şi încălţa papucii, îi trecu prin gând că nu mai văzuse soarele din luna octombrie. Întrezărea doar lumina slabă încercând să treacă prin ferestrele acoperite cu var.

Se aşeză lângă sobă şi mâncă pe îndelete micul dejun, colţul de pâine pus deoparte la cină.

Şi porţiile de mâncare se schimbaseră: acum, mânca la prânz şi avea chiar şi dreptul la o cană de cafea. Îi aduceau o porţie de margarină pe zi şi putea bea apă de la orice furtun îşi dorea. Suferise atât de tare de sete încât asta-i producea o mare plăcere, chiar şi după mai bine două luni de *Block* 46.

Doktor Fleischer stabilise nişte reguli în ziua în care ajunsese, încă de la finalul „examenului de trecere". Erich trebuise să efectueze autopsia a trei cadavre în timp ce răspundea întrebărilor punctate de Fleischer. Pielea copiilor încă era caldă, Erich simţise sub degetele sale cum moartea punea stăpânire, puţin câte puţin, pe aceste fiinţe. Nu autopsiase niciodată copii şi trebuise să-şi controleze tremuratul; Doktor Fleischer voia incizii curate şi corecte. Reuşise să-şi vină în fire doar concentrându-se pe propria supravieţuire. Toate astea nu erau decât o probă suplimentară. O oportunitate. Gest după gest, simţise că-i renasc interesul şi pasiunea care-l animau la spitalul din München. În ciuda groazei, aceste sentimente difuze îl purtaseră până la finalul examenului.

Atunci când pusese mâinile pe cel de-al patrulea copil, băieţelul deschisese ochii. Erich tresări de teamă şi Doktor Fleischer, la fel de surprins ca şi el, decisese să-l salveze. Acest omuleţ plin de vervă le aducea de-acum cina. Se numea Théodore. *Theodoros,* darul lui Dumnezeu.

În aceeaşi zi, plecând odată cu copilul, supraveghetorul SS-ist al Doktor-ului, Hans, îl informase pe Erich despre orele de muncă. Muncea şapte zile din şapte, de la ora 5.30 la miezul nopţii, ca să înregistreze cât mai multe progrese în activitatea de cercetare. Aşadar, Doktor-ul trimisese pe cineva să aducă o saltea şi o pătură, şi, sub privirea uluită al lui Erich, lăsase soba să toarcă toată noaptea.

Lui Erich i se acordaseră de-atunci înainte câteva libertăţi: gurile de aer proaspăt matinale şi nocturne, precum şi folosirea celui de-al doilea WC, aproape de uşa de la intrare. Doktor-ul trebuia să ştie despre astea, dar nu spunea nimic. Multe lucruri funcţionau în felul acesta cu el.

Erich mestecă şi înghiţi ultima îmbucătură de pâine. Apoi îşi umezi indexul cu salivă, strânse firimiturile scăpate pe podea şi le degustă închizând ochii.

Munca nu era fizică, nopţile erau mult mai bune, corpul i se recupera. Se simţea mai puţin obosit, mai alert. Dar foamea rămânea. Îi torsiona stomacul, iar crampele îi paralizau muşchii. Fiecare firimitură era bună de luat. Încă trebuia să aştepte răbdător şapte ore lungi înainte să mai poată ingera din nou ceva: dejunul le era adus la prânz şi cina la ora 18 fix.

Erich mânca şi dormea pe pământ, în încăperea unde lucrau, lângă nişte cadavre întinse pe mesele de disecţie. Mirosul de formol era mai puternic decât emanaţiile putrede, aşa că-şi permitea să îngurgiteze raţia fără să-i fie greaţă. Doktor-ul Fleischer îşi lua mesele în biroul adiacent. Erich inspiră aroma delicată în timp ce-şi mânca supa de napi. Pauza dura între douăzeci şi treizeci de minute, în funcţie de numărul de delegaţii de la partid sau de la Hermann Pister, Comandamentul KZ de la Buchenwald, căruia Doktor-ul Fleischer trebuia să raporteze.

— Erich!

Vocea Doktor-ului răsunase de pe hol, urmată îndeaproape de trântirea uşii de la intrare. Traversă

sala de lucru cu un mers apăsat, cu termosul de cafea în mână.

— Este timpul să-ţi arăt ceea ce sper să realizez aici. Urmează-mă!

Londra, Little House Mayfair

Sâmbătă, 18 ianuarie 2014, ora 21

DE o jumătate de oră, Alexis strângea mâini şi împărţea îmbrăţişări. Invitaţii împărtăşeau întâmplări despre Linnéa, între râs şi plâns, întotdeauna însoţite de o gură de şampanie. Ambianţa era lejeră şi jovială, după chipul şi asemănarea prietenei sale.

Se întrebă subit dacă toată această bună dispoziţie nu era, cumva, de prost gust. Presa vorbise despre o moarte violentă şi se pare că, în seara asta, toată lumea uitase. Dar adevărul era că doar Peter, Alba, Paul şi ea ştiau ce tortură îndurase Linnéa.

Alexis o observă pe Emily cum îşi făcea loc printre invitaţi. Detaşat şi separat de o cărare, părul său negru şi drept îi acoperea braţele până la coate ca un şal. Emily îşi schimbase chiar şi hainele sport cu un tricou negru cu galben mulat, asortat cu cizme cu şireturi. Câteva priviri seduse se agăţară de trupul ei delicat.

Emily se opri în faţa unuia dintre portretele cu Linnéa expus pe pereţii acestui *private members club*. Alexis se pregătea să i se alăture, când Alba preluă microfonul şi îi făcu semn să se apropie. Tânăra femeie se scuză faţă de cei din jur şi se întâlni cu prietena ei lângă pianul cu coadă, în celălalt capăt al încăperii.

Emily profită şi se eschivă către bar, unde se aşeză pe un scaun liber. Nu se aştepta ca serata asta comemorativă să reunească atât de mulţi oameni. Crezuse că aveau să fie vreo treizeci de persoane, însă erau mai bine de o sută cei care ascultau discursul Albei Vidal. Asta nu-i uşura deloc sarcina.

Scană rapid adunarea şi-l recunoscu, din pozele care îi fuseseră trimise, pe Peter Templeton. Stătea, uşor ofuscat, lângă un bărbat care se ocupa cu mărunţirea unui şerveţel – Paul Vidal – şi un alt

bărbat, masiv cu părul alb şi faţă serioasă – Richard Anselme, bijutierul.

Alba şi Alexis se alăturară grupului imediat ce se termină micuţa lor intervenţie. Emily coborî de pe scaunul de bar şi pătrunse în mulţime, în timp ce se gândea cât regreta că Pearce nu o însoţise. Erau patru persoane pe care trebuia să le ţină sub observaţie, aşa că putea pierde, cu siguranţă, foarte multe lucruri.

— BIA Roy, spuse cu o voce puternică în timp ce-i întindea mâna lui Peter.

Nouăzeci şi nouă la sută din populaţie n-avea nici cea mai vagă idee ce însemna „BIA”, dar tonul oficial era suficient, în general, ca să-l paralizeze pe interlocutor.

Peter îi răspunse înclinându-şi capul, uitându-se cu o privire pierdută la Paul Vidal.

— Anchetez decesul partenerei dumneavoastră. Doream să vă prezint condoleanţele mele cele mai sincere, domnule Templeton.

— Ne aflăm la un eveniment în onoarea Linnéei Blix, protestă Vidal. Nu poate să aştepte până mâine, ancheta dumneavoastră?

— Nu anchetez, domnule Vidai, răspunse oferindu-i un zâmbet drept scuză. Veneam doar să mă prezint şi să transmit condoleanţe. Atâta tot.

Emily aruncă scurt o privire lui Alexis, care bătea în retragere şi o lăsa să manevreze situaţia după bunul plac. Remarcă, de asemenea, un început de rânjet pe buzele lui Anselme, pe care bijutierul încerca să-l ascundă tuşindu-şi în pumn.

— Paul, te rog, interveni Alba punând mâna pe braţul soţului ei.

Vidal se relaxă imediat.

Emily era cât pe ce să continue cu pălăvrăgeala, dar îi vibră telefonul în buzunarul de la blugi. Era Pearce. Se scuză şi preluă apelul.

Londra, Hampstead Heath

Sâmbătă, 18 ianuarie 2014, ora 22:30

PEARCE ridică banda plastifiată alb-albastră ca s-o lase pe Emily să treacă.

— Crezi că s-a grăbit sau că a fost surprins?

Îşi scoase masca, plasa de păr şi mănuşile de latex, fără să scape din ochi trupul neînsufleţit al băieţelului care zăcea pe pământul încă noroios.

De această dată, ucigaşul nu-şi îngropase victima.

— Cred că prinde curaj.

Îşi scoase combinezonul, îl făcu grămadă, îl aruncă în sacul negru de gunoi de alături şi aruncă o privire în împrejurimi.

Cel de-al treilea cimitir privat londonez al acestui *serial killer* era plin de poliţişti şi tehnicieni. Adolescenţii care descoperiseră corpul aşteptau la vreo douăzeci de metri de locul faptei. Crezuseră că era o glumă proastă şi contaminaseră complet scena crimei cu amprentele paşilor, apoi cu vomă, atunci când îşi dăduseră seama că era un cadavru adevărat.

— E prea multă lume.

— Ştiu, Emily.

Pearce închise ochii şi îşi masă piramida nazală.

— Şi parada nu s-a terminat. Printre grupul de tineri care a descoperit corpul se află fiica lui Geri Plummakcr.

Emily încruntă sprâncenele.

— Prezentatoarea unui *morning show* de la ITV. Deci, e o chestiune de timp până o să avem şi jurnaliştii pe urmele noastre. Şi cireaşa de pe tort: Hartgrove e pe punctul să ajungă. Vrea să te întâlnească.

— Trebuie să supraveghem cele trei morminte.

— Asta facem, Emily. Un om la fiecare loc al crimei, ascuns în tufişuri timp de trei săptămâni. Criminalul nu s-a arătat.

— A revenit, dar oamenii tăi nu l-au văzut.

Emily se aşeză pe vine, îşi deschise ghiozdanul, luă sticla de apă şi o goli pe jumătate.

— BIA Roy?

Îşi înălţă capul. Leland Hartgrove, noul şef al poliţiei din Londra, în uniformă imaculată, stătea în faţa ei.

— *Commisioner,* spuse Pearce în timp ce-i întindea mâna.

Emily se ridică şi făcu la fel.

— Un jurnalist de la *Guardian* şi un altul de la *Daily Mail* m-au contactat deja. Cu presa la mijloc, lucrurile se vor complica. Cum merge ancheta, Miss Roy?

— Aţi citit rapoartele mele?

Hartgrove căscă ochii. Pearce, uimit, deschise gura de stupoare.

— Nu, Miss Roy; eram scufundat în pagina 3 a ziarului *Sun,* răspunse Hartgrove cu o voce surprinzător de calmă. Pe unde aţi ajuns?

— Nicăieri.

Pearce îi aruncă o privire ucigaşă lui Emily, dar aceasta o ignoră complet.

Hartgrove dădu din cap, iar pe buze se ivi o jumătate de zâmbet.

— Credeţi că e vorba de acelaşi om?

— Pentru cele trei victime de la Londra, da.

— Deci, nu credeţi că tot el a ucis-o pe Linnéa Blix?

— Nu ştiu.

— Credeţi, poate, că sunt doi?

— Eu cred multe, dar, pentru moment, sunt sigură de prea puţine.

Pearce aruncă o privire agitată lui Hartgrove.

— Aşadar, împărtăşiţi-ne credinţele şi certitudinile dumneavoastră, Miss Roy.

Emily îşi înfipse privirea în cea a comandantului.

— Ucigaşul din Londra este un bărbat de treizeci şi cinci, patruzeci şi cinci de ani. Atletic. Educat. Organizat. Meticulos.

— Toate acestea se regăsesc deja în ra…

— Grad de rafinament al crimelor ridicat, adică victime alese cu grijă şi urmărite cu simţ de răspundere, echipamentul de care se serveşte ca să mutileze corpurile, apoi ca să se debaraseze de ele, precizia inciziilor, extirpările şi curăţenia amănunţită a corpurilor, lipsa aproape totală de urme pe cadavre, toate acestea arată că este deosebit de specializat şi expert în arta sa, pe care o practică de ceva vreme. Extirparea traheei confirmă acest lucru: a trecut multă vreme de când maltratează şi omoară şi nu mai suportă să-şi audă victimele urlând de frică şi durere. Victimele de la Londra sunt primele pe care le expune şi le împarte cu restul lumii. Se simte mândru de opera sa şi devine arogant. Frecvenţa crimelor o să crească, deci. Următoarea victimă, în Suedia, ne va spune multe despre el şi – sau ei.

— De ce în Suedia?

— Pentru că acolo a început totul.

Îşi puse ghiozdanul în spate şi dispăru printre copaci.

Hartgrove zâmbi dând din cap şi îl bătu amical pe Pearce, pe spate.

— Habar n-am cum se mai descurcă ai voştri, după atâţia ani, Pearce, dar ea i-a zdrobit pe ai mei în cinci minute. Multă baftă şi ţineţi-mă la curent!

Londra, New Scotland Yard

Duminică, 19 ianuarie 2014, ora 9

PEARCE lăsă să-i scape un căscat sonor, în lift. Noaptea fusese scurtă. Ajunsese acasă la 1:30 şi fusese trezit la 5 de unul dintre acei recruţi care fac exces de zel ajutând la avansarea anchetelor; făcu un duş, îşi trase pe el un costum, sări în taxi şi ajunse la secţia de poliţe înainte de ora 6. Aceeaşi secţie pe care o părăsise seara trecută la 21:30 ca să se întoarcă în pădurile din Hampstead, unde cea de-a treia victimă londoneză tocmai fusese descoperită de un grup de adolescenţi beţi rangă.

Traversă culoarul pustiu şi intră în birou ca să recupereze câteva documente. Privirea îi căzu din nou pe fotografiile care încărcau pereţii. Oroarea care se elibera de acolo lăsa urme adânci în suflet.

Luă la subraţ trei dosare şi ieşi din încăpere în pas alert.

Avea impresia că se lupta cu *Hidra din Lerne*: pentru fiecare ucigaş băgat în spatele gratiilor, descoperea încă doi şi mai groaznici.

Coborî un etaj pe scări, traversă holul şi o găsi pe Emily în faţa uşii de la sala de interogatorii. O deschise, o lăsă să treacă, apoi intră şi el.

Îmbrăcat într-un costum de tweed gri-antracit şi cu o cravată albastru închis, Richard Anselme aştepta picior peste picior, în timp ce examina pereţii ca şi cum ar fi fost acoperiţi cu mari capodopere.

— Domnule Anselme, ea este Miss Roy. Eu sunt DCS Pearce.

— O cunosc pe Miss Roy. Am întâlnit-o ieri seară.

Îi adresă un zâmbet larg şi libidinos.

— Ce înseamnă „BIA”, Miss Roy?

— *Behavioural Investigative Advisor.* Profiler, răspunse pe un ton didactic.

Bijutierul încuviinţă fără să renunţe la zâmbet.

Emily şi Pearce luară loc în faţa lui.

— Domnule Anselme, reluă Pearce, noi am găsit numele dumneavoastră pe lista pasagerilor unui zbor care face legătura între Londra şi Göteborg, cu câteva zile înainte de moartea Linnéei Blix.

Fără să-şi schimbe postura, atât de relaxată încât devenea impertinentă, Anselme rămase tăcut.

— Aţi putea să ne spuneţi care era motivul călătoriei dumneavoastră în Suedia?

— Afaceri.

— Aţi văzut-o pe Linnéa Blix în timpul şederii dumneavoastră?

— Absolut.

— Când?

— Nu-mi vin datele în minte. O să trebuiască să vorbiţi despre asta cu Paula, secretara mea.

— Cu aproximaţie?

— La două, trei zile după ce am ajuns.

— Deci, poate chiar în ziua morţii ei, adăugă Pearce, provocator.

— De unde să ştiu eu? răspunse Anselme pe un ton abrupt printre buzele strânse.

— Ce aţi făcut împreună?

— Am mers la un eveniment.

Emily îşi încruntă scurt sprâncenele. Parcă Alexis îi spusese că Linnéa vorbea despre aceste şederii în Suedia ca despre un „refugiu”?

— Unde?

— La Göteborg, dar nu-mi mai aduc aminte numele locaţiei.

— Ce fel de eveniment?

— Cocktailuri, fursecuri mici, fete drăguţe.

— Acasă la cineva?

— Nu. La un club.

— Aţi plecat împreună de acolo?

— Nu. Am plecat înaintea ei. Aveam de luat avionul spre Berlin, a doua zi.

— La ce oră aţi părăsit clubul?

— Habar n-am. Fără îndoială, după miezul nopţii.

— Poate confirma cineva afirmaţiile dumneavoastră?

Anselme îşi umezi buzele.

— Nu am nişte nume pe care să vi le ofer.

— La ce oră aţi văzut-o pe Linnéa pentru ultima oară?

— N-am nici cea mai vagă idee. Aveam ceva mai bun de făcut decât să mă uit la ceas.

— Niciun incident, vreo dispută, un eveniment notabil?

— Nu, din câte ştiu.

— Vi se întâmplă să călătoriţi des în Suedia, domnule Anselme?

— Mi se întâmplă, da.

— Göteborg? Stockholm?

— Un pic peste tot.

— Asta era prima oară când aţi întâlnit-o pe Linnéa în Suedia?

— Nu. Dacă eram în Suedia în acelaşi timp, stabileam să ne vedem.

— Şi ce făceaţi în timpul acestor întâlniri?

— Cine, ieşiri în oraş.

— La Falkenberg.

— Nu, mereu la Göteborg.

— Aţi mers la ea acasă, la Falkenberg?

— Nu, niciodată.

— Eraţi amanţi?

Omul de afaceri izbucni într-un râs sonor şi îşi îndreptă cravata cu mâna.

— Mi-ar fi plăcut mie!

— Când aţi văzut-o pentru ultima oară, domnule Anselme?

— La acest eveniment.

— Care sunt ultimele cuvinte, ultimele mesaje pe care le-aţi schimbat?

— Atunci când am plecat de la eveniment, i-am urat să se distreze bine.

— În ce stare de spirit era în seara aceea?

— Mi se părea în formă.

Emily notă acea licărire de amuzament care traversă privirea martorului.

— Ultima întrebare, domnule Anselme…

Pearce îşi băgă nasul în notiţe.

Cineva bătu la uşă, care se deschise şi un bărbat cu părul blond tuns scurt îşi făcu apariţia. DCS Pearce se opri un moment; Emily nu-l scăpă din ochi pe bijutier.

— Da, Durham?

— Mama lui Logan Manfield a sosit, Sir.

Richard Anselme îşi potrivi gulerul cămăşii şi îşi aranjă haina şifonată, dar imaculată.

— Bine, mulţumesc, Durham.

— Domnule Anselme, vă las cu inspectorul Andrew Durham. O să vă ceară câteva detalii ca să putem completa deplasările Linnéei Blix înainte de moartea sa. Vă mulţumesc pentru că aţi venit până la noi.

— Plăcerea e de partea mea, BIA Roy şi DCS Pearce, răspunse bijutierul cu o vădită ironie.

Lagărul de concentrare
Buchenwald, Germania

Februarie 1945

ERICH se trezi gândindu-se la chinul apelului. Cel care preceda cina era cel mai rău. Unora dintre deportaţi le era mai frică de el decât de ziua de muncă, pentru că la apelul de seară mureau cei mai mulţi.

La prânz, Doktor Fleischer îi povestise că apelul de cu o zi înainte, din zori, durase nouăsprezece ore. Nouăsprezece. Lipseau trei deţinuţi, aşa că SS-iştii se tot schimbaseră ca să numere prizonierii, iar şi iar. Pe timpul nopţii, termometrul scăzuse până la minus 7 grade.

Erich ştia că tovarăşii lui, pătrunşi de frig, nu puteau să-şi încălzească trupurile amorţite; trebuiseră să rămână în picioare, nemişcaţi, cu riscul să aibă capul spart de lovituri de cizmă sau de bâtă. Fuseseră poate chiar uzi până la os, dacă plouase sau ninsese. Anumite *block-uri* nu dispuneau de sobă, hainele lor nu avuseseră timp să se usuce atunci când, într-un final, putuseră să rupă rândurile, şi trebuiseră să le îmbrace ude. Aceia, printre care şi cei mai slăbiţi, care nu cedaseră în timpul acestui apel infernal erau, cu siguranţă, pe cale să moară de pneumonie.

De când ajunsese la *Block* 46, Erich scăpa de cele două apeluri ale zilei. Doktor-ul îl scutise de asta. Semna în fiecare zi un document care să-i ateste prezenţa lângă el. Hans se ocupa să îl ducă la Kommandatur.

Erich dădu la o parte cele două pături. Se îmbrăcă, bău un pic de apă de la furtun, apoi se puse pe treabă.

Alegându-l ca partener pentru cercetările sale, Doktor Horst Fleischer îi schimbase cursul vieţii. Erich părăsise stadiul de larvă în care vegetase de când sosise la Buchenwald. Nu se mai mulţumea

doar să pună un picior în faţa celuilalt, obsedat de supravieţuire; muncea acum la ceva măreţ. Mult mai măreţ decât orice altceva la care muncise vreodată.

Acum câteva luni, Doktor-ul îl pusese să intre în încăperea alăturată biroului său. Erich rămăsese mut. I se repetase de multe ori că aşa-zişii doctori naziști erau nişte impostori care întâmpinau probleme şi la utilizarea stetoscopului… Erich îi spusese Doktor-ului cât schimbaseră, cercetările sale, cursul lucrurilor şi repeta cât îl onora alegerea de a-i fi alături în misiune. Doktor-ul fusese profund atins; Erich îi văzuse asta în privire. Îi adresă chiar un zâmbet scurt şi îl bătu pe umăr, prieteneşte.

— Bună ziua, Erich.

Fleischer puse două termosuri de cafea şi pâinici cu unt pe o servantă pe care o instalase lângă mesele de disecţie.

— Bună ziua, Horst.

Îşi umplu fiecare cană şi vizitară încăperea în care erau conservate corpurile. Doktor Fleischer explicase de ce nu alegea decât cadavre de copii: în afară de faptul că organele şi ţesuturile erau în perfectă stare, ei meritau eternitatea.

Erich îl urmă pe Doktor în inspecţia matinală. Timp de douăzeci de minute, observară fiecare corp notând ce nu funcţionase şi ce trebuia îmbunătăţit.

Apoi înghiţiră micul dejun din câteva îmbucături rapide şi se reapucară de muncă.

— Ai reflectat asupra propunerii mele? întrebă Erich fără să-şi ridice privirea din coapsa pe care o diseca.

Doktor-ul îi ceruse lui Erich să i se adreseze pe numele mic, dar îi venea tare greu.

— Care?

— În ceea ce-i priveşte pe prietenii mei, studenţii la medicină.

— Norvegienii care te-au iniţiat în tainele limbii scandinave prin prisma noii tale vieţi suedeze? rezumă specialistul cu un zâmbet maliţios. Da, am reflectat. Şi nu cred că este o idee bună. De ce să-i asociez cercetărilor noastre? Uite ce bine

funcţionăm doar noi doi, cât de mult am avansat! Când sunt mai mulţi, lucrurile se complică adesea. Şi n-aş vrea să risc să preia controlul cercetărilor noastre şi să vorbească cu Ding-Schuler sau cu Ellenbeck.

Doktor-ul avea dreptate, îi trecu lui Erich prin minte, mai bine să se ferească. Să aibă încredere era un pic cam riscant.

Încuviinţă, puse bisturiul jos şi se îndreptă către pompa de formol care începuse brusc să troncăne ca un motor prost uns. Verifică tubul conectat la aorta copilului, apoi opri alimentarea pompei, aşteptă răbdător câteva secunde şi o reporni. Zgomotul dispăruse.

Traversă încăperea până la bazinul aflat aproape de incinerator, verifică starea altor două pompe, aruncă rapid un ochi asupra cadavrului care era scufundat acolo şi se întoarse la corpurile aflate în lucru.

Puseră de-o parte bisturiul la prânz, atunci când Stan, tipul de la bucătărie, le aduse dejunul.

Se stabiliră în birou şi degustară în linişte primele îmbucături de pui umplut.

Prima oară când Doktor Fleischer îl invitase pe Erich la masă cu el, împărţiseră cina care îi era destinată. Doktor-ul îi ceruse să-şi ia castronul şi i-l umpluse cu piure de cartofi cu smântână. Erich încă ţinea minte gustul. Închisese ochii şi lăsase cartofii să se topească în gura scăldată de unt şi smântână, pe papilele efervescente. Vomitase tot în câteva minute, stomacul său nu mai era obişnuit să primească atât de multă hrană, nici o mâncare atât de bogată. Trebuise să crească raţia de hrană progresiv şi, trei săptămâni mai târziu, Stan venise cu două porţii din acelaşi fel de mâncare. Două antreuri, două feluri principale şi două deserturi.

— Gross-Rosen a fost evacuat.

— La două săptămâni după eliberarea Auschwitz-ului, preciză Erich, cu gura plină.

— Hermann Pister urla, ieri seară, la reuniunea de urgenţă. Trebuie să terminăm, Erich. Înainte să fim

alungaţi de aici.

Doktor-ul puse corespondenţa deoparte şi termină puiul. Erich aprobă cu nasul în farfurie.

Dejunul se încheie într-o tăcere neobişnuită. Stan debarasă şi plecă cu rămăşiţele de pui pe care le devoră pe drumul de întoarcere.

Horst şi Erich reluară munca într-o ambianţă sumbră dar productivă: izbutiră să termine un nou cadavru.

Atunci când micuţul Théodore sosi cu cina, ei tocmai începeau să cureţe un nou corp. Copilul îl ignoră pe Erich şi merse să pregătească masa.

De când Erich mânca alături de Doktor Fleischer, Théodore îi arunca priviri ucigătoare şi nu-i mai adresa nici măcar un cuvânt. Dar micuţul nu putea să înţeleagă.

Nu putea înţelege că încrederea Doktor-ului îi dăduse un motiv să trăiască.

Londra, Killburn

Duminică, 19 ianuarie 2014, ora 11

PLOAIA se dezlănţuia peste Londra ca o răzbunare, după câteva zile senine. Picăturile mari ca nişte bile se striveau de parbrize şi forţau maşinile să meargă încet.

Pe locul pasagerului, Emily se gândea la Anselme şi relaxarea lui falsă. Pearce planificase întreruperea inspectorului Durham: voiau să vadă cum ar reacţiona bijutierul la anunţarea numelui celei de-a treia victime. Bătrânul se simţise inconfortabil şi avusese nevoie să recupereze o oarecare detaşare, însă Emily nu ştia cum să o interpreteze. În orice caz, era sigură de un lucru: Anselme păruse să se distreze destul de bine.

Pearce rupse liniştea, fără să-şi ia ochii de la drum.

— Am vorbit cu Bergström înainte să plec. Se va ocupa cu verificarea informaţiilor comunicate de Anselme. Trimite pe cineva la Göteborg mâine.

Emily dădu din cap în semn de aprobare. Se grăbea să ştie un pic mai multe despre escapada Linnéei la Göteborg.

Pearce o luă la stânga. Încrezându-se în vocea robotică a GPS-ului, ajunseseră la destinaţie. Parcase în faţa numărului 43. Casa în care micuţul Logan Manfield, de şapte ani, locuia cu mama sa.

O femeie tânără în uniformă le deschise uşa.

— Bună ziua, Sir. Bună ziua, Miss Roy.

— Criminaliştii sunt încă aici, Burrows?

— Au plecat de o jumătate de oră, Sir.

— Ce au găsit?

— Nu sunt urme de intrare prin efracţie, dar cele două ferestre cu cadru se pot deschide din exterior pentru că încuietorile sunt stricate, Sir. Şi cum apartamentul este la parter, e destul de uşor să încaleci fereastra ca să te strecori înăuntru. Multe amprente prin casă; prea multe de fapt, ca să ne fie

utile, conform tehnicienilor. În schimb, nici măcar una pe exterior.

Pearce nu şi-l putea imagina pe criminal, până atunci atât de prudent şi meticulos, ridicându-l pe micuţul Logan cu mâinile goale.

— Există, de asemenea, cam peste tot, resturi de cocaină, Sir. Acest copil amărât trăia într-o adevărată cocină… Nu pot să cred că există oameni care nu reuşesc să aibă copii şi alţii care se poartă aşa cu ei…

— Păstraţi-vă părerile pentru dumneavoastră, Burrows.

— Mă scuzaţi, Sir, eu…

— Unde este Miss Manfield?

— În cameră cu psihologa. Pe aici, Sir!

Burrows îi arătă o uşă la dreapta.

Pearce intră, urmat de Emily, după ce bătuse scurt de două ori. Un miros de tutun stătut îi înţepă în nări imediat ce intrară. Katie Manfield avea maxim douăzeci şi cinci de ani. Era aşezată turceşte pe patul imens care obtura intrarea în cameră. Ridică lent privirea către cei doi vizitatori.

— Bună ziua, Miss Manfield, Jack Pearce. Am vorbit la telefon azi-dimineaţă…

Încuviinţă fără niciun cuvânt şi trase părţile laterale ale halatului peste pulover.

— Şi aceasta e Emily Roy, colega mea. Am putea să discutăm câteva secunde cu dumneavoastră?

Acelaşi semn din cap.

Psihologa se făcu nevăzută şi închise uşa când ieşi.

— Când aş putea să-l văd pe Logan? întrebă tânăra femeie cu o voce sugrumată.

Emily îi adresă un zâmbet plin de empatie.

— Foarte curând, Katie. Pot? întrebă arătând spre pat.

Tânăra femeie încuviinţă din nou.

Emily se aşeză pe marginea patului. Erau la aceeaşi înălţime acum: aşa, ar fi fost mult mai uşor pentru Katie Manfield să-i acorde încredere.

— Katie, ai putea să-mi vorbeşti despre Logan? Ce fel de băieţel era el?

Bărbia mamei începu să tremure. Se smiorcăi, apoi strânse buzele atât de tare încât gura i se încreţi toată.

— Cu mine, făcea prostie după prostie: spărgea farfuriile, paharele, ardea o tigaie, făcea pipi pe… Dar la şcoală era, mai degrabă, timid şi nu prea vorbăreţ, din ce spuneau profesoarele lui. Mi-ar fi plăcut să fie aşa şi aici, în loc să distrugă casa cu violenţă!

— Katie, puteţi să-mi vorbiţi despre momentul în care v-aţi dat seama că Logan dispăruse?

— La începutul săptămânii, dar nu mai ştiu dacă era luni sau marţi. Poliţia ştie ce zi era. Lucrez de noapte, n-am pe nimeni care să aibă grijă de Logan, aşa că rămâne singur, n-am de ales…

— Este foarte dificil să creşti un copil de una singură, aţi făcut cum aţi putut şi cât de bine aţi putut, Katie, sunt sigură de asta.

Pearce se întrebă cum, în timpul interogatoriilor, Emily reuşea să găsească cuvintele pe care celălalt îşi dorea să le audă, cuvintele care creşteau încrederea, în timp ce în societate era de-a dreptul incapabilă să se exprime adecvat.

— E drept că… Este mult mai uşor când ai un soţ sau o bunică alături, sau un serviciu bun… Eu nu am pe nimeni, nu ştiu să fac nimic altceva în afară de…

Privirea scană patul. Îşi aprinse o ţigară şi inhală lacom câteva fumuri.

— Katie, la ce oră aţi plecat la muncă?

— Pe la ora 22 sau 23. Se uita la televizor. Şi când m-am întors, la un moment dat în noapte, nu ştiu exact când, pe la ora 4 cred, am adormit pe canapea şi m-am trezit un pic mai târziu ca de obicei, pe la ora 10. Dar, cum era la şcoală la ora aia, nu m-am îngrijorat. Dup-aia, nu s-a întors de la şcoală. Adică, chiar şi la ora 17, nu mai era acolo.

Pearce şi Emily ştiau că poliţia găsise ghiozdanul lui Logan în camera de zi, ceea ce însemna că îl răpise între ora 22 şi 4 dimineaţa. Dar, dacă le

povestea despre seară, mama le-ar fi putut dezvălui o informaţie cheie.

— Aşa că, am mers să dau o tură prin cartier, că el, de obicei, se plimba de colo-colo pe scuarul din josul străzii. I-am spus de o mie de ori să se vină direct acasă după şcoală, dar nu asculta niciodată, făcea numai ce voia. Numai ce voia. Nu era deloc uşor cu el, vă spun.

Îşi stinse ţigara în scrumiera plină de chiştoace, pusă pe un taburet care servea drept noptieră.

— În orice caz, nu era la scuar. Prin urmare, am mai aşteptat până pe la ora 8 seara şi dup-aia am sunat la poliţie.

Buza inferioară începu să-i tremure. Continuă cu voce gâtuită de lacrimi.

— Dar mă gândeam, mai degrabă, că făcuse o tâmpenie şi nu voia să se întoarcă acasă de frică să n-o încaseze.

Îşi şterse cu patimă lacrimile care îi murdăreau obrajii.

— V-a vorbit despre colegi noi sau despre un profesor nou de la şcoală?

— Nu. Sigurul copil cu care vorbea era Kim. Erau la şcoală împreună.

— L-aţi cunoscut vreodată?

— Da. Un chinez sau japonez, nu ştiu. Un vietnamez, ce ştiu eu?! Sunt colegi din primul an de şcoală.

Emily şi Pearce îi mulţumiră mamei lui Logan şi ieşiră din cameră. Pearce îi făcu semn lui Burrows atunci când Emily părăsi apartamentul.

— Sunaţi la şcoala lui Logan Manfield şi aflaţi numele şi adresa lui Kim, un băieţel care se pare că era în clasă cu el. Mergeţi să-l interogaţi. Întrebaţi-l dacă Logan nu i-a vorbit cumva despre o nouă persoană în ultimul timp, fie că era vorba de un nou prieten de joacă, un nou vecin… oricine ar fi.

— Bine, Sir.

Pearce schimbă câteva cuvinte cu alţi doi ofiţeri şi cu psihologa însărcinată să rămână cu Katie Manfield, apoi i se alătură lui Emily în maşină.

Cu faţa întoarsă spre geamul pasagerului, nu scoase niciun cuvânt pe tot drumul. Jack ştia unde îi rătăceau gândurile. Îi treceau prin minte vorbele lui Burrows care ar fi putut fi ale sale: erau oameni care nu puteau avea copii şi alţii care se purtau aşa cu ei… Dumnezeu făcea alegeri foarte greşite.

Emily se gândi, de asemenea, la cele trei victime de la Londra. Andy Meadowbancks, Cole Halliwell şi Logan Manfield. Trei băieţi între şase şi opt ani care locuiau în nordul oraşului, proveniţi din familii monoparentale, neglijaţi şi maltrataţi, după cum dovedea seria de leziuni şi vânătăi care le fuseseră descoperite pe corpuri, malnutriţia de care sufereau şi starea insalubră a locurilor în care trăiau.

Moartea lui Logan aproape transformase supoziţiile în certitudini. Era „Regula celor 3”: două victime asemănătoare puteau fi întotdeauna la întâmplare; trei erau calculate.

Londra, Mayfair

Duminică, 19 ianuarie 2014, prânz

ALEXIS cobora Duke Street cu un pas mecanic. Incapabilă să-şi reţină prea mult timp curiozitatea, telefonase lui Emily ca să afle adevăratele motivele ale plecării precipitate de la eveniment, seara trecută: o nouă crimă fusese comisă. Uciderea unui copil. Nu se aştepta, cu toate acestea, că media va pune mâna atât de repede pe cazul ăsta: mama micuţului Logan era deja pe toate canalele. Dar niciun jurnalist nu făcuse, încă, legătura cu moartea Linnéei.

De data aceasta, ucigaşul lăsase corpul la nivelul solului. Alexis ştia ce însemna această schimbare de mod de operare: devenea mai îndrăzneţ, mai sigur pe el; simţea că îşi stăpânea arta. Următorul cadavru nu o să întârzie să apară.

Mobilul îi vibră în geantă. Era mama ei. Uitase complet să-şi sune părinţii ca să le mai dea veşti.

— Da, mamă!

— Alexis, eram îngrijorată! Mi-ai trimis un amărât de sms de la aeroport, ca să-mi spui dacă ai ajuns cu bine. Şi de-atunci, nimic. Cum eşti? Apuci să mănânci? Vrei să venim să te vedem?

— Nu, mama, e drăguţ din partea voastră, dar sunt bine.

— Eşti afară? Aud zgomote…

— Da, sunt în centru, merg să iau prânzul cu un prieten.

Alexis se mustră în gând. Spusese prea mult.

— Cu un prieten? Cine?

— Un prieten din Suedia care e în trecere prin Londra.

— Cine e? De unde îl cunoşti?

— Un prieten de-al Linnéei. Se numeşte Stellan.

— Stella? Ca berea?

— Stellan, mamă, cu un *n* la final: e un nume suedez.

— Da, mersi, hai că înţelesesem.

Tăcere la celălalt capăt al liniei, ceea ce era, în general, un semn foarte rău.

— Mamă?

— Ştiam, ştiam… Ştiam că la asta se va ajunge.

— La ce, mamă?

— Că o să pleci încă şi mai departe! Ca şi cum o mare care ne separă nu era de ajuns! Acum, o să te stabileşti la mii de kilometri! Şi mai la nord!

— Despre ce vorbeşti, mamă?

— Spui că mergi să dejunezi cu „un prieten”. Ştiu ce înseamnă asta, „un prieten”. Şi, cu „capacitatea ta de adaptare”, cum spune tatăl tău, o să te muţi acolo, n-o să vină el, aici! E greu să creşti copii fără să ai părinţii alături, Alexis, foarte greu, ştiu despre ce vorbesc…

— Mamă, te rog, te stresezi aiurea. Crede-mă, nu sunt nici pe aproape să mă mut „mai la nord”, cum spui tu. Hai că te las, aproape am ajuns. Pupă-l pe tata din partea mea!

Alexis închise în timp ce oftă profund.

Din adolescenţă şi până acum, scenariul nu se schimbase: de îndată ce menţiona un nou prenume masculin, mama sa îi planifica viaţa pe următorii douăzeci de ani. Mă rog, mai degrabă înşiruia o serie de probleme de-a lungul a două decenii lungi şi haotice.

La douăzeci şi opt de ani, Alexis avusese accese de furie memorabile şi îi reproşase mamei sale „delirurile” trăite. Uşile fuseseră trântite, cuvintele depăşiseră puterea minţii şi împăcările fuseseră câteodată dureroase. Dar, astăzi, încerca să o ia pe ocolite şi să o liniştească: probabil că se va gândi la aceste aberaţii cu multă tandreţe atunci când mama sa nu o să mai fie. Apropierea de vârsta de patruzeci de ani trebuia cu siguranţă să o mai domolească.

Alexis traversă Grosvenor Square şi o luă la stânga, pe South Audley Street.

Ultima ei întâlnire cu Stellan fusese la acea „cină de familie”, cum o numea Lena Bergström. O seară complet neaşteptată şi foarte agreabilă. Apreciase

lejeritatea acelor ore petrecute cu familia Bergström-Eklund. Aflase că Bergström şi soţia lui aveau doi fii, de douăzeci şi douăzeci şi doi de ani, care studiau în străinătate: cel mare la Londra, cel mic la Madrid. O întrebaseră multă vreme pe Alexis despre munca sa. Zdrobise, atunci, mitul scriitorului visător care aştepta să fie lovit de inspiraţie, ca şi cum ar fi fost lovit de fulger, pentru a crea frenetic timp de nopţi întregi înainte ca Polymnia sau Calliope să-şi ia tălpăşiţa. Contrar credinţei populare, viaţa ei de zi cu zi nu avea nimic de-a face cu cea a sublimei Carrie Bradshaw: nu scria alungită pe pat în cămăşuţă de noapte, trăgând senzual dintr-o ţigară, între două ture la cumpărături sau două apeluri de câte o oră jumătate fiecare. Cu siguranţă, nu. Dar i-ar fi plăcut mult.

Alexis întră în *34* şi îl zări pe Stellan aşezat în capătul restaurantului, pe cale să telefoneze.

Închise şi se ridică ca să o întâmpine. O luă pe Alexis în braţe, după obiceiul nordicilor. Aprecie intimitatea acestei îmbrăţişări şi se desprinse de el cu regret.

Se instalară vorbind despre cel mai banal subiect, griul londonez, ca să-şi dea timp să se aşeze.

După aceea, gustară din supa cremă de dovleac în timp ce discutau despre proiectul care îl aducea pe Stellan la Londra. Unul dintre clienţii din Stockholm le încredinţase renovarea unui apartament lângă Knightsbridge. Primul lor proiect în străinătate.

— Nu e dificil să călătoreşti cu sora ta mai mare? lansă Alexis cu un zâmbet maliţios continuând să muşte din savurosul *filet de boeuf wagyu.*

— Ne înţelegem extraordinar de bine şi Lena are o răbdare de aur. Ştie cum să mă ia atunci când mă încăpăţânez.

— De cât timp sunteţi asociaţi?

— Adevărul e că am preluat activitatea de la tatăl nostru. Făceau totul împreună, el cu asociatul lui: zidărie, instalaţii, electricitate. Lena a devenit arhitectă şi, cea mai mare fericire a tatălui meu, a

preluat frâiele afacerii de familie. Am continuat activitatea douăzeci de ani mai târziu.

— Şi care este rolul tău în toate acestea?

— Eu sunt şefu'! glumi în timp ce se lovea cu pumnul în piept cu un gest caricatural. Mă ocup să găsesc proiecte, să planific realizarea lor, conduc echipele de lucru…

— Dar cum se trece de la poliţist la dezvoltator imobiliar?

Privirea lui Stellan se încărcă de tristeţe.

Alexis se mustră în gând. Cele câteva secunde de linişte ale lui Stellan îi părură o eternitate.

— Cred că cea mai sinceră explicaţie e că, pur şi simplu, n-am putut să trec peste moartea coechipierului meu.

— Îmi pare nespus de rău, Stellan. Nu trebuie să te simţi obligat să-mi vorbeşti despre asta.

Împrăştie aerul din faţa sa în timp ce întregul corp i se cufunda, puţin câte puţin, în suferinţă.

— Nu te scuza; a trecut ceva vreme, ar trebui să fiu capabil să vorbesc despre asta fără să mă întristez.

Se lăsă pe spatele scaunului şi bău multă apă, cu privirea absentă, ca şi cum încerca să-şi adune gândurile împrăştiate.

— Colegul meu, soţia lui şi fiicele lor au fost omorâţi în faţa mea.

Violenţa mărturisirii o lovi pe Alexis.

— După aceea, nu mi-am mai putut face treaba.

Stellan făcu din nou o pauză.

— Linnéa a văzut că-l ajutam mereu pe tata cu treburi mărunte în timpul verii, ţineam contabilitatea şi mă întâlneam cu clienţi. Aşa că mi-a sugerat să mă alătur afacerii de familie. Mi-am reluat meseria de poliţist, în timp ce mai dădeam câte o mână de ajutor surorii şi tatălui meu, în weekend şi în vacanţe. După un an şi jumătate, am demisionat din poliţie.

Un murmur îi acoperi finalul frazei. Ca şi când ar fi fost treziţi dintr-un coşmar, le trebuiră câteva momente până să înţeleagă faptul că telefonul lui

Alexis suna. Voia să închidă, dar văzu că apelul era de la Emily.

Conversaţia dură cel mult zece secunde.

Închise, se scuză faţă de Stellan şi părăsi *34* ca o hoaţă, abandonându-l în suferinţa lui.

Dar nu avea, realmente, altă opţiune.

Duminică, 19 ianuarie 2014

***SE** vorbeşte despre el peste tot: presă, televizor, radio. Trei ziare chiar i-au rezervat prima pagină. Nu i-au dat încă un nume, dar există, este subiect a milioane de conversaţii.*

Corpul îi este traversat brusc de un frison de excitare. Nu-şi închipuise niciodată posibilitatea de a-şi împărtăşi opera cu restul lumii. De ce? Pentru că Celălalt l-a condamnat la ignoranţă. L-a condamnat să nu vadă decât o anumită faţetă a realităţii. Şi doar o singură faţetă a personalităţii sale: cea care acţiona în oglindă.

Dar dacă ar fi ştiut… dacă ar fi ştiut ce bucurie o să extragă din atâta publicitate, din atenţia acordată, s-ar fi eliberat mai devreme din jugul stăpânului. Iar plăcerea ar fi fost multiplicată.

Ideea i-a venit seara trecută, atunci când a surprins-o pe Alexis Castells la Hampstead Heath. Nu simţise niciodată, absolut niciodată, o asemenea euforie.

Apoi s-a întrebat de ce se chinuia să-şi ascundă realizările. Din contră, ar fi trebuit să o expună! Să o dezvăluie, ci nu să o ascundă! A înţeles, într-un final, că prinţişorul şi coroana lui de spini nu aveau nevoie de mormânt.

Singura problemă este că Celălalt va fi furios. Fiindcă, pentru Celălalt, totul este o chestiune de interiorizare. Celălalt nu simte nevoia să arate ceea ce înfăptuieşte. Nici să împartă cu ceilalţi. Îşi extrage satisfacţia din vânătoare şi transformare. Crima nu era decât actul plictisitor care îi permitea să ajungă la faza finală. Pentru Celălalt, a ucide nu era decât o cale.

În timp ce, pentru el, era un final.

Falkenberg

Aprilie 1945

ERICH îşi ridică poalele paltonului pe care i-l donase Crucea Roşie. Aici, primăvara dădea aceeaşi sărutare îngheţată ca şi iarna. Părea că natura, cu copacii dezgoliţi şi câmpurile acoperite de zăpadă, de-abia se trezea dintr-un somn lung.

Era neobişnuit de frig în acel an, încercase să-l liniştească chelneriţa care îi servea cafeaua, în localul unde îşi luase micul dejun. În curând ar avea ocazia să verifice dacă era o optimistă incurabilă sau nu, se gândise el în timp ce muşca dintr-o pâinică cu scorţişoară.

Ajungând la plajă, Erich uită imediat capriciile vremii. Doamne, ce frumoasă era plaja asta, mult mai frumoasă decât cea la care fusese cu părinţii, odată, când era copil. O frumuseţe sălbatică neaşteptată cu stânci rotunde, care populau ţărmul precum burţile unor uriaşi care dormeau.

Se aventurase prin nisip cu ghetele, prea mari, legate cu şireturi în jurul gleznelor. Apoi se aşezase şi ascultase zgomotul valurilor sparte la mal, ca un romantic. Ceea ce nu era. Monotonia acestui nesfârşit nou început îl neliniştise brusc. Se ridicase şi mersese până la farul pe care-l întrezărea mai la nord, pe coastă. După aceea, ar fi mers până la casa de oaspeţi despre care îi vorbise chelneriţa. S-ar adăposti acolo pentru o vreme, înainte să-şi găsească un loc de muncă şi să poată trăi pe cont propriu, la casa lui.

Clipi. Zgomotul mitralierelor încă îi răsuna în urechi. Nebunia începuse pe 7 aprilie, când doi SS-işti încercaseră să-i scoată din *block-uri* pe cei patruzeci de mii de prizonieri recalcitranţi pe care Hermann Psiter, Kommandant-ul KZ de la Buchenwald, voia să-i evacueze ca nu cumva să ajungă în mâinile inamicului. Toată lumea ştia ce însemna „a fi evacuat”: moartea, pe drum sau în

timpul transportului, de sufocare, de sete, de foame, de epuizare sau sub loviturile soldaţilor. Deţinuţii se ascunseseră şi asta îi înfuriase pe SS-iştii care încercau, cu toate acestea, să adune şase mii de oameni. Pe 8 aprilie, Josias von Waldeck, prinţ Pyrmont şi general Waffen-SS sosise în lagăr ca să-i dea peste degete Komandant-ului KZ. Două mii de deţinuţi fuseseră evacuaţi. Tot ce mai rămânea de făcut era să aibă grijă de ultimii douăzeci de mii.

Apoi pe 11, miercuri, situaţia se răsturnase. Rezistenţa ascunsese o cantitate mare de arme în pivniţa de cărbune a *block-ului* 50, în spatele unui perete despărţitor fals. Un veritabil arsenal. Dar aflase despre asta mult mai târziu, când îi auzise pe doi supravieţuitori germani discutând. Tot ce ştia era că aproape o sută de deportaţi înarmaţi până-n dinţi ocupaseră postul de comandă şi cazărmile naziste. SS-iştii plecaseră fugind panicaţi, complet speriaţi de ofensivă, în timp ce-şi aruncau mitralierele ca să poată alerga mai repede. Fără suflu şi tremurând de frică, Hans venise să-i informeze despre toate acestea înainte să dispară fără nicio explicaţie. Se auzeau din depărtare detonări puternice. Totul se petrecuse atât de repede, încât Erich nu-şi putea aminti exact derularea evenimentelor. Aşa îi explicase soldatului american care îl eliberase. Doktor Fleischer era mort. Cap spart de lovitura unei lopeţi.

— *Did you kill him?* îl întrebase soldatul.

— Nu, se grăbi Erich să răspundă. Alt deţinut l-a omorât.

Era adevărat, de ce nu l-ar fi crezut? Un deportat care omoară un nazist era la ordinea zilei.

Erich se îmbarcase la bordul unui camion de la Crucea Roşie internaţională care pleca spre Ravensbrück. Trebuiau să recupereze deţinuţi şi să-i ducă în Elveţia. Erich îşi schimbase uniforma cu dungi distrusă, care mirosea a rânced, cu nişte veşminte călduroase, ciorapi şi încălţăminte. Apoi se alăturase convoiului de prizonieri de Ravensbrück care pleca spre Suedia.

Suedia nu avea să fie niciodată patria lui, dar trebuia să şi-o facă ţara sa.

Erich ocoli farul şi o luă pe drumul de întoarcere fixând cu o privire obosită nisipul amestecat cu pământ de sub picioare. Îl abandonase pe Doktor Fleischer într-o baltă de sânge. Ca pe un câine.

Scoase, brusc, un urlet sălbatic, care fu înghiţit de o rafală de vânt. Se comportase ca un laş. Ar fi trebuit să rămână. Să aibă curajul să-şi asume ideile. Poate cercetările le-ar fi permis să se facă auziţi. Doktor Fleischer ar fi trebuit să moară ca un erou, nu ca o victimă. Acel laborator ar fi trebuit să-i fie rampa de lansare către glorie, nu mormânt.

Mâna dreaptă începu să-i tremure. Deschise şi închise pumnul ca să-şi detensioneze muşchii. Spasmul nu se oprea de când părăsise lagărul. Dorinţa pe care o simţea era imperioasă, la fel ca şi setea. Ca şi cum întreaga lui fiinţă devenise aridă. Cercetările îi lipseau. *Block* 46 îi lipsea. Avea chef să simtă mirosul de formol. Să lase bisturiul să alerge prin pielea suplă, ca să le ofere eternitatea, cum spunea Doktor Fleischer.

Erich se opri. Vântul îi biciuia spatele, picioarele, faţa, ca şi când îl pedepsea pentru gândurile sale. Începu să plângă.

Plângea omul care intrase la Buchenwald ca să nu mai iasă niciodată.

Plângea omul care devenise.

Suedia, Ljungskile

Luni, 20 ianuarie 2014, ora 9

PRIVIREA lui Emily scana pădurea albită de zăpadă. Cuibăriţi unii într-alţii, copacii se avântau atât de sus în ceruri încât coroana lor părea că mângâie norii. Sufocată de bolta pădurii, lumina pătrundea cu greu printre arbuşti, ceea ce făcea expediţia matinală şi mai deprimantă.

Cu o zi înainte, întorcându-se de la domiciliul lui Katie Manfield, Pearce primise un telefon de la Bergström: corpul unui băieţel tocmai fusese descoperit în pădurea din Ljungskile, la o sută şaizeci de kilometri de Falkenberg. Ochii îi fuseseră extirpaţi, traheea secţionată şi un Y fusese gravat pe braţul stâng. Emily şi superiorul ei luaseră avionul spre Göteborg.

Bergström îi lăsase cu o oră mai devreme la locul crimei. Corpul lui Tomas Nilsson fusese ridicat, dar arbuştii erau împânziţi de indiciile tragediei ce se înfăptuise acolo.

Comandantul făcuse o listă cu violatorii aflaţi în baza de date a poliţiei suedeze. De când legistul le furnizase ora aproximativă a morţii micuţului Nilsson, verifica alibiurile tuturor celor care alergau în natură. Ar trebui să meargă destul de repede, credea, pentru că nu erau chiar atât de mulţi.

Emily o observă pe Alexis care stătea în spatele benzii de plastic ce delimita scena crimei. Cu sprâncenele încruntate şi cu ochii micşoraţi în două fante suspicioase, examina împrejurimile cu atenţie.

De la prima lor întâlnire, cu trei ani înainte, Emily remarcase demonii cu care se lupta scriitoarea. Prezenţa lor era încă palpabilă şi astăzi, dacă nu era chiar şi mai mult. Timpul nu reparase nimic, Alexis era blocată în procesul de doliu: nu depăşise stadiul de furie.

Emily ştia că această călătorie şi ancheta ar fi fost o formă de terapie pentru scriitoare. Indiferent de

gradul de implicare al lui Alexis, urmărirea criminalului în serie, care îi răpise prietena, îi permitea să-şi oblojească rănile. Ar fi putut, într-un final, să se asigure că dreptatea era făcută.

Bazându-se pe intuiţie şi fără să-şi facă prea multe griji cu privire la aprobarea lui Pearce, Emily îi propusese tinerei femei să o însoţească în Suedia. Pus în faţa faptului împlinit, Detective Chief Superintendent-ul explodase de furie în aeroportul Heathrow. Cum se poate ca o profesionistă ca Emily să-şi asume asemenea riscuri cu procedura? Îndurase erupţia verbală până când DCS-ul se încruntase, fază care preceda iertarea.

Pearce o întrebă din priviri înainte să-i facă semn cu capul lui Bergström: se învârtiseră destul pe la locul crimei şi puteau să se întoarcă.

După vreo oră şi un pic, au fost întâmpinaţi, la secţia de poliţie din Falkenberg, de un Olofsson fiert de nerăbdare care îi conduse până la sala de conferinţe, unde cafeaua şi nişte *kanelbullar* îi aştepta pe vizitatori.

Bergström li se alătură după câteva minute, cu braţele pline de fotografii cu victima, pe care începu să le prindă cu ace de gămălie pe panoul din apropierea ferestrei.

Violenţa, sub toate formele ei, făcea parte din cotidian de mai bine de douăzeci de ani, şi cu toate astea, Pearce nu putea mânca nimic în prezenţa acestui gen de imagini. Îşi pierdea apetitul, pur şi simplu. Olofsson, în schimb, nu părea să aibă această problemă: tocmai ce terminase de mâncat două brioşe cu scorţişoară.

Bergström se întoarse spre invitaţi, spre Emily şi Pearce, şi îi privi cu atenţie pe rând.

— Presupun că, pe cât e de tristă moartea micuţului Tomas, mai ales pentru familia sa, o să ne ajute să avansăm cu ancheta, nu-i aşa?

— Da, răspunse Emily dând din cap. Cu patru profiluri de victime similare – copii de sex masculin între şase şi opt ani, proveniţi din familii

monoparentale şi disfuncţionale – putem fi siguri de un lucru: moartea Linnéei era un incident în parcursul său natural. Probabil l-a sau i-a surprins pe criminali…

— Crezi că sunt doi? o întrerupse Olofsson balansându-se pe scaun, cu ceaşca în mână.

Emily continuă fără să-i acorde atenţie.

— Probabil l-a sau i-a surprins pe criminali, care au eliminat-o ca să-şi păstreze anonimatul. Au mutilat-o în acelaşi fel ca şi pe celelalte victime, fiindcă aceste mutilări sunt semnătura lor, adică singurul mijloc ca să obţină satisfacţie totală atunci când omoară.

Alexis închise ochii pentru câteva secunde ca să digere cuvintele astea dure şi imaginile chinuitoare pe care le provocau.

— Deci, crezi că Linnéa îşi cunoştea agresorul sau agresorii? întrebă Bergström în timp ce-i servea pe toţi cu cafea.

— Ajung şi acolo. Odată cu moartea lui Tomas o să ştim, de acum înainte, că omul sau oamenii noştri au două zone de vânătoare: nord/nord-vestul Londrei şi coasta de vest suedeză. La fel ca şi criminalul, Linnéa activa în aceste două zone geografice, şi acest aspect nu poate fi o coincidenţă. Aş spune că omul pe care l-a surprins aici e o persoană întâlnită la Londra şi pe care nu se aştepta s-o vadă în Suedia. Poate fi vorba de un prieten sau de un coleg, chiar şi un vecin sau un vânzător, pe care l-ar fi putut recunoaşte.

Emily făcu o pauză şi fixă panoul împânzit de fotografii.

— Ca să revin la întrebarea ta, Kristian, reluă în timp ce se întorcea spre Olofsson, nu ştiu, încă, dacă avem de-a face cu un om care acţionează solo sau de un tandem. Ucigaşii internaţionali sunt extrem de rari, dar există. Mult mai frecvente, în schimb, sunt tandemurile care, în general, sunt formate dintr-un dominant şi un dominat. În cazul unui duo, ar trebui să observăm repartiţia teritorială: un ucigaş în Suedia, altul în Londra. Cu toate acestea, n-am

observat diferenţe între leziunile celor trei victime din Londra şi cele suferite de Tomas Nilsson. Asta, până la Y, care are aceeaşi mărime, dar e orientat diferit pe fiecare corp. Pe de altă parte, însă, dacă optăm pentru teoria solo, ar fi nevoie de organizare supremă şi disponibilitate mare ca să ucidă pe două spaţii, la o distanţă mai mare de o mie de kilometri.

Bergström îşi masă fruntea cu vârful degetelor.

— Cum se interpretează literele astea, după părerea ta? Ca fiind simbolul sexului lor?

— Asta aş fi tentată să răspund, având în vedere că un X a fost gravat pe braţul Linnéei. Dar, variaţiile de orientare ale Y-ului mă deranjează…

— Poate că voia doar să-şi graveze litera pe braţul victimei fără să-l intereseze de poziţionarea ei exactă? sugeră Olofsson muşcând dintr-o altă brioşă.

— Mă-ndoiesc, afirmă Emily. Avem de-a face cu una sau două persoane extrem de meticuloase. Nimic nu e realizat la întâmplare. Aceste mutilări exprimă fantezii, sunt la fel de precise ca un limbaj. O limbă pe care noi trebuie s-o traducem. Şi pe lângă asta, există o ipoteză pe care noi nu am abordat-o încă…

Alexis se dădu pe marginea scaunului şi îşi puse coatele pe masă.

— Vrei să spui că X-ul de pe braţul Linnéei ar fi un Y tăiat, ca şi când ar arăta că Linnéa nu făcea parte din plan?

— Exact.

Olofsson fluieră de admiraţie şi Bergström îşi muşcă buza inferioară ca să-şi împiedice un căscat. La naiba, ce-l agasa tipul ăsta!

— Foarte interesant, dar ce ştim despre acest tip şi partenerul lui, dacă are unul? Care ar fi motivul? întrebă detectivul.

Pearce se uită pe furiş la comandant. Săracul om era cât pe ce să explodeze.

Imperturbabilă, Emily se pregătea să răspundă când Chief Superintendent îi făcu un gest că se ocupă el de asta.

— Ucigaşii în serie n-au motiv, Olofsson. Motivaţia lor e pur psihologică. Omoară pentru că simt nevoia, dar nu ştiu de ce. Problema cu sociopaţii e că nu le putem decripta comportamentul cum am face cu o persoană obişnuită. Totul e distorsionat, pentru că totul se petrece prin prisma unei fantezii. E vorba în general despre indivizi manipulatori, narcisişti şi egocentrici. Momentan, Emily e sigură că: omul nostru are între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani, atletic, organizat, meticulos, educat şi are un program flexibil. Asta e pentru ucigaşul din Londra, dacă avem de-a face cu un tandem. Emily îi va consolida profilul, desigur, dar pentru moment va trebui să ne mulţumim doar cu informaţiile astea.

— Deci ce facem? Ne dăm întâlnire la groapă cu toţi bărbaţii înfloritori la patruzeci de ani, atletici, organizaţi, meticuloşi, educaţi care au paşaport?

Bergström simţea că îi pocneşte o venă de pe gât, de furie. De ce se pusese un prost atât de mare în calea lui?

— Atunci, daţi-mi imediat cătuşele! glumi detectivul în timp ce-şi întindea încheieturile către Pearce şi făcea cu ochiul spre Alexis.

Pearce îi întoarse un zâmbet.

— Nu mă pune la încercare, Olofsson.

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Luni, 20 ianuarie 2014, ora 13

BERGSTRÖM luă mormanul de sandvişuri din mâinile secretarei şi le puse în mijlocul mesei. Îi servi pe Alexis, Emily şi Pearce cu generozitate şi începu să savureze, la rândul său, apetisantul *smörgåstårta.*

O linişte plăcută reintrase în drepturi în sala de conferinţe. Fără scârţâituri de scaun, întreruperi sau plescăieli inoportune: evident, comandantul îl trimisese pe Olofsson să ancheteze pe teren. Poate că cei trei londonezi erau flegmatici, dar Bergström îşi epuizase toate rezervele de răbdare. Dacă ar fi trebuit să mai rămână cu Olofsson în aceeaşi încăpere, fie şi un minut în plus, l-ar fi luat la bătaie. Nu era mândru să recunoască, dar detectivul avea acest dar să-l facă să-şi iasă din fire.

La Göteborg, de unde îl mutaseră *manu militari,* Olofsson întorsese spatele unei bune jumătăţi dintre colegi şi chiar mărturisise împotriva unuia dintre ei, cu un an înainte. După o bătaie în toată regula, trebuise să spună adio marelui oraş, iar Bergström nu avusese niciun cuvânt de spus. Comandantul se gândea că recuperează o victimă; din nefericire pentru el, se pricopsise cu un arogant.

Doar ce se terminase întâlnirea, că-l şi trimisese pe detectiv pe teren să interogheze anturajul lui Tomas Nilsson, să afle dacă băieţelul menţionase vreo persoană nouă în ultimul timp. La Londra, Pearce nu avusese norocul ăsta: niciun om nu se invitase în viaţa micuţelor victime în luna dinaintea morţii lor.

Franţuzoaica, instalată în spatele panoului, se ridică zâmbindu-i lui Bergström, debarasă farfuria goală, apoi o luă şi pe cea a comandantului, în trecere, şi îşi mai turnă cafea. Îşi luase notiţe pe iPad

în timp ce savura bucata de *smörgåstårta,* ridicând capul din când în când ca şi cum ar fi auzit voci.

În schimb, cei doi supuşi ai Maiestăţii Sale nu se atinseseră de prânz. Pentru nişte indivizi care mâncau miel cu mentă şi cartofi prăjiţi cu brânză stropiţi cu sos de carne, Bergström îi găsea extrem de dificili. Îl ierta pe Pearce, care petrecuse cele zece minute consacrate prânzului la telefon, unde încă era; canadianca privise cu dezgust evident sandvişurile înainte să se afunde în paginile agendei.

Comandantul îl privi pe Detective Chief Superintendent cu colţul ochiului. Aprecia profesionalismul, calmul şi modestia acestui bărbat cu ten ridat şi constituţie masivă.

Pearce închise masându-şi arcadele cu vârful degetelor.

— Tocmai am obţinut informaţiile în ceea ce priveşte alibiul lui Anselme. A stat la hotelul Upper House, din Göteborg, şi evenimentul avea loc la clubul Ljus. Cum vrei să procedezi, Lennart?

— Mă ocup eu de asta, interveni Emily.

DCS o săgetă cu privirea.

Fiecare are povara lui, fiecare are un Olofsson al lui, gândi Bergström.

— Nicio problemă, zâmbi comandantul. Totuşi, trebuie să plec la Göteborg pentru autopsia micuţului Nilsson. Vrei să vii cu mine, Jack? Te las la aeroport când revin la Falkenberg, dacă vrei.

— Perfect. Mi s-au comunicat de asemenea, ultimele detalii ale alibiurilor celor din anturajul lui Miss Blix. N-avem nimic de exploatat din partea aceea.

Alexis nu îndrăzni să spună nimic, dar această veste îi luase o mare greutate de pe suflet. Ideea că unul dintre prietenii săi ar fi fost responsabil de acest masacru o speria la culme.

Secretara lui Bergström se strecură în linişte în încăpere împingând un cărucior încărcat cu multe cutii de carton prăfuite.

Ca şi la Londra, dar cu speranţa că va descoperi ceva, Emily dorea să consulte dosarele din ultimii

zece ani cu dispariţii de copii, fiind îndeosebi atentă la băieţeii proveniţi din familii monoparentale şi/sau disfuncţionale. Spera să găsească un tipar în aceste dispariţii care i-ar fi permis să perfecţioneze profilul criminalului/lilor şi să consolideze fisurile. Voia să vadă transcrierea interogatoriilor familiilor şi ale eventualilor suspecţi, raporturile poliţiei şi cele psihologice. Volumul de muncă era colosal.

Bergström luă prima cutie şi o puse pe masă.

— Emily, ce te face să crezi că aici a început totul? întrebă în timp ce împărţea dosarele ca şi cum ar fi distribuit cărţi de joc.

Nu-i plăcea deloc răspunsul pe care urma să i-l dea, dar nu avea altul.

— Intuiţia.

Falkenberg, Olofsbo

Luni, 20 ianuarie, ora 16

EMILY şi Alexis părăsiseră secţia de poliţie la câteva minute după Bergström şi Pearce, plecaţi să se întâlnească cu medicul legist la Göteborg. Detective Chief Superintendent se întorcea la Londra în aceeaşi seară. Cazul ăsta era departe de a fi singurul asupra căruia lucra.

Revenind cu mâna goală de la ancheta apropiaţilor lui Tomas Nilsson, Olofsson se dedicase, fără niciun cuvânt, dosarelor de dispariţie a copiilor. Cu siguranţă prefera, mai degrabă, să petreacă ore în şir cu nasul îngropat în documente prăfuite, decât să mai pună piciorul în Göteborg şi să rişte să se intersecteze cu vechii colegi la morgă.

Înainte să ajungă la Göteborg cu Alexis ca să verifice declaraţiile lui Anselme, Emily dorea să-i interogheze încă o dată pe vecinii Linnéei. Putea să jure că erau mai multe de spus decât ceea ce citise în raportul lui Olofsson.

Cele două femei părăsiră drumul principal şi se angajară pe unul îngust şi accidentat, curăţat superficial de zăpadă, în capăt, pe malul mării, trei case de lemn galben păreau că se îmbrăţişează. Treizeci de metri la dreapta, pe plaja cu pietriş, casa lui Stellan. Două sute de metri mai departe, cea a Linnéei.

Emily parcă la intrarea aleii scurte, mărginită de arbori, care ducea spre locuinţe.

Sunară la prima casă. Conform raportului lui Olofsson, era a lui Anders Lager, electrician.

Le deschise uşa un bărbat cu o statură intimidantă, înfăşurat într-o vestă de lână groasă.

— Bună ziua, domnule Lager. Sunt Emily Roy, iar ea este Alexis Castells. Anchetăm, în colaborare cu poliţia din Falkenberg, moartea Linnéei Blix. Aţi putea să ne acordaţi câteva minute?

— Am de ales? aruncă bărbatul într-o engleză de elev, privindu-le de sus.

Anders Lager făcea parte din acea categorie de oameni care lătrau în loc să vorbească.

— Bineînţeles că aveţi de ales, domnule.

— Asta e, da…

Gura i se arcui ca şi cum îi atârnau nişte cârlige de colţurile gurii. Anders Lager avea doar patruzeci şi opt de ani, se gândi Alexis, dar se comporta ca un boşorog fără bunăvoinţă.

Se dădu înapoi câţiva paşi ca să-şi ferească picioarele goale de vântul arctic care se stârnise subit şi deschise uşa un pic mai mult, însă fără să le propună să intre. Alexis zări laptopul de pe măsuţa cu roţi, din lemn deschis la culoare, care se afla lângă o ramă triptic cu poze care reprezentau doi bărbaţi la plajă – Lager şi tatăl său, fără îndoială, luând în considerare asemănarea.

— Aţi putea să ne vorbiţi despre vecina dumneavoastră, domnule?

— I-am spus deja lu’ Olofsson ăsta că n-o cunoşteam pe Miss Blix!

— Noi doar am vrea să ştim dacă…

— Vă spun, n-o cunoşteam!

Emily înaintă un pas. Corpul emitea o asemenea determinare că Lager dădu înapoi.

— Trebuie să aveţi o părere despre ea, nu?

— Dar ce poate să facă părerea mea pentru dumneavoastră?

— Părerea dumneavoastră, şi cele ale tuturor persoanelor care au avut contact cu Miss Blix, îmi permit să realizez un portret mult mai realist decât cel pe care mi-l descriu familia şi prietenii.

— Mergeţi să sunaţi la Ahlgren, atunci, de vreme ce doriţi un portret realist. Ele o să vă povestească multe lucruri despre Blix.

Şi acestea fiind spuse, le trânti uşa în nas.

Emily se întrebă la cine se referea acest „ele”: Olofsson nu interogase decât o anume Lotta Ahlgren. Ce-i scăpase? Era de prisos să-i treacă prin minte să-l întrebe pe Lager, nu le-ar mai fi deschis.

Părăsiră veranda neprimitoare şi o luară pe cărarea ce ducea spre Lotta Ahlgren, la doi paşi de casa lui Stellan. Sunară de mai multe ori, în van.

În timp ce se întorceau de unde veniseră, sunară la Linus şi Barbro Byquist, un cuplu de profesori la pensie. O fetiţă de trei-patru ani le deschise uşa. Avea părul lung şi blond coafat în stil indian.

— *Mormor!* strigă ea, *det är inte mamma!*

— *Jag kommer, jag kommer älskling.*

O brunetă cu chipul zâmbitor ajunse în pas alergător ştergându-şi mâinile de o cârpă.

Emily se prezentă şi explică motivul venirii lor. Barbro Byquist le invită să intre: se exprima cu un accent puternic german, dar într-o engleză excelentă.

Cele trei femei se instalară într-o sufragerie primitoare în care fereastra panoramică dădea spre câmpurile înzăpezite.

Ajutată de nepoată, gazda umplu măsuţa cu cafea şi rulouri. Alexis gustă una şi îşi spuse că mama ei se-nşela: pentru prima oară, moi şi savuroase, prăjiturelele erau delicioase.

— Puteţi vorbi liber, Estelle nu înţelege engleza. În schimb, cealaltă nepoată e bilingvă. Ca să înţelegeţi, tatăl ei e englez. Dacă aţi auzi-o! O micuţă *british* adevărată! spuse cu o mândrie înduioşătoare.

Umplu trei ceşti cu cafea, una cu lapte rece şi luă loc în faţa oaspeţilor săi.

— Încă nu-mi vine să cred ce i s-a întâmplat Linnéei, este oribil. Să fie găsită astfel, la doi paşi de casa noastră… Nu mai dorm noaptea din cauza asta.

— O cunoşteaţi bine?

Barbro mişcă din cap de la stânga la dreapta.

— Nu chiar, nu. Dar ştiu că era prietena din copilărie a lui Stellan Eklund, proprietarul casei de la capătul drumului. Îl ştiţi, fostul poliţist?

Emily şi Alexis dădură din cap în semn de aprobare.

— Bărbat bine, în plus. Mă-ntreb de ce-o fi încă burlac, tipu' ăsta… Cine ştie…

Alexis simţi că roşeşte până vârful urechilor, fără să-nţeleagă exact de ce. Luă încă o muşcătură din brioşă sperând că Emily nu-i remarcase neliniştea.

— Şi Anna era prietenă bună cu Linnéa.

— Anna?

— Anna, sora lui Lotta.

— A, ba da, bineînţeles, minţi Emily ca să nu-i taie elanul lui Barbro.

— Lotta a fost mereu genul de fată bătrână, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, dar Anna era măritată. Şi-a părăsit soţul cam acum şase luni, aşa, şi de atunci locuieşte cu Lotta, aşteptând finalizarea divorţului, după câte mi-a spus.

— Anna lucrează în Falkenberg?

— Desigur, e floristă: magazinul cel mare de pe Nygatan, de lângă bancă.

Emily dădu din cap de mai multe ori în semn de aprobare.

— Şi domnul Lager o cunoştea pe Linnéa?

Barbro chicoti, iar râsul cristalin al nepoatei o însoţi.

— Andres nu e genul care să se împrietenească. Dar nu e om rău: latră mai mult decât muşcă. Şi e un electrician fără pereche, ne-a refăcut tot sistemul electric acum patru ani. Nicio siguranţă n-a mai sărit de-atunci.

— I-aţi spus detectivului Olofsson că nu v-aţi intersectat cu Linnéa de când a ajuns aici…

— Nu… Era lumina aprinsă în casă, dar nu ne-am intersectat. În schimb, fiica mea a văzut-o. N-am avut cum să-i spun detectivului, pentru că mi-a spus despre asta abia când mi-a lăsat-o pe Estelle, alaltăieri. S-a intersectat cu Linnéa cu câteva zile înainte să fie găsită… Era dimineaţă, Linnéa se întorcea, aparent, de la o plimbare pe plajă. I-a spus că mergea la Göteborg chiar în seara aceea, ca să ia cina cu un prieten care era în trecere.

Göteborg,
Hotelul Upper House

Luni, 20 ianuarie 2014, ora 18:30

EMILY ascultă GPS-ul, se mută pe banda de dreapta şi ieşi de pe autostradă. Să citeşti indicatoarele în ţara asta era o provocare, dacă nu vorbeai suedeză, gândi Alexis.

Câteva minute mai târziu, parcau pe Mässans Gata, la poalele lanţului hotelier Gothia Towers.

Emily traversă holul hotelului Upper House până la ghişeul lăcuit cu alb şi se prezentă recepţionerei. Blonda, care era asemenea unei sculpturi, îşi pierdu zâmbetul solar şi începu să-şi maseze fiecare perlă din colier ca şi cum îşi spunea o rugăciune pe un rozariu.

Scană holul cu o privire neliniştită, apoi dădu un telefon discret. Doar ce închise când o femei de vreo cincizeci de ani, zveltă, îmbrăcată cu un sacou ocru de lână, apăru brusc în faţa lui Emily.

Kerstin Jensen, managerul hotelului, le conduse pe cele două femei în biroul său, timp în care Emily îi explică motivul venirii şi o informă despre autorizaţia de percheziţie dată de procuror.

— Am dori să avem acces la registre ca să verificăm prezenţa în unitatea dumneavoastră, plecările şi venirile unui anume Richard Anselme. La fel şi pentru Linnéa Blix.

Kerstin Jensen îngheţă un moment şi îşi aranjă coafura impecabilă cu vârful degetelor, înainte să se adune şi să-şi pună o pereche de ochelari pe nas.

— Ei bine… Linnéa Blix nu a stat niciodată la hotelul nostru, sau cel puţin nu sub acest nume… şopti cu subînţeles, în timp ce-şi mişca degetele pe tastatură cu dexteritate. Avem un domn Richard Anselme, care a sosit pe 2 ianuarie. A fost cazat în *Grand Executive Suite.* Am orele exacte la care a intrat în cameră în timpul sejurului său. Vă scot o copie. În schimb, nu pot şti când a părăsit camera,

deoarece cardul de acces serveşte doar la a deschide camerele.

Kerstin Jensen printă documentul şi i-l dădu lui Emily.

— Aveţi camere de supraveghere în hotel? întrebă ea.

— Doar în holul de la intrare şi în ascensoare. Păstrăm înregistrările o lună, apoi le distrugem. Ce zi vă interesează?

Emily consultă documentul pe care Kerstin tocmai i-l dăduse, apoi îl pasă lui Alexis.

— 5 ianuarie, cu câteva minute înainte de ora 2.12 dimineaţa şi un pic înainte de ora 8.59.

În timp ce Kerstin Jensen îi traducea la telefon cerinţele lui Emily, în limba lui Astrid Lindgren, Alexis studia orarul bijutierului. Evenimentul la care pretindea că se prezentase, în compania Linnéei, avusese loc sâmbătă, 4 ianuarie. În acea noapte, Anselme sau cineva care deţinea cardul lui de acces intrase în cameră la ora 2.12. Conform chitanţei de la cardul de credit, făcuse check-out duminică dimineaţa la 8.59.

Kerstin închise, întoarse ecranul calculatorului spre cele două femei tinere şi porni înregistrarea.

La ora 2.07, îl văzură pe Anselme care traversa recepţia ţinând de mână o femeie înaltă, brunetă. Un om trecu în viteză prin câmpul camerei. Se atârnă de gâtul lui Anselme cum ar face un copil, apoi luară cu toţii ascensorul. Kerstin deschise o nouă fereastră şi trioul apăru contra-plonjat în ascensor. Cuplul se săruta, ca să vezi, în faţa bijutierului.

Emily şi Alexis văzuseră destul ca să-şi dea seama ce turnură luase noaptea lui Anselme.

Kerstin, care nu părea nici pe departe jignită, deschise cea de-a treia fereastră. Anselme ieşea din ascensor la ora 8.48 a doua zi, fără cuplul care îl acompaniase în ajun, trăgând după el un troller mic, după cum mărturisise.

Emily şi Alexis îi mulţumiră lui Kerstin Jensen şi se puseră în mişcare pentru a ajunge la clubul Ljus,

unde Richard Anselme pretindea că petrecuse sâmbătă seara.

Clubul se găsea pe Avenyn, în inima oraşului Göteborg, în spatele unei impozante porţi duble din metal roşu. Nu deschideau decât peste o oră.

Jon Kasten, managerul, un bărbat de vreo treizeci de ani cu părul dat cu gel şi cu tenul bronzat, le primi la bar.

Cu pereţii îmbrăcaţi în oglinzi vechi, barul de stejar şi măsuţele de cafea flancate de fotolii de piele maro, Ljus părea că putea confunda foarte uşor cu un *gentleman ’s club* londonez.

— Un *gentleman’s club* în ţara egalităţii sexelor? N-aş risca, glumi el în timp ce Alexis tocmai observase asta.

— Căutăm să verificăm dacă au fost prezente două persoane, în clubul dumneavoastră, pe 4 ianuarie, explică Emily în timp ce lua loc la bar. Aveţi camera video la intrare? Sau un fizionomist?

Jon dădu din cap.

— Nici cameră, nici fizio. Avem un *bouncer*…

Se-ntrerupse şi încruntă scurt sprâncenele.

— Pe 4 ianuarie, aţi spus?

Emily aprobă în linişte.

— Da… spuse consultându-şi mobilul. Pe 4, era evenimentul nostru *Nyckeln.* Societatea Gimme închiriază localul o dată pe lună pentru un eveniment… mai special.

— Adică?

Jon roşi pe sub bronz.

— Îşi organizează versiunea lor de petrecere cu „lacăte”: băieţii au un lacăt în jurul gâtului şi trebuie să găsească fata care deţine cheia. Gimme propune folosirea imediată… dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Falkenberg

Februarie 1948

ERICH savura cafeaua degustând şi din *havregrynsgröt,* un terci de ovăz acoperit cu sos de mere. Cârnatul şi salamul de la micul dejun german îi lipseau de câteva luni deja, dar într-un final, se obişnuise cu acest *porridge* suedez, de care chiar începuse să se ataşeze. Câteodată, atunci când lista de pacienţi era lungă şi risca să n-aibă timp să dejuneze, adăuga două felii de pâine nordică unsă cu unt şi brânză.

Îşi îmbrăcă paltonul de lână, căciula şi mănuşile, şi ieşi în ninsoare. Înainte să pornească la drum, contemplă o vreme covorul de pudră albă care se-ntindea până la mare, ignorând vântul ce îndoia arborii şi frigul ce-i ardea plămânii.

Se dovedi că fata care îi servise prima sa cafea suedeză nu era o optimistă incurabilă. De când sosise, iernile fuseseră aspre, fără îndoială, dar primăverile erau radioase şi ajungeau mereu la timp.

Uşurinţa cu care se adaptase îl surprinsese. Acum, stăpânea la perfecţiune limba vorbită şi-şi îmbunătăţise scrisul. Suedezii, la fel ca şi germanii, deţineau acea rigoare care uşura viaţa cotidiană.

Erich gară în parcarea clinicii, îşi luă geanta şi ieşi din maşină. Fu întâmpinat de fulgi care zburau ca un nor de fluturi.

— *Hej,* Erich.

Pernilla îşi trecu limba trandafirie peste gura sa la fel de gustoasă precum o căpşună.

— *Hej,* Pernilla. Ce avem azi?

— Doi pacienţi care aşteaptă, din câte mi-a spus Janne. Primul este un bărbat de patruzeci şi cinci de ani şi al doilea…

Părul lung şi blond îi biciui faţa de copil când scutură din cap.

— Oh, al doilea… nu e deloc plăcut de văzut, Erich… deloc plăcut…

Erich trecu printr-o serie de uşi şi intră în camera care-i era rezervată. Îşi scoase paltonul, mănuşile şi căciula, îşi deschise geanta şi îşi scoase halatul alb, apoi se întoarse spre cei doi pacienţi ai zilei.

Făcu ochii mari de mirare când observă forma fantomatică care era alungită pe patul din dreapta. Îşi umezi buzele devenite uscate şi înghiţi de mai multe ori. Pulsul i se acceleră. Apropie mâna, o retrase şi închise ochii. Trebuia să înceapă cu bărbatul în vârstă.

SĂ-ÎNCEAPĂ-CU-BĂRBATUL-ÎN-VÂRSTĂ.

Să se concentreze pe fiecare etapă. Cu lentoare, dar cu siguranţă.

Îşi şterse sudoarea de pe tâmple cu dosul palmei şi se întoarse spre patul din stânga. Dosarul indica o moarte prin embolie pulmonară la ora 2, în aceeaşi dimineaţă. Coborî cearşaful şi îl împături la capătul patului. Mişcă lent membrele defunctului ca să-i testeze rigiditatea. Apoi efectuă o incizie în gât, la nivelul arterei, şi inseră canula ca să injecteze formolul. Ulterior, începu să maseze urechile cu vârful degetelor ca să faciliteze răspândirea substanţei. Închise ochii în timp ce frământa cartilajul. Pielea era rece; loburile, mari şi umflate. Continuă cu faţa ridată ca o nucă, plimbă mâinile o clipă pe fiecare falangă. Termină masajul dându-i palme brutale. N-avea rost să zăbovească prea mult asupra întregului corp, care oricum nu se mai vedea odată ce cadavrul era îmbrăcat pentru priveghi.

Transcrierea şi recunoaşterea diplomei de medic lua mult timp, Erich era conştient de asta. Dar avea nevoie ca să-şi finalizeze studiile de chirurgie. În aşteptarea lor, trebuise să-şi găsească de muncă. Ştia foarte bine că, fără diplomă, n-ar fi prins niciun post interesant pentru el. Când îi căzuse privirea pe anunţul de la pompe funebre, mai întâi judecase ideea ca fiind jignitoare. Apoi ridicolă. Şi într-un final, interesantă. Provocatoare. Aproape excitantă.

Se prezentase patronului, îşi expusese situaţia şi propusese să primească un salariu mai mic în timpul perioadei de formare. Chiar dacă aspectul medical al

pregătirii corpurilor nu-i ridica nicio problemă, nu cunoştea absolut nimic despre partea estetică. Abia după câteva săptămâni îl lăsase patronul să acţioneze singur asupra cadavrelor.

Primul său pacient fusese o femeie de şaizeci şi şase de ani, decedată în urma unei căderi de pe cal. Păstra această întâlnire ca pe o amintire grandioasă, dar şi înspăimântătoare. Fără şef pe urmele lui, memoria îl transportase la Buchenwald. *Block* 46. Doktor Fleischer. Corpul îi vibrase de aceeaşi energie ca atunci. Simţise subit, sub palme, răceala cadavrelor acelor copii. Cadavre curăţate de învelişul carnal.

Aşadar, Erich uitase. Uitase de diplomă. De reluarea studiilor. Acceptase că nu voia să ajute oamenii să trăiască. Prefera să-i ajute să moară.

Erich îl ocoli pe bătrân şi se apropie de celălalt pat.

Consultă dosarul. Pacientul avea şase ani. Nu era prea mare pentru şase ani. Ci mai degrabă slăbănog. Cutia toracică ieşea în afară, ca şi cum ar fi căutat să evadeze din acest corp care se dezumaniza câte puţin cu fiecare secundă. Trase cearşaful peste trupul gol şi îl privi în linişte. Apoi îşi îngădui să-i atingă pielea, la fel de rece ca metalul patului. Un frison neplăcut îi trecu prin şira spinării. Care, ulterior, se transformă într-o căldură ce iradia în toate membrele.

Îşi îndreptă gândurile spre Pernilla. Limba ei trandafirie. Buzele roşii. Şi-o imagină… Şi-o imagină pe cale să-şi închidă gura ca o căpşună peste sexul său întărit.

Falkenberg,
Grand Hotel

Marţi, 21 ianuarie 2014, ora 7:30

ALEXIS coborî din pat fără prea multă energie, după şapte ore de somn agitat. Înlănţuise vise confuze al căror sens nu dorea deloc să-l cunoască. Peregrinările onirice parcă îi lăsaseră chiar şi un gust amar pe limbă. Nimic deosebit: descoperirile despre sexualitatea Linnéei o tulburară. Nu judeca gusturile prietenei sale, dar se întreba de ce nu-i vorbise niciodată despre asta. Părea pudică? Intolerantă? Sau ambele? Totodată, de ce Linnéa i s-ar fi destăinuit? Viaţa sexuală o privea. Dar cu Anselme, serios? Şi mai mult, într-un eveniment cu „lacăte”? Alexis scutură din cap. Se simţea puţin depăşită de situaţie.

Îşi luă telefonul de pe noptieră. Un mesaj de la Alba, care o invita să cineze împreună. Alexis părăsise Londra atât de repede încât nu apucase să spună nimănui despre plecare. Îl informase doar pe Stellan de întoarcerea în Suedia, din pură curtoazie. Îi datora asta, după ce fugise în mijlocul dejunului lor, în plină confesiune intimă. Dacă un om s-ar fi comportat astfel cu ea, poza acelui bădăran i-ar fi servit drept ţintă de darts.

Primi un alt mesaj chiar când îşi făcea curaj să se dea jos din pat. Emily îi propunea să o însoţească, la ora 9, acasă la vecinii Linnéei pe care nu putuseră să-i interogheze cu o zi înainte. Alexis răspunse scurt „OK” şi intră în duş. Simţea nevoia irezistibilă să continue ancheta. Voia să fie acolo când o să-l prindă, să-l judece şi să-l închidă pe acela care semănase oroare şi doliu încă o dată în viaţa sa. Trebuia să fie acolo, iar Emily îi oferea această posibilitate. Cine ar fi putut să o bănuiască pe Emily de o asemenea generozitate? Alexis cumpăni cât de dificil îi fusese lui Emily să-şi impună decizia:

primirea pe care i-o rezervase DCS era una dintre cele mai reci.

Alexis nu căutase să afle cu exactitate motivele lui Emily. Cu timpul învăţase că, atunci când o uşă prindea a se deschide, nu stai să te-ntrebi de ce, ci intri rapid înainte să se închidă. Asta şi făcuse.

Verifică ora. Îi mai rămâneau câteva minute ca să estompeze urmele nopţii albe înainte de întâlnirea cu Stellan. Aplică un strat de anticearcăn şi un pic de mascara. Putea să sară etapa cu fardul de obraz: în Suedia, frigul era responsabil cu crearea unui aspect plăcut.

Înfăşurată într-o geacă pufoasă şi încălţată cu apreschiuri, înfrunta aerul rece cu mai multă încredere decât în timpul primei călătorii.

Un miros ispititor de scorţişoară plutea prin ceainăria arhiplină. Alexis se aşează la singura masă rămasă liberă, aproape de fereastră, şi nu aşteptă mult timp până ajunse Stellan. Comandă o cafea şi o brioşă cu şofran; Stellan optă pentru un sandviş cu creveţi şi o cafea cu lapte. Alexis nu putu să se abţină să nu strâmbe din nas gândindu-se la îngurgitarea de crustacee la micul dejun.

Izbucni în râs.

— Nu cunoşti *Kalles Kaviar*? Salata de icre suedeză? Sora mea pune un strat gros pe pâinea prăjită, dimineaţa; Lennart le scufundă chiar şi în cafea!

— Nu, mulţumesc, o să zic pas, răspunse Alexis strâmbându-se şi mai mult. Miros de peşte imediat ce m-am dat jos din pat, nu e pentru mine. Rămân la rulourile voastre cu şofran sau cu scorţişoară. În schimb, am auzit vorbindu-se despre *lutfisk,* peştele ăla cu miros putred pe care îl lăsaţi să se macereze în leşie…

— …spuse franţuzoaica, mândră de brânzeturile ei puturoase, comentă Stellan zâmbind ironic.

— Cu brânzeturile e diferit, se apără Alexis muşcând din rulou. Nu mă face să regret că am apărat bucătăria suedeză în faţa mamei mele.

— Observ că ai spus „bucătărie”, nu „gastronomie”.

— Sunt franţuzoaică, aşa cum ai zis, adăugă făcând cu ochiul.

Stellan ridică mâna ca să atragă atenţia chelneriţei şi mai comandă nişte băuturi calde. Atunci când se exprima în suedeză, vocea i se schimba destul de dramatic. Devenea mai gravă şi încântător de catifelată.

— Cum se face că te-ai alăturat Scotland Yard-ului? reluă el. Scrii o carte despre Emily Roy?

— Nu… dar e o idee foarte bună, se eschivă Alexis. Lennart ţi-a spus despre ultima crimă, din câte văd.

— Un fost coleg mi-a vândut pontul. O cunoşti pe Emily de mult timp?

— De câţiva ani. De fapt, am întâlnit-o cu ocazia documentării pentru una din cărţile mele.

— Lennar mi-a spus că a făcut instrucţie la Quantico şi că a fost la Poliţia Regală a Canadei. Are un CV impresionant, se spune.

— Da, e cea mai bună. De ce te interesezi atât de ea?

Le aduse băuturile. Stellan îşi luă timp să ia câteva înghiţituri înainte să răspundă.

— L-a contactat pe fostul meu şef de la Göteborg ca să afle mai multe despre moartea colegului meu şi a familiei sale. Întrebarea ei era legată, din câte am înţeles, de posibilitatea de a afla despre amantul Linnéei…

Lăsă fraza în aer şi îşi înfipse privirea neliniştită în cană.

Alexis lăsă cuvintele să iasă din gură atât de repede, încât îi arseseră buzele.

— Erai amantul Linnéei?

Zâmbi. Un zâmbet obosit şi trist.

— Nu, Alexis, nici vorbă. N-am fost niciodată amantul Linnéei.

Falkenberg, Olofsbo

Marţi, 21 ianuarie 2014, ora 8:45

EMILY conducea în linişte, cu ochii aţintiţi în asfalt. La radio, un contrabas şi un pian îşi dădeau mâna într-un jazz care invita la trândăveală. Vremea mohorâtă nu prea te încuraja să scoţi nasul afară. O barieră de nori bloca soarele şi dădea acestei dimineţi o alură de final de după-amiază.

Ajunseră acasă la Lotta Ahlgreen şi Anna Gunnarson fără ca vreun gând urât să se agaţe de cele zece minute de linişte ale lui Alexis. Zece minute, da, doar atât. N-ar fi trebuit s-o întrebe prea multe despre asta.

Anna Gunnarson, o blondă plină de viaţă cu părul scurt şi faţa împânzită de pistrui, le invită să ia loc în sufragerie.

— Îmi pare rău, Lotta a trebuit să plece mai devreme, astăzi: trebuie să înlocuiască una dintre colege, pe nepusă masă. O să vă sune ca să stabilească altă întâlnire.

Emily zâmbi gazdei, care le servi cafea şi puse o farfurie de biscuiţi pudraţi pe măsuţa de cafea. Cu blugii largi, puloverul de lână şi gesturile sacadate, părea pregătită să-şi asume rolul de stăpână a casei, remarcă Alexis.

— Vorbiţi extrem de bine engleză, o încurajă Emily.

— Mama noastră este americancă.

— Locuiţi de multă vreme cu sora dumneavoastră? continuă în timp ce lua o gură de cafea.

— Aproape şapte luni.

— O cunoşteaţi pe Linnéa Blix înainte să se mute aici?

— Oh, da, de mai bine de zece ani. E absolut groaznic ce i s-a întâmplat…

— Cum i-am explicat şi surorii dumneavoastră la telefon, reluă Emily, încercăm să reconstituim orarul

Linnéei Blix pe parcursul primului weekend din ianuarie. Speram că aţi putea să ne ajutaţi.

— Weekend-ul în cursul căruia a fost găsită moartă… şopti Anna Gunnarson, cu ochii aţintiţi către cană.

— Da. Sâmbătă, 4 şi duminică, 5 ianuarie.

Anna se aplecă să-şi scoată mobilul din buzunarul blugilor.

— Staţi să vedem… 4 şi 5 ianuarie… Nu, n-am văzut-o pe Linnéa.

— Vă amintiţi dacă aţi văzut lumină la ea în casă?

— N-aş putea să-mi aduc aminte.

— După spusele fiicei lui Barbro Byquist, Linnéa ar fi trebuit să-şi petreacă seara de sâmbătă la Göteborg cu un prieten care era în trecere. V-a vorbit despre asta?

Anna încruntă sprâncenele, apoi dădu din cap în tăcere.

— Dumneavoastră eraţi apropiată de Linnéa, v-a menţionat ceva care ne-ar putea ajuta în investigaţia noastră?

— Nu cred, nu, îmi pare rău.

Mobilul lui Emily sună şi se-ndepărtă ca să preia apelul.

Gânditoare, Anna bău o gură de cafea. Părea că uitase de prezenţa lui Alexis. Fixa un punct de pe măsuţă în timp ce mângâia mânerul cănii cu palma deschisă, ca şi cum ar fi vrut să niveleze catifeaua. Ochii striaţi de riduri se măriră brusc, dar Emily o scoase din gândurile ei, dând buzna în sufragerie.

— Îmi pare rău, Anna, dar trebuie să plecăm. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Sora dumneavoastră are datele mele de contact. Nu ezitaţi să mă contactaţi dacă vă amintiţi ceva.

Un sfert de oră mai târziu, Emily şi Alexis se aflau lângă Bergström, în sala de conferinţe a secţiei. Richard Anselme urma să fie din nou interogat la Londra de către Poliţia Metropolitană, şi Pearce îi propusese lui Emily să urmărească interogatoriul în direct.

Detectivul Andrew Durham apăru pe ecran. Îi salută din mână şi le explică sistemul: nu aveau imagine de retur la Londra, deci Anselme n-avea cum să ştie de prezenţa lor, dar el, Durham, putea auzi comentariile prin cască.

Durham ieşi din sală, apoi reveni câteva minute mai târziu însoţit de Anselme, care-şi trântea pantofii John Lobb făcuţi pe comandă ca pe unii cu tocuri cui. Îşi scoase paltonul bleumarin şi începu să-şi netezească haina gri cu gesturi pline de importanţă.

— Domnule Anselme, ne-aţi ascuns natura relaţiilor dumneavoastră cu Linnéa Blix.

— Serios? răspunse bijutierul cu dispreţ.

— Evenimentele *Nyckeln* organizate de clubul Ljus, la Göteborg, sunt petreceri cu „lacăte”.

— Aşa, şi?

— Aşa şi, ar fi fost de preferat să informaţi poliţia că vă culcaserăţi cu victima în noaptea în care a fost asasinată.

— Sunt de acord cu dumneavoastră.

Durham nu mai spuse un cuvânt în plus.

Anselme îşi schimbă poziţia pe scaun, încrucişă şi descrucişă picioarele. Începu să-şi piardă răbdarea.

— Nu mă culcam cu Linnéa, aruncă el neputând să reziste mai mult de trei minute. Ceea ce nu mă împiedica să apreciez compania ei.

Se debarasase de zâmbetul încrezut şi vocea îşi pierdu frivolitatea.

— Dumneavoastră nu vă culcaţi cu ea, dar mergeaţi împreună la petreceri cu „lacăte”?

— Da.

— Era un obicei?

— Nu, era prima oară.

— La ce oră aţi văzut-o pentru ultima oară?

— I-am spus deja colegei dumneavoastră că n-am nici cea mai vagă idee. Drumurile noastre s-au separat cu ceva timp înainte ca eu să găsesc acea cheie care se potrivea lacătului meu, e tot ce-mi aduc aminte. Când am lăsat-o să merg să arunc un

ochi printre invitaţi, era la bar, singură, partenerul ei de joc nu sosise.

Alexis tresări pe scaun.

— Partenerul ei de joc? repetă Durham, la fel de surprins.

— Da, cineva trebuia să i se alăture Linnéei la club.

Alexis nu putu să-şi reţină un ţipăt de mirare.

Falkenberg,
Domiciliul familiei Bergström

Marţi, 21 ianuarie 2014, ora 19

BERGSTRÖM se agita în bucătărie, cu mobilul prins între umăr şi ureche. Aveau două piste ca să obţină numele persoanei care o însoţise pe Linnéa la petrecerea cu „lacăte”, şi erau blocate amândouă.

Înainte să plece în Suedia, Linnéa îl informase pe Anselme că venea însoţită în seara aceea. Atunci, bijutierul o rugase să o anunţe secretarei lui, Paula, care se ocupa de contactarea organizatorilor: prietenul Linnéei trebuia să figureze pe listă ca să poată intra în club. Dar Paula era imposibil de contactat: tocmai se căsătorise şi era plecată în luna de miere. Iar societatea Gimme îl redirecţionase pe comandant către avocat, care încetinea procedura.

La final de după-amiază, în timp ce răsfoiau dosarele de dispariţie, de câteva ore bune deja, comandantul le propusese lui Emily, Alexis şi Olofsson să continue munca acasă la el, în faţa şemineului. Emily se blocase imperceptibil, dar Alexis acceptase pentru amândouă. Olofsson, în schimb, trebuise să refuze invitaţia ca să meargă de urgenţă la locul unei sinucideri suspecte – fără să rateze ocazia să-i strecoare lui Bergström, în faţa unei Alexis incapabilă să înţeleagă o boabă de suedeză, că era foarte dezamăgit că ratează ocazia „să se dea la franţuzoaică”. Bergström se ciupise, nu-i venea să creadă ce auzea.

Comandantul închise apelul şi se întoarse spre Emily şi Alexis, care triau rapoartele anchetei în camera de zi.

— Veşti proaste: niciun violator din baza de date aflat în libertate nu a putut să-l omoare pe micuţul Nilsson, toţi au alibiuri fără cusur. Cât despre societatea Gimme, organizatoarea evenimentului *Nyckeln,* ne va trimite lista participanţilor mâine dimineaţă. În timp ce Alexis lăsă hârtiile şi

fotografiile, Bergström puse o *janssons frestelse* în centrul mesei: cartofi gratinaţi, şprot murat şi smântână proaspătă.

Brusc deposedată de cercetările sale, Emily aruncă o privire pierdută în jurul ei. Înţelegând, într-un final, cum funcţionează bestia, Bergström îi aruncă o bucată de carne, astfel încât să-şi recapete apetitul.

— M-a întrerupt soneria telefonului în momentul în care urma să te întreb: ce spune moartea prin sufocare despre criminalul nostru? aruncă în timp ce umplea cu generozitate farfuriile invitaţilor.

La fel ca o felină care şi-a reperat o pradă şi se pregăteşte să o vâneze, ochii lui Emily redeveniră pătrunzători.

— Multe, multe lucruri. Sufocarea e o formă de tortură. Ucigaşul simte o plăcere imensă în timp ce priveşte victima cum moare. Să omori un copil este destul de simplu pentru un bărbat adult: tot ce trebuie să facă este să-l stranguleze sau să-l lovească destul de tare în cap. Ucigaşul nostru, în schimb, optează pentru o tehnică de omorâre mult mai lentă şi crudă: întâi îşi loveşte prada în spatele craniului ca s-o adoarmă şi aşa, fără doar şi poate, s-o poată transporta cu uşurinţă în locul de *kidnapping* din bârlogul lui. Cum ne-a confirmat şi autopsia, această lovitură n-a fost mortală. Odată imobilizată prada, îi închide capul într-o pungă de plastic pe care o fixează cu bandă adezivă în jurul gâtului, apoi o leagă, ca să evite să se lupte cu ea când se trezeşte. Ulterior, se instalează într-un loc pe care-l vrea el şi aşteaptă. Aşteaptă ca prada să-şi recapete cunoştinţa ca să asiste la sufocare ca un spectator încântat.

— Ce te face să spui că-i priveşte murind? întrebă Alexis, care nu se atinsese încă de farfurie.

— Enucleaţia şi extirparea traheei.

Emily înghiţi o gură de apă şi continuă, cu privirea înflăcărată.

— Odată ce prada e omorâtă, îi scoate punga de plastic de pe faţă. În acel moment ruşinea pune stăpânire pe el: prada redevine un copil, deci o

victimă; îşi recuperează umanitatea şi, atunci, el conştientizează oroarea actului său. Este, brusc, bântuit de spectacolul la care tocmai asistase şi al cărui făptaş este: privirea îngrozită a copilului, urletele de panică şi agonie. Şi ca să pună punct, ca să nu mai vadă ochii exorbitaţi de frică şi durere, şi nici să mai audă vocea deformată de suferinţă şi teroare, îi scoate globurile oculare şi traheea. Atunci, victima este instantaneu depersonalizată, transformată în obiect. A redevenit pradă, iar criminalul poate să plece în linişte şi pace.

O tăcere profundă întâmpină explicaţia lui Emily.

Alexis o rupse.

— Crezi, deci, că omorul în sine este apogeul actului său?

— Nu ştiu ce-l satisface mai mult. Dar un lucru e sigur: omnipotenţa, deci excitaţia, ating paroxismul atunci când îşi domină total prada. Omorul e unul dintre acele momente. Cum îi privim noi crimele îi oferă, de asemenea, o mare satisfacţie. De când a lăsat corpul lui Logan Manfield neîngropat, a descoperit plăcerea să fie urmărit şi studiat de către poliţie, să apară în media. Din toate astea, îşi trage excitarea sexuală şi noi fantezii. Singurul lucru care mă frământă în ceea ce priveşte profilul e victimologia. Criminalul ăsta se duce după ţinte cu risc ridicat: copii, pe care-i domină fizic şi psihic. Îşi alege, în special, copii lăsaţi singuri, încă şi mai vulnerabili, ca să-şi diminueze riscurile să dea greş şi să fie prins. Ceea ce denotă un oarecare oportunism sau chiar o doză de laşitate care nu merge deloc mână în mână cu faptele săvârşite.

Incredibil cum putea moartea să-i dezlege limba fetei ăsteia, se gândi comandantul luând o gură de Campo Viejo.

— Ucigaşul are nevoie, deci, de un loc spaţios şi izolat ca să mutileze corpurile, comentă el în timp ce descria un cerc în aer cu piciorul paharului.

— Nu, nu neapărat. O încăpere micuţă cu alimentare la apă e de-ajuns. Ar fi putut chiar să-şi permită luxul să o izoleze fonic.

Păstrară tăcerea câteva secunde, în timp ce digerau explicaţiile lui Emily.

Bergström debarasă sumar masa şi pregăti cafeaua. Umplu cinci căni şi puse două pe o tavă.

— Revin, merg să duc nişte cafea şi pentru Lena şi Stellan.

Alexis, care tocmai se reapuca de treabă, ridică ochii rapid spre el.

— Stellan şi Lena sunt aici?

— Sunt la etaj, în biroul lui Lena. Lucrează la proiectul londonez de renovare. N-au venit să ne salute ca să nu ne deranjeze. Veniţi, dacă vreţi, sunt sigur că vor fi încântaţi să vă revadă.

Emily îşi menţinu nasul în dosarul pe care începuse să-l citească. După câteva secunde de aşteptare politicoasă, Bergström şi Alexis părăsiră încăperea fără ea.

Instalat în mansardă, biroul ocupa întreaga suprafaţă a casei. Lena plasase masa de lucru în faţa unei ferestre rotunde al cărei cadru de bronz aducea aminte de un hublou. În ciuda opacităţii nopţii, Alexis întrezări marea asemenea unei stofe pestriţe, care strălucea sub lumina lunii.

Lena era aşezată la birou şi Stellan stătea în picioare, lângă ea, cu ochii aţintiţi în ecranul calculatorului. Se întorseseră în acelaşi timp ca să-şi salute vizitatorii şi să schimbe o îmbrăţişare nordică cu Alexis. De acum înainte, obişnuită cu experienţa, tânăra femeie se lăsă îmbrăţişată fără să se mai joace de-a fecioara speriată.

— Aţi finalizat cu cercetările? întrebă Lena, rotindu-şi umerii ca să-i detensioneze.

— Suntem departe de a fi terminat. Veneam doar să vă aducem cafea.

Bergström îi întinse tava.

— Şi Emily?

— E pe cale să realizeze profilul. Nici măcar n-a observat că noi urcăm să vă vedem.

— Te deranjează dacă o să cobor câteva minute? Mi-ar plăcea să văd cum arată, Sherlock ăsta al vostru, canadian.

— E la fel de excentrică, chiar şi mai sălbatică; dar mult mai drăguţă.

Bergström îşi termină fraza cu un zâmbet larg. Soţia lui ignoră provocarea şi coborî la parter.

În bucătărie, dosarele erau stivuite pe masă şi ghiozdanul lui Emily dispăruse.

Bergström îi aruncă o privire întrebătoare lui Alexis, care dădu din cap.

Era suficient să laşi cuşca întredeschisă pentru ca felina să scape şi să pornească la vânătoare.

Falkenberg

Iulie 1970

SÂNII grei ai Agnetei se balansau în concordanţă cu mişcarea. Respiraţia i se acceleră. Îşi sprijini o mână pe pieptul lui Erich şi se cambră, cu capul înclinat pe spate, pletele lungi îi mângâiau iubitul. Coapsele tremurânde se contractară şi eliberă un geamăt de plăcere. Câteva secunde mai târziu, se lăsă să cadă lângă el, pe pat. Fixă tavanul, gâfâind, cu corpul încă vibrând de ecourile orgasmului. Erich îşi ridică chilotul şi pantalonul. Nici măcar nu-i dăduse timp să se dezbrace.

— Nu, nu, nu, nu, nu… şopti ea alunecând spre el cu o privire de prădător. Ştiai în ce te bagi atunci când ai sedus o tinerică. Trebuie să ne asigurăm, acum…

Îi desfăcu pantalonul, îndepărtă chilotul şi începu să-i mângâie sexul.

Fata asta îl surprindea. Aborda actul sexual fără tabuuri şi cu o asemenea sinceritate încât experienţa devenea plăcută. Chestiune de epocă, fără îndoială. Agneta trebuia să facă parte dintre acele femei libere care-şi considerau vaginul drept un falus. Era destul de obositor, pentru că avea mai mult de dublul vârstei ei şi-şi mai pierduse din vigoare, dar era uşor şi practic: n-avea nevoie să fie nici consolată, nici iubită, ceea ce îl scutea de linguşeală şi minciuni riscante. Asta o diferenţia de femeile cu care se culcase până atunci. Se arătaseră atât de exigente şi de lipicioase, din punct de vedere emoţional!

Se întinse ca o pisică fără să-şi întrerupă activitatea.

Iubea corpul Agnetei. Supleţea şi elasticitatea pielii, albă ca laptele. Carnea care-şi păstrase fermitatea ca de copil. Sânii erau cam mari, dar se obişnuise cu asta. Doar trebuia să evite să-i privească atunci când zburdau ca nişte ugere, în timpul împerecherii.

Subit, tot corpul i se încordă. Erich închise ochii şi sperma ţâşni în gura amantei. Îşi puse imediat pantalonul ca să evite ca ea să revină în asalt, dar se aşeză cu capul pe pieptul lui şi adormi instant. Rămase alungit savurând claritatea minţii şi senzaţia de putere crescută pe care i-o dăduse ejacularea.

Se cunoşteau de câteva luni şi se vedeau de-acum de mai multe ori pe săptămână. Întotdeauna la el acasă. Într-o zi, Agneta venise în mod neaşteptat, iar Erich o făcuse să înţeleagă că asta nu trebuia să se mai întâmple. Din acel moment, îi telefona mereu înainte să treacă pe la el.

Cu doi ani înainte, la decesul părinţilor, Agneta moştenise casa familiei, pe care o vânduse pentru o mică avere. De atunci, încetase studiile şi „se căuta pe sine", după cum spunea chiar ea. În momentul întâlnirii lor, era pe punctul să plece să facă înconjurul lumii, dar decisese să-şi amâne plecarea şi să ia viaţa aşa cum vine. Iar pentru moment, viaţa sa însemna să facă dragoste, îi şoptise muşcându-şi buzele într-o manieră uşor exagerată, care se pretindea a îi provocatoare, culeasă dintr-un film, fără îndoială.

Erich se desprinse din îmbrăţişarea Agnetei, îşi puse un pulover şi coborî în atelierul său. Ar fi fost necesar să-şi mărească destul de repede spaţiul: nu mai era loc.

Înainte să se apuce de muncă, zăbovi cu privirea asupra colecţiei sale şi observă cele şaisprezece corpuri cu un ochi critic, lăsându-şi degetele să alerge pe rotunjimile lor atât de catifelate. Fibrele musculare ieşeau la perfecţie. Reuşise să le dea nuanţa de carne, echilibrul perfect între carne şi grăsime. Doktor Fleischer ar fi fost mândru. Încă se chinuia cu ochii, dar avea să-şi dea seama ce trebuia să facă.

Îşi puse halatul, o plasă de păr, galoşi sterili, o pereche de mănuşi, şi se apucă de treabă. Se simţea fericit.

Singura lui nemulţumire consta în faptul că trebuia să se mulţumească cu ce-i pica. Nu avea de

ales, ca la Buchenwald, unde Doktor Fleischer putea selecta pe oricine dorea, chiar şi copii.

Îşi începuse colecţia în ziua în care i se adusese un copil de şase ani, mort de leucemie. Care era numele lui? Un prenume franţuzesc… Nu mai conta. În acea zi, miercuri 4 februarie 1948, două cadavre aşteptau să fie transferate la universitatea de medicină din Göteborg ca să servească drept cobai studenţilor. O femei de douăzeci şi şase de ani şi un bărbat de şaizeci şi nouă. Rămăşiţele nu fuseseră revendicate, aşa că aşteptau la răcoare de ceva vreme. Ah, ia te uită… Antoine, băiatul se numea Antoine. Ca să scoată corpul fetei, îl ascunsese în sacul mortuar al copilului destinat pompelor funebre. Îl livrase pe micuţ şi adusese fata la el acasă.

Ca să iniţieze transformarea, începuse prin a-i tăia sânii. Tremurând, încordat de excitare, trebuise să se oprească de mai multe ori ca să nu comită greşeli.

La momentul respectiv, dispunea de un atelier improvizat: îşi demontase cada şi adusese produse de la muncă. Pentru acel prim corp, trebuise să se mulţumească cu masa de lemn din bucătărie, acoperită cu prosoape. De atunci, însă, îşi pavase atelierul, instalase o iluminare adecvată şi, bineînţeles, făcuse rost de o masă de disecţie.

Erich se uită la ceasul de pe perete. Avea timp să meargă să ia micul dejun. În timp ce urca, simţi mirosul de cafea proaspătă. Pesemne că Agneta îl aştepta în bucătărie. Îi interzisese să intre în atelier. Nu-i plăcea să fie deranjat în mijlocul lucrului.

Era îmbrăcată cu una dintre cămăşile lui şi cu o pereche de şosete ridicate până la gambe. De ce se îmbrăcau mereu femeile cu lucrurile lui când ieşeau din pat? Ce le făcea să fie, dintr-odată, mai confortabile decât ale lor?

Agneta îi zâmbi cu tandreţe.

— Te-ai trezit devreme. Ai multe de făcut?

Încuviinţă cu o mişcare de cap în timp ce dădu pe gât o ceaşcă de cafea, fără să se aşeze. N-avea

niciun chef să discute. Era timpul ca ea să plece, pentru ca el să-şi petreacă duminica în pace.

Se aşează încrucişând picioarele şi-şi puse palmele pe masă. Apoi ridică spre el o privire care strălucea de o bucurie netulburată.

— Sunt însărcinată.

Marţi, 21 ianuarie 2014

GURA *tinerei femei se întinde, dezvăluind nişte dinţi de o albeaţă suspectă. Îi zâmbeşte la rândul lui. Vizibil satisfăcută, îşi continuă monologul cu vocea piţigăiată. Ţinuta sa nu dezvăluie nici sâni, nici talie, nici picioare. Sub gulerul rotund al rochiei negre, poartă chiar şi un şirag de perle, acea centură de castitate burgheză. Dar atunci când îşi lasă capul pe spate ca să-şi dea părul la o parte, reprezentaţia ei de sfântă se duce de râpă. Acolo zace toată sexualitatea: în buclele care-i mângâie pieptul şi umerii, ca mâinile unui amant grijuliu.*

Două ore mai târziu, cu rochia ridicată pe coapse şi chilotul căzut pe glezne, gâfâie de plăcere în vastele toalete ale barului. El ejaculează, cu faţa îngropată în cascada de bucle brunete, în timp ce se gândeşte la părul moale ca mătasea al lui Tomas Nilsson.

Falkenberg,
Plaja din Skrea

Miercuri, 22 ianuarie 2014, ora 6

EMILY îşi descheie hanoracul, băgă mâna în buzunarul interior şi scoase cutiuţa neagră. O deschise, se holbă în interior, o puse la loc, apoi îşi începu cursa ascultând zgomotul discret al valurilor şi foşnetul constant al adidaşilor pe nisipul înzăpezit. Lanterna frontală îi lumina plaja în ritmul paşilor.

Acest *serial killer* îi vorbea prin fiecare act al său, dar era incapabilă să înţeleagă limbajul şi portretul, pe care deşi îl tot curăţase, încă-i era neclar. Frustrarea o măcina. Ca să remedieze acea situaţie, avea nevoie de spaţiu, de natură. Să se regăsească. Să se disciplineze. Ca un fascicul de urmărire, gândurile sale trebuiau să se focalizeze: să lumineze cazul, doar cazul, fără să se disperseze. Iată de ce, cu o zi în urmă, evadase de la Bergström: ca să evite distragerile şi toată neseriozitatea.

Când se întorsese la hotel, prinsese un interviu cu Pearce, pe BBC. Confirma jurnalistei că ancheta progresa şi repeta informaţiile pe care presa pusese deja stăpânire, ca şi cum era vorba despre revelaţii. Media încă nu făcuse legătura între moartea Linnéei şi a lui Tomas Nilsson, din Suedia, şi cea a băieţeilor din Londra. Oare cât va dura?

Frigul arctic îi biciuia faţa. Emily acceleră pasul până în momentul în care plămânii o ardeau. Durerea se dispersă în tot corpul său, făcând orice mişcare insuportabilă. Se concentra pe respiraţie, zgomotoasă şi regulată, în timp ce inhala mirosul ameţitor de iod şi expira aer cald. În câteva minute, întrebările despre crime îşi slăbiseră strânsoarea. Pluteau în linişte prin mintea sa, aşteptând să le pună în ordine acolo.

La ora opt fix, după un duş la hotel, împingea uşa secţiei. Se intersectă pe hol cu Bergström care avea o cană în mână.

— *Hej,* Emily. Dosarele sunt în sala de conferinţe. Şi cafea, adăugă el, mulţumindu-i cu un zâmbet înainte să plece spre birou.

Emily aprecie în sinea ei că nu-i făcuse nicio remarcă despre comportamentul pe care îl avusese cu o zi înainte. Se instală în sala de conferinţe şi se puse pe treabă.

Era la a doua cafea atunci când Bergström îşi făcu apariţia în încăpere, cu o licărire de victorie în privire.

— Tocmai am primit lista participanţilor la evenimentul cu „lacăte”. N-o să ghiceşti niciodată cine o însoţea pe Linnéa!

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Miercuri, 22 ianuarie 2014, ora 11

BERGSTRÖM, Emily, Alexis şi Olofsson stăteau de cealaltă parte a oglinzii unidirecţionale. Cu un semn de cap, comandantul o autoriză pe Emily să intre în camera de interogatoriu.

Olofsson se întoarse spre superiorul său, cu gura căscată şi cu ochii bulbucaţi – un clovn ridicol.

Reţinându-şi cu greutate enervarea, Bergström îşi exprimă nemulţumirea, printre dinţii încleştaţi:

— *For helvete,* Olofsson! Douăzeci şi opt de ani de carieră şi trebuie să-ţi explic totul! Nu vezi că e mult mai bine să conducă interogatoriul o femeie?

Olofsson lăsă ochii în pământ şi se făcu mic, mai ceva ca un câine certat de stăpân.

În sala de interogatorii, Anna Gunnarson o fixa pe Emily cu o privire neliniştită. Profilerul se aşeză în faţa ei şi puse o pungă neagră pe masă.

— Vă deranjează dacă mă adresez în engleză, Anna? Sau preferaţi, mai degrabă, să se ocupe de asta un vorbitor de suedeză?

— Nu, e în regulă.

— Eraţi cu Linnéa cu o zi înainte de moartea sa?

Anna închise ochi pentru o secundă.

— Îmi imaginez, continuă Emily, că n-aţi informat poliţia despre asta ca să evitaţi să ajungeţi în ziare. Problematic, mai ales când există o afacere în centrul oraşului.

Ascunzându-şi privirea, Anna nu răspunse.

Emily deschise punga de pe masă şi scoase de acolo două perechi de pantaloni, două tricouri şi un pulover. Alexis recunoscu hainele care se găseau în dulapul din camera Linnéei.

— Sunt ale dumneavoastră, nu-i aşa?

Anna încuviinţă lent din cap.

— Eraţi amanta Linnéei?

— Nu, nu, nici vorbă! strigă Anna.

Emily se aplecă în faţă şi îşi încrucişă mâinile pe masă.

— Atunci explicaţi-mi, Anna. Explicaţi-mi de ce am găsit hainele dumneavoastră în dulapul Linnéei, şi nu în comoda din camera de oaspeţi. Explicaţi-mi petrecerea cu „lacăte” de la clubul Ljus; ştiu că aţi mers împreună.

— Gata, gata… şopti Anna masându-şi fruntea cu vârful degetelor.

Oftă sacadat înainte să continue.

— Atunci când m-am separat de soţul meu, Linnéa mi-a propus să mă stabilesc acasă la ea, în absenţa sa. Dar nu mergeam acolo decât atunci când sora mea avea nevoie de intimitate. Linnéa dormea în camera mică: adora priveliştea către far. Această cameră nu avea dulap, aşa că-şi lăsa lucrurile în cea pe care o ocupam eu. Iar în ceea ce priveşte petrecerea cu „lacăte”…

Lăsă să-i scape un râset dezamăgit.

— Prietenul ei, Richard Anselme, era în trecere prin Göteborg. O invitase pe Linnéa să iasă în oraş să sărbătorească lansarea colecţiei sale. Eu… nu eram prea în apele mele, aşa că Linnéa mi-a propus să-i însoţesc.

— Aţi ajuns toţi trei?

— Nu, eu eram deja la Göteborg. Am întâlnit-o la club.

— La ce oră?

— Ora douăzeci şi două. Am fost la o cină înainte.

— Linnéa era acolo de multă vreme atunci când v-aţi întâlnit?

— Nu ştiu.

— Era cu Richard Anselme?

— Nu. Nu l-am întâlnit niciodată pe Richard Anselme, răspunse Anna fără să clipească, înainte să-şi coboare privirea. Atunci când am găsit-o pe Linnéa, era la bar şi ne-a trebuit mai bine de jumătate de oră ca să înţelegem ce se petrecea acolo.

Emily încruntă sprâncenele.

— Nu ştiaţi că vă veţi întâlni la un eveniment pentru adulţi?

— Nu, absolut deloc. Richard Anselme îi spusese Linnéei că era vorba despre un eveniment VIP.

— Cum a reacţionat Linnéa?

Un zâmbet lumină chipul trist al Annei.

— Asta a făcut-o să râdă.

— Nu era furioasă pe Richard Anselme?

— Nu, nici pe departe. I s-a părut caraghios.

— Aţi rămas la eveniment?

— Da. Ne-am instalat la bar şi ne-am observat semenii. (Privirea Annei se întunecă.) Apoi am ieşit să fumăm. În fine, eu am ieşit să fumez şi Linnéa m-a însoţit. Şi acolo, l-am văzut pe soţul unei prietene care intra în club. M-am apropiat de el şi în timp ce acest ticălos mă implora să nu-i spun nimic soţiei, am pierdut-o din vedere pe Linnéa. Şi n-am mai…

Bărbia Annei tremura. Lacrimi tăcute îi curgeau pe obraji.

— Am coborât, pentru că m-am gândit că intrase şi mă aştepta jos… dar nu era la bar şi nici nu am găsit-o nicăieri în club.

— N-aţi încercat să o sunaţi?

— Mobilele n-aveau semnal în subsol, în club, aşa că am aşteptat zece minute, gândindu-mă că putea fi cu prietenul ei Richard, apoi am ieşit din nou şi am sunat-o, dar mi-a intrat direct căsuţa vocală. Nu eram surprinsă decât că nu reuşeam să mă întâlnesc cu ea: nu folosea în general mobilul în Suedia. Se „dezintoxica”, cum spunea ea, adăugă Anna mimând ghilimelele. Nici nu eram sigură că-l aducea cu ea.

Anna înghiţi zgomotos.

— Mi-am recuperat paltonul şi am plecat.

— La Falkenberg?

Anna dădu din cap.

— M-am dus direct acasă la Linnéa, dar nu era acolo. Aşa că m-am întors la Lotta, sora mea, şi am încercat în continuare să o sun pe Linnéa de mai multe ori, dar îmi intra, de fiecare dată, căsuţa vocală.

De cealaltă parte a geamului unilateral, lacrimile îi împânzeau privirea lui Alexis.

Emily îşi puse scurt mâna pe braţul Annei.

— Anna, mi-aş dori să mă ajutaţi să reconstitui cu exactitate ultimele minute pe care le-aţi petrecut cu Linnéa.

Un rid se încreţi între ochii Annei.

— Dar… tocmai ce v-am spus ceea ce se petrecuse.

— Pe parcursul acelei seri, memoria dumneavoastră a stocat informaţii pe care le-aţi ignorat în mod inconştient. Printre ele, poate există ceva care ne-ar putea pune pe urmele ucigaşului Linnéei. De aceea aş vrea să încerc să recuperez aceste informaţii. Sunteţi de acord să revizuim o parte din seară împreună?

Cu o expresie gravă, Anna încuviinţă.

— Mulţumesc, Anna. Instalaţi-vă cât mai confortabil cu putinţă pe scaun. Puneţi mâinile cu palmele în sus, pe partea superioară a coapselor, şi relaxaţi-vă umerii.

Anna execută. Corpul său semăna de-acum cu cel al unei marionete dezarticulate.

— Perfect. Acum, închideţi ochii. Inspiraţi pe nas, prelung şi lent, şi expiraţi aerul uşor pe gură. Aşa, perfect. Inspiraţi din nou. Expiraţi. Încă o dată. Aşa.

Debitul lui Emily se încetini: vocea îi devenise şoaptă.

— Să revenim la momentul în care v-aţi decis să mergeţi să fumaţi. Clubul se află la subsol; urcaţi treptele…

— Da…

— Unde este Linnéa?

— În spatele meu.

— Ce culoare au treptele?

— Sunt de lemn. Lemn vopsit negru.

— Şi pereţii?

— Pereţii sunt roşu închis, tapet de pânză.

— Sunt oameni pe scară?

— Ahm… două, trei persoane care coboară.

— Le vedeţi feţele?

— Nu… doar le simt trecerea… Lumina vine doar de la spoturile de pe marginea treptelor; trebuie să mă uit la picioare ca să nu mă-mpiedic.

— Ce mirosuri plutesc pe această scară?

— Se simte ceară de lumânări şi un parfum dulce. Al unei femei care coboară scara.

— Aţi ajuns în vestibul. Ce faceţi?

— Ne recuperăm paltoanele ca să ieşim.

— Ce vă spune Linnéa?

— Eu… eu nu mai ştiu… O văd zâmbind în timp ce-şi pune paltonul pe ea.

— Descrieţi-mi paltonul, coafura ei.

— Are părul desprins. Îl are drept… Şi paltonul… nu mai ştiu…

În încăperea alăturată, Olofsson se întoarse spre Alexis şi Bergström.

— La ce speră Emily? Că florăreasa o să-şi amintească câte gume de mestecat erau lipite pe trotuar?

Alexis răspunse înainte ca Bergström să aibă timp să deschidă gura.

— E un interviu cognitiv, Kristian. Emily încearcă să deblocheze amintirile Annei. Este o tehnică anume care funcţionează foarte bine cu martorii oculari.

Ofensat că a primit o lecţie, detectivul îşi expuse toată virilitatea care-i mai rămăsese într-o încrucişare de braţe peste pectoralii încordaţi şi se postă cu picioarele depărtate, cu faţa spre oglinda unilaterală.

Anna îşi masă fruntea ridată. Brusc, sprâncenele i se arcuiră şi deschise larg ochii.

— Paltonul Linnéei e albastru, un albastru… electric.

— Perfect, Anna… Linnéa îşi pune paltonul albastru electric. Vă zâmbeşte. Ce o face să zâmbească?

Anna închise ochii şi oftă adânc.

— Eu… eu nu ştiu… Nu aud ce spune…

— Vă luaţi haina?

— Da, îmi iau haina. Linnéa o are deja pe a ei şi s-a dat într-o parte ca să mă aştepte.

— Cine mai este în hol cu voi?

— E multă lume… Revăd cu claritate un om cu o umbrelă care se pregăteşte să iasă.

— Cum e el?

— Destul de mic, blond…

— De ce v-a atras atenţia?

— Am… am crezut că este fostul meu soţ…

— Dar nu e el…

— Nu, nu e el.

— Ce faceţi acum?

— Ieşim… Linnéa prima…

— Este frig?

— Foarte… Când am ieşit, Linnéa a scos un mic ţipăt răguşit, se plângea de nesimţirea iernii în Suedia.

— Ce faceţi?

— Îmi aprind o ţigară în timp ce Linnéa vorbeşte… Vorbeşte despre renovarea casei din Falkenberg… Vorbeşte despre parchet…

— Unde vă aflaţi cu exactitate?

— Pe dreapta, cum ieşi din club. Pe trotuar.

— Este lume?

— Sunt cam… douăzeci de persoane…

— Strada e bine luminată?

— Da, foarte bine, de felinare.

— Sunteţi pe cale să fumaţi…

— Da…

— Unde e Linnéa?

— În faţa mea.

— Cum e orientat corpul ei în raport cu strada şi uşa clubului?

— Este din profil faţă de club. Clubul e pe stânga. Stă cu faţa către nordul străzii Avenyn.

— E lume pe stradă?

— Câţiva trecători…

— Ce face Linnéa?

— Îşi freacă mâinile una de alta, nu are mănuşi. Îmi vorbeşte… dar nu mai ştiu despre ce… Tocmai îl observ pe Per… Per Patriksson, soţul prietenei

mele… Este cu o fată care nu cred că are mai mult de douăzeci de ani… I-a turnat patru copii şi, în timp ce ea stă şi se ocupă de educaţia lor, el se ocupă de gagicuţe de vârsta fiicei lui mai mari…

Anna deschise ochii.

— Doriţi un pahar cu apă, Anna?

Dădu din cap, îşi trecu limba peste buzele pline de crăpături şi închise ochii.

Emily aşteptă un minut ca pulsul femeii să se liniştească şi corpul său să se detensioneze din nou.

— Per este, deci, în spatele Linnéei… continuă Emily.

— Da…

— Mergeţi în întâmpinarea lui…

Anna dădu din cap o dată.

— Linnéa vine cu dumneavoastră?

— Nu… Sunt atât de şocată că plec de lângă ea fără să scot niciun cuvânt.

— Vă strigă? Vă spune ceva?

— Eu… eu nu ştiu…

— Ce-i spuneţi lui Per?

— Îl întreb unde e Marlene, soţia lui… Mă priveşte şi mă imploră să nu-i spun nimic, că e o greşeală că a venit la petrecerea asta, că va pleca imediat.

— Ce i-aţi răspuns?

— I-am spus să înceteze să mă mai prostească. Îmi răspunde că e greu pentru un bărbat să-şi regăsească femeia cu care s-a căsătorit, după ce a devenit mama copiilor săi. Fata care-l însoţeşte încearcă să-l întrerupă, apoi îl trage de braţ către uşa clubului.

— Vedeţi uşa de intrare a clubului?

— Da, în spatele lui Per.

— Sunteţi, deci, cu spatele la stradă?

— Da…

— Descrieţi-mi ce vedeţi în spatele lui Per.

— Eu… Bouncerul… Deschide uşa… Nişte indivizi intră…

— Ce întâmplă acum?

— Per pleacă. O lasă pe fată să plece.

— Ce spune fata?

— Îl insultă şi intră în club.

— În ce direcţie pleacă Per?

— Prin josul străzii Avenyn, la dreapta. Traversează.

— L-aţi văzut plecând?

— Da…

— Ce vedeţi la dreapta? Pe trotuarul clubului?

— La dreapta mea… mai multe persoane discută…

— Ce vedeţi?

— Cupluri…

— Sunt împreună?

— Nu ştiu… e destul de neclar… nu, nu cred… sunt sigură de cei doi care sunt mai departe… Fata sau bărbatul ridică braţul. Fata, cred… Da, fata agită braţele.

— Le vedeţi feţele?

— Fata e cu spatele… Ascunde parţial bărbatul. Nu-i văd decât geaca pufoasă şi neagră… şi căciula.

— Fata are părul scurt? lung?

— Scurt… şi blond…

— Sunt departe de felinar?

— Felinarul îi luminează parţial…

— Ce culori vedeţi?

— Negru… şi albastru.

— Albastru.

— Da, haina fetei care-şi agită braţele…

Anna se opri şi deschise brusc ochii, ca trezită de un coşmar. Începea să înţeleagă. Fata blondă nu avea părul scurt: podoaba sa capilară era îndesată în interiorul paltonului. Şi purta un palton albastru. Albastru electric.

Anna o văzuse pe Linnéa şi ucigaşul ei.

Falkenberg

Februarie 1971

ERICH scoase corpul din cadă în timp ce se gândea cât i se va schimba viaţa când îi va sosi colegul. Poziţionă micuţa fiinţă jupuită pe masa de uscat şi-l examină o clipă. Rezultatul era aproape perfect. Putea trece la etapa finală. Zâmbi. Un zâmbet care îi lumină toată fiinţa. Asta era ceea ce avea nevoie. Acest tip de ţesut. Tânăr. Curăţat de leziuni.

Până la urmă, toate acestea se întâmplaseră datorită Agnetei. Înţelesese în ziua în care descoperise că era însărcinată. Plecase imediat, pur şi simplu. O luase pe urmele lui plângând, dar se distanţase după câţiva paşi. Mersese până la plajă întrebându-se cum putuse s-o citească pe fata asta atât de greşit. Îi era foarte greu să-i înţeleagă limba. Cum putuse să se lase condus pe un drum care nu era al său? Se aşezase pe nisip şi cuprinsese cu privirea valurile sclipitoare mângâiate de soare. Le urmărise lingând nisipul şi întorcându-se spre orizont, izbindu-se de stânci. O frază spusă de Doktor Fleischer îi venise atunci în minte: doar copiii meritau să acceseze eternitatea. Doar copiii. Şi, brusc, înţelesese sensul profund al acestei naşteri care urma să vină. Prima lectură fusese prea simplistă. Acest copil nu era o povară, ci chiar săgeata arcului pe care îl tensionase. Acest copil urma să-i deschidă calea către posteritate. Spre eternitate.

Plecase la vânătoare în aceeaşi seară. Să facă rost de prima pradă la alegere. Să urmărească, să selecţioneze, să omoare. Nu mai putea să aştepte soarta să-i pună un cadavru în calea sa, nu se mai putea adapta la ceea ce găsea. Trebuia să aleagă cu grijă, ca să transmită un testament perfect, imaculat. Avea o responsabilitate faţă de succesorul său şi chiar faţă de el însuşi.

La etaj, telefonul suna, dar Erich nu-l auzea.

— Soţul tău nu răspunde, Agneta, îmi pare rău. Vocea moaşei era sufocată. Agneta încerca să-şi găsească forţa să învingă o nouă contracţie. Abia avea timp să-şi tragă sufletul că simţea că avea să moară, din nou.

Durerea se întorcea, războinică. Nu dură decât o secundă, dar atinse apogeul aproape instant, furioasă; îi biciuia burta, spatele, şi se răspândi prin coapse. Agneta se prinse de marginea patului şi strânse, strânse, strânse, să nu se răstoarne.

Travaliul era la fel ca şi sarcina: o rătăcire lungă şi singuratică. Se gândise, în primul rând, că Erich, ca bărbat, avea dificultăţi să stabilească o conexiune cu noua femeie care devenise, în ciuda dorinţei sale. Apetitul sexual rămăsese, cu toate acestea, la fel. Nu luase foarte mult în greutate, dar corpul său cu rotunjimi nu părea pe gustul lui Erich. Îi respingea avansurile şi-i cerea întotdeauna să rămână îmbrăcată. Trebuia să se comporte ca o fiinţă responsabilă şi să se gândească la binele bebeluşului, îi cerea el. Corpul ei devenise un templu.

De când bebeluşul începuse să mişte, începuse să-i vorbească, dimineaţa şi seara, în germană. Agneta nu înţelegea niciun cuvânt din ce povestea, dar vedea şi simţea cât de mult iubea Erich, deja, copilul. Dar nu şi pe ea. Pe ea n-o mai iubea. În timpul acestor luni interminabile, nu se ocupase niciodată de ea. Într-adevăr, îi urmărise îndeaproape regimul alimentar, îi verifica pulsul şi îi intensificase sumarele de urină, dar o ignora. Complet. Total. Corpul ei nu era, de fapt, un templu, era o navă. Nava ce-i purta şi livra copilul.

— Împinge, Agneta, împinge…

Nu mai era nevoie să-i spună ce să facă, întregul ei corp îi ordona să împingă. Iar fiecare împingere era o eliberare. Se auzi ca şi cum scosese un muget. Respira sacadat atunci când îi ordonau să se oprească din împins. Mugi din nou. O altă durere

fulgerătoare urmată de o senzaţie stranie de eliberare, apoi planşete sau, mai degrabă, miorlăituri.

— Priveşte, Agneta, priveşte-ţi fiul.

Observă o chestie rumenă ridicată în aer, cu membrele pliate ca o broscuţă. Îl puse la sân. Guriţa lui înfometată se prinse de sfârc în timp ce-şi puse mânuţele de-o parte şi de alta a sânului, ca şi când îşi marca teritoriul. Epuizată, Agneta închise ochii şi strânse cu blândeţe chestia aceea drăguţă, într-o îmbrăţişare nemaipomenită.

Se întoarse la Erich patru zile mai târziu, când ieşi din maternitate. Furia care clocotise în ea se potolise. Se convinsese. Nu reuşise să-l contacteze, dar îl cunoştea: atunci când lucra în atelier, şi, Dumnezeule, ştia că putea să petreacă ore întregi acolo, nu auzea telefonul. Poate era şi vina lui că nu o căutase: îl ameninţase de prea multe ori că avea să plece cu copilul lor.

Îl aşteptă pe Erich în bucătărie, cu micuţa lor broscuţă lacomă agăţată la sân.

— Mă gândisem că ai plecat. Cu copilul meu.

Vocea lui Erich o făcu să tresară. Se întoarse. Într-o secundă, Agneta realizase ce o atrăgea atât de mult la bărbatul ăsta. Dădu din cap cu un zâmbet care-i întindea buzele tivite.

— Iată-l pe fiul nostru, Erich. Se numeşte Adam.

Erich se apropie de copilul lor şi îşi puse mâna masivă pe capul spân.

— Este înalt şi solid.

— Cincizeci şi cinci de centimetri şi patru kilograme nouă sute. Da, un bebeluş foarte mare.

Nu spuse nimic despre ce făcuse ca să răzbune absenţa lui. Asta putea aştepta. Şi nu era atât de important, până la urmă. O iertase, oricum.

Acest copil urma să repare totul între ea şi Erich, absolut totul, era sigură.

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Miercuri, 22 ianuarie 2014, ora 15

LA sugestia lui Bergström şi a lui Alexis, Emily descărca primele cutii de carton din cărucior şi le puse în centrul mesei. Olofsson se ridică să-i ajute fără tragere de inimă.

— Vom lucra diferit, explică Emily cu o voce neutră. Vom relua dosarele de dispariţie, dar de această dată ne vom întoarce cu şaizeci de ani în urmă.

Olofsson nu spuse nimic, chiar dacă îşi dorea. Bergström era la un pas să-l eviscereze, nu ştia din ce motiv, mai bine să nu-l supere. Până la urmă, în afară de cazul ăsta, unde făcea cele patruzeci de ore săptămânale în trei zile, totul mergea fără probleme la Falkenberg, şi nu voia deloc ca asta să se schimbe.

Cu toate acestea, se săturase de acest *profiler*. O fată drăguţă, de acord, dar plată ca o scândură; un corp fără o curbă, doar unghiuri drepte. Şi doamna se distra să le plimbe de la dreapta la stânga, în mijlocul unui munte de dosare prăfuite, fără ca ancheta să avanseze în vreun fel. Nimeni nu-şi dădea seama că erau în van, metodele ei? O interogase pe florăreasă timp de două ore, şi pentru ce? Ca să afle că Linnéa avea un palton albastru şi că se coafase înainte să iasă! Ei bine, erau frumoase femeile recrutate de Scotland Yard… De acord, ştiau acum unde îşi întâlnise Blix ucigaşul. Dar dacă Anna Gunnarson nu putea să-l identifice, atunci la ce bun? În orice caz, era singurul care-şi dădea seama că asta era o mare porcărie: Bergström şi bunăciunea, literalmente, sorbeau cuvintele doamnei-cu-lobul-stâng-din-creier-este-mai-mare-decât-tâţele-mele-laolaltă.

Trebuia să spună ceva. O să se comporte civilizat şi o să livreze totul cu şarmul său devastator, va fi

mai uşor.

— De ce tocmai ultimii şaizeci de ani, Emily? întrebă zâmbind larg.

— Ajung şi la asta, Kristian. Sunt din ce în ce mai convinsă că avem de~a face cu un tandem care funcţionează după dinamica dominant / dominat. Dar nu cred că-şi repartizează sarcinile într-o manieră teritorială. În schimb, vânează şi omoară împreună. De aceea leziunile se aseamănă, pentru că întotdeauna se ocupă acelaşi individ de asta. Dacă dominatul are treizeci şi cinci, patruzeci şi cinci de ani, după cum suspectez, cel care domină trebuie să fie mai în vârstă cu cel puţin douăzeci de ani: îl influenţează. Totuşi dominatul e un bărbat educat, greu impresionabil şi manipulabil. Dominantul are deci între cincizeci şi cinci şi şaizeci şi cinci de ani, poate mai mult, dacă e sănătos. Foarte posibil ca el să acţioneze de mai multă vreme. Deci, îi căutăm semnătura pe un singur tip de victime: băieţi între şase şi opt ani. Presupunând că ar avea şaizeci şi cinci de ani maxim şi că interesul său pentru copii ar fi început în jurul vârstei de douăzeci de ani, trebuie să ne întoarcem cu căutările până în 1959. Sunt cinzeci şi cinci de ani.

Mulţumesc, ştiu să număr, tună şi fulgeră Olofsson pe dinăuntru.

Lansă o nouă întrebare.

— Ai aflat ceva din interviul cognitiv? aruncă cu acelaşi zâmbet şarmant.

Bergström aruncă o privire suspicioasă detectivului, în timp ce se întreba ce-l apucase.

— Am aflat din interviul cognitiv că Linnéa cunoştea destul ucigaşul ca să-l recunoască cu căciulă şi geacă, noaptea.

Olofsson se legăna pe scaun cu o nonşalanţă forţată.

— Anna spunea că strada era destul de bine luminată, nu?

— Da. Dar felinarele proiectează o lumină plonjată care creează umbre pe faţă dacă se poartă pălărie sau căciulă.

— Ce schimbă asta?

Tonul lui Olofsson era plin de nerăbdare.

— Stabilisem înainte că agresorul putea fi un prieten, un coleg, un vecin sau un vânzător cu care se intersecta frecvent şi ar fi fost capabilă să-l recunoască. Dar, graţie informaţiilor furnizate de Anna Gunnarson, noi ştim, acum, că a recunoscut imediat această persoană, în ciuda unui iluminat parţial. Putem să stabilim deci, că ea cunoştea bine această persoană.

O peliculă fină de transpiraţie rece acoperi ceafa lui Alexis.

— În al doilea rând, interviul cognitiv mi-a arătat că următoarea victimă locuieşte în apropierea centrului oraşului Göteborg.

Olofsson îşi înghiţi frustrarea strângând din dinţi atât de tare că scrâşniră.

— Spuneam deci, că noi vom lucra diferit, continuă Emily. Trebuie să reluăm aceste dosare de dispariţie şi să notăm pentru fiecare: sexul, vârsta, culoarea ochilor şi a părului copilului; dacă provenea dintr-o familie monoparentală sau nu, dacă această familie era disfuncţională sau nu; data dispariţiei, şi chiar ora aproximativă, dacă e disponibilă; ultimul loc în care a fost văzut copilul şi adresa domiciliului acelui copil dispărut.

— Păi şi, nu trebuie să mai citim rapoartele de anchetă şi cele psihologice sau interogatoriile? întrebă Alexis.

— Nu, nu pentru moment. Acum, sunt necesare doar informaţiile pe care tocmai le-am enumerat. Mă voi ocupa să le analizez.

Emily dispăru pentru câteva minute ca să dea un telefon.

Atunci când reveni, Alexis, Bergström şi Olofsson umpleau primele tabele, pe care le pregătise ea, la fel de concentraţi şi silitori ca nişte viitori absolvenţi de liceu.

Falkenberg, Olofsbo
Domiciliul Linnéei Blix

Miercuri, 22 ianuarie 2014, ora 18

ALEXIS abandonase cercetările ca să o însoţească pe Anna Gunnarson acasă la Linnéa. Anna spera să-şi recupereze lucrurile, pe care Alexis le aranjase şi etichetase în timpul inventarului, gândind că aparţineau Linnéei, de fapt.

Anna intră prima. Păşea cu grijă în timp ce arunca priviri neliniştite fiecărui lucru în parte, ca şi cum descoperea locurile acelea pentru prima oară. Alexis o urmă în prospectarea scrupuloasă. O privi în timp ce deschidea sertarele, dulapurile, cutiile, şi recuperând obiecte importante, cu gesturi precaute.

După ce-şi adună lucrurile, Anna se îndreptă teleghidată spre bucătărie şi se aşeză la masă, cu bărbia în piept, doborâtă de tristeţe.

— E în regulă? Aveţi tot? întrebă Alexis în timp ce lua loc lângă ea.

Anna dădu uşor din cap în timp ce se juca cu firimiturile care încă murdăreau masa.

— Cred că am luat tot, da. Mulţumesc.

Brusc, umerii i se mişcară cu tremurături mici. Îşi trăgea nasul încercând să-şi oprească lacrimile care-i zguduiau corpul.

Alexis îi puse o mână între omoplaţi şi cu cealaltă îi mângâia părul cu blândeţea unei mame. Anna acceptă, fără să clipească, apropierea fizică şi intimitatea stranie a doliului împărtăşit.

— Am văzut-o pe Linnéa alaltăieri, şopti cu o voce gâtuită de lacrimi.

Alexis se apropie şi mai mult.

— Eram pe stradă, mergeam spre magazin şi am văzut-o, acolo, mă aştepta. Părea atât de tristă. Atât de tristă…

Anna îşi şterse nasul cu dosul palmei.

— Nu i-am spus nici măcar lui Lotta. Oricum, îşi petrece timpul îngrijorându-se pentru mine. Asta ar

pune capac.

— Atunci când a murit partenerul meu, sunt ceva ani de-atunci, se destăinui Alexis, mi-a apărut o dată, la trei săptămâni după moartea sa. Era aşezat pe patul din dormitor şi mă privea zâmbind. Acelaşi zâmbet din toată inima pe care mi-l oferea dimineaţa când se trezea, cu ochii întredeschişi. Ceva comun. În plus, stupid. Timp de câteva secunde, se întorsese. Se întorsese la mine.

Cuvintele îi scăpaseră din gură fără să-i ardă buzele. Zburaseră între ea şi Anna, debarasate de jugul tristeţii, eliberatoare. Doliul partenerului se asociase unei căutări interioare şi reuşise într-un final să se regăsească.

Cuprinse mâinile Annei într-ale sale şi cele două femei împărţiră câteva minute tăcere revigorantă, în timp ce contemplau marea neagră mângâiată de clarul lunii.

Cu Anna deja plecată, Alexis era pe punctul să cheme un taxi, când o idee nebunească îi trecu prin cap. Îşi luă paltonul şi se înfioră gândindu-se la rafalele îngheţate care o aşteptau afară, apoi ieşi să înfrunte noaptea îngheţată.

Zece minute mai târziu ajungea acasă la Stellan.

Cele două felinare plasate de-o parte şi de alta a uşii se aprinseră automat şi o inundară cu o lumină puternică. Se întrebă subit ce căuta acolo, în plină noapte, cerşind compania unui bărbat pe care-l cunoştea prea puţin. Dar ce căuta aici? Ar trebui să se întoarcă la hotel. Să-i propună lui Emily s-o ajute. Sau să se afunde din nou în notiţe. Să facă ceva constructiv. Pentru Linnéa. Nu pentru ea.

Stellan deschise uşa. Surpriza dispăru, făcând loc imediat, îngrijorării.

— E totul în regulă?

Alexis încuviinţă, cu obrajii roşii, mai mult de ruşine decât de frig.

— Intră, cred că îngheţi afară.

Trecu peste pragul uşii, cu creierul turat la maxim ca să găsească o justificare vizitei.

— Ai fost la Linnéa?

— Da. Cu Anna Gunnarson.

Îşi încruntă sprâncenele.

— Anna… Gunnarson?

— Sora lui Lotta Ahlgren, vecina ta.

— Ah da, da, Lotta. Dar de ce sora ei? O cunoştea pe Linnéa?

— Erau prietene.

— Serios?

— Anna locuia la Linnéa din când în când.

— Linnéa îmi spusese că lăsa casa câteodată unei prietene, dar eram convins că era vorba despre cineva de la Londra, nu ştiu de ce.

Alexis îşi scoase paltonul şi pantofii cu o grijă inutilă, acordându-şi timpul necesar să elaboreze o scuză plauzibilă. Dar fu traversată doar de senzaţia că era dezbrăcată. Scoaterea pantofilor la intrare era o tradiţie suedeză, într-adevăr, foarte igienică, dar fără pic de *glamour.*

Îl urmă pe Stellan în camera de zi.

— Vrei să bei ceva?

Încuviinţă cu o mişcare de cap.

Stellan puse două pahare pe măsuţa de cafea şi se aşeză lângă ea pe canapea.

Alexis îşi oferi câteva secunde suplimentare ca să deguste vinul. Un bordeaux. Ameţitor, dar parfumat.

Simiţi privirea lui Stellan aţintită asupra ei.

— Eşti obişnuită… cu toate astea…

Alexis învârti vinul în pahar. Ştia că Stellan nu se referea la degustarea de vin.

— Te referi la investigarea criminalului în serie sau la doliu?

— Cele două sunt legate una de cealaltă, nu?

Ca un răspuns complet nepotrivit, la întrebarea lui Stellan, dorinţa o ardea pe Alexis. Îi cuprindea toată fiinţa sa.

— Cele două sunt legate una de cealaltă, într-adevăr.

Se simţea murdară; pângărită de această dorinţă confesată, de gândurile lascive. Nu avea dreptul să se regăsească, să se-ndepărteze de durere. Nu încă. Nu putea să-şi abandoneze partenerul, să-l

înlocuiască. Ar fi trebuit să continue să aibă escapade de-o seară când hormonii o luau razna, nu să fie cu cineva.

Ochii lui Stellan scanau măsuţa de cafea. O aştepta să dezvolte, să explice, să se destăinuie, dar Alexis nu avea niciun chef să vorbească despre probleme. Era suficient că trebuia să le care peste tot, şi era destul de greu.

Stellan dădu din cap în sus şi în jos fără să-şi ia privirea de la măsuţa de cafea, iar Alexis se întrebă dacă nu cumva vorbise cu voce tare. Puse paharul jos şi se întoarse spre ea. *Îmi va spune ceva straniu din trecutul său,* se gândi ea, brusc obosită.

Se pregătea să-i oprească elanul, când Stellan se aplecă spre ea întrebând-o din ochi. O privire înfierbântată care-i mângâia deja tot corpul. Surpriza, care o paralizã pe Alexis o secundă, se evaporă când buzele lui Stellan se apropiară de ale sale. Se topi şi se ruşină în acelaşi timp, ca şi cum s-ar fi îndreptat soarele către corpul ei amorţit de frig. Alexis nu mai putu să discearnă ultimele gânduri, doar câteva litere împrăştiate.

Gura lui Stellan trecu de la o buză la alta înainte să o sărute pe gât. Aşteptă o secundă ca şi cum rămăsese fără suflare, apoi îşi strecură din nou limba printre buzele ei. Dorinţa o înflăcăra pe Alexis şi un val de căldură îi îmbrăţişă partea inferioară a abdomenului. Se lăsă să cadă pe canapea, gâfâind, cu ochii închişi, cu membrele îngreunate, într-un abandon aproape de beţie. Auzi frecarea aspră a blugilor lui Stellan, catarama curelei căzând pe parchet, apoi foşneala discretă a pantalonului pe care îl făcea să alunece de-a lungul picioarelor. Îi scoase chilotul şi gemu apropiindu-şi sexul umed. Îşi desfăcu picioarele şi-l trase către ea. Căldura şi greutatea trupului peste al său îi dădea o stare de bine, pe care ea n-o mai simţise de multă vreme.

Nu deschise ochii decât atunci când orgasmul i se dispersă în partea inferioară a abdomenului. Privirea sa o întâlni pe a lui Stellan. O privire satisfăcută şi

senină, încărcată de tandreţe, care o făcuse să se-nfioreze de bucurie.

Anglia, Cornwall

Iulie 1982

AGNETA îi smulse un sărut fiului. Adam era întotdeauna în aceeaşi stare de entuziasm când pleca în Suedia. Nimic nu-l făcea mai fericit decât să petreacă timp cu tatăl lui.

De când îşi aducea aminte, Erich pusese stăpânire peste inima fiului într-un fel necondiţionat. La insistenţele regelui Ebner, pentru că laptele matern era cel mai bun pentru copil, Agneta îl alăptase pe Adam până la şaisprezece luni şi suportase muşcăturile dureroase ale dinţişorilor sălbatici. Doar ea se trezea noaptea să-l liniştească, să-l schimbe, să-l legene, să-l îngrijească, dar Adam n-avea ochi decât pentru tatăl său. Felul în care se uita la el… o privire care deborda de admiraţie şi dragoste, ca şi cum Erich ar fi fost întruchiparea perfecţiunii. Câteodată, avea impresia că era suficient doar să populeze universul fiului; rămânea invizibilă, pur şi simplu, în ciuda tuturor eforturilor de a-i oferi o copilărie fericită, sănătoasă şi echilibrată. „Rolul mamei e ingrat", se consolă ea, amintindu-şi vorbele propriei mamei din timpul adolescenţei sale agitate. „Vei înţelege când vei deveni părinte la rândul tău", îi tot repeta ea. Bine gândit, mamă.

Ce n-ar fi dat ca părinţii ei să fie acolo… Din ziua în care Erich o abandonase, când aflase de sarcina ei, îi lipseau teribil. Agneta se detaşase de regrete şi se gândi la toate dăţile în care îi rănise cu capriciile şi ieşirile necontrolate. Dacă ar fi ştiut cât erau de preţioşi, i-ar fi cruţat. Muriseră mult prea devreme; nu avea decât nouăsprezece ani şi încă se bucura de imaturitate. Era „neterminată", cum spunea tatăl ei. Părinţii ar fi avertizat-o arătându-i sau identificând problemele lui Erich, pe care refuza să le vadă.

Nimic nu funcţionase între ei aşa cum sperase ea. Erich le asigurase nevoile şi avuseseră mereu ce

băga în gură, într-adevăr, dar fusese un partener de viaţă insuportabil.

De când îl cunoscuse, în weekend, se închidea în atelier. Însă, după naşterea lui Adam, acolo îşi petrecea tot timpul liber, mai puţin acea oră sacră, cotidiană, în care se plimba cu fiul lui. Nu avusese niciodată voie să-i însoţească. Deja, nu mai ocupa niciun loc în viaţa lui Erich. Devenise doica fiului ei.

Niciodată, absolut niciodată, de la anunţul sarcinii sale, nu o atinsese. Nici măcar o mângâiere sau un sărut pe obraz. Erich se instalase în dormitor şi ea dormise cu Adam până la plecarea în Anglia, după patru ani. Însă Erich nu fusese abstinent. Îi simţea mirosul de sex cu alte femei. Porcul ăsta de bărbat nici măcar nu se obosea să facă duş când se-ntorcea de la partidele de „picioare pe tavan”.

Totuşi încercase să-l facă să reacţioneze, să-l provoace. Întâi, optase pentru abordarea blândă şi se strecurase, într-o noapte, în patul lui. Fără să arunce măcar o privire asupra corpului dezgolit, îi ordonă să se întoarcă la culcare. Erich îi călcase în picioare egoul, iar amintirea acelei umilinţe încă o bântuia. Atunci încercase lacrimile, fără niciun succes. La ultima tentativă, se postase în faţa lui, cu un cuţit în mână, ameninţându-l că se mutilează, dacă nu o trata aşa cum trebuia s-o facă un bărbat respectabil. Se uitase la ea cu o răceală la fel de dureroasă ca loviturile pe care şi le-ar fi provocat. Nu se simţise niciodată atât de neimportantă şi dispreţuită. Tot ce-o făcea să fie mândră, fizicul şi capitalul erotic, fusese anihilat de către Erich Ebner.

Cât regretase că irosise banii obţinuţi din vânzarea casei părinţilor! Îi blocaseră moştenirea până la vârsta de treizeci de ani, aşa că nu putuse să-l părăsească pe Erich şi să-şi reînceapă viaţa altundeva. Nu avusese altă variantă decât să se ţină tare. Cât mai mult timp posibil.

După doi ani mizerabili, clacase şi luase contact cu mătuşa ei. Hoaşca bătrână nu dorise să audă

nimic, gândindu-se că Agneta juca teatru ca să scoată bani de la ea.

Deci, se văzuse nevoită să aştepte ca această împuţită egoistă să înţeleagă situaţia şi să-i propună s-o ajute, până când ar fi avut acces la moştenire.

Abia apoi Agneta plecase în Anglia cu fiul său. Pentru că Adam era fiul *său.* La maternitate, ca să se răzbune pe Erich, declarase copilul cu tată necunoscut şi îi dăduse numele ei. Erich n-avea, deci, niciun drept asupra lui, şi ignora existenţa mătuşii. Aşa că nu putea nici să-i contacteze, nici să-i găsească.

Viaţa în Cornwall ar fi fost ideală dacă Adam nu s-ar fi arătat de neconsolat. Nu suporta dispariţia tatălui din viaţa lui. La patru luni de la sosire, Agneta îi dăduse dreptate mătuşii şi acceptase să-l contacteze pe Erich. De când se vedea cu tatăl său, Adam parcă se trezise la viaţă.

De atunci, îşi petrecea jumătate din vacanţele şcolare la Falkenberg. Agneta trebuia să admită că tatăl şi fiul ştiuseră să creeze o relaţie solidă şi armonioasă. Până în punctul în care era suficient să-l ameninţe pe Adam că-l privează de aceste vacanţe sau că-l informează pe Erich despre scăpările lui, ca să-l facă mai ascultător. Aşa putuse să oprească episoadele de piromanie ale copilului. Dubla ameninţare funcţiona de minune.

Adam se întoarse să-i dea un pupic mamei. Chipul Agnetei era atât de trist, încât el începu să-şi curbeze gura cu vârful degetelor ca şi când era nefericit pe vecie. Dar, doar ca şi când… Pentru că într-un final, într-un final, pleca să-l vadă pe Tata! Nu voia să recunoască, dar prefera să trăiască alături de tată. Timpul petrecut în Suedia trecea foarte repede, în timp ce, cu mama, secundele se scurgeau extrem de lent până la noua vacanţă.

Tata îi explicase că trebuia să se adapteze. În Suedia, trebuia să acţioneze ca un suedez şi, în Anglia, ca un englez. Iar germana trebuia s-o stăpânească din respect pentru strămoşi şi pentru cultura lor. Tata îi dădea teme, chestii pe care să le

înveţe pe dinafară, atunci când se întorcea în Anglia. Şi, de îndată ce revenea la Falkenberg, îl interoga. Putea fi vorba despre istorie, literatură, artă. De această dată, Adam trebuia să recite o poezie. Dar nu vorbea cu mama despre toate acestea. Nu-i spusese nici măcar că, atunci când era la Falkenberg, purta numele tatălui. Era mai uşor aşa.

De-abia aştepta să meargă să pescuiască nişte crabi. Băieţii suedezi le dădeau drumul după ce îi prindeau, dar Tata îi explicase că nu trebuia să facă aşa. Un crab capturat trebuia să fie sacrificat. Aşa că ei îi aduseseră acasă. Tata le rupsese picioarele, aşa cum făcea Adam cu aripile muştelor. Apoi fusese rândul lui. Tata îi dăduse un crab, pe cel mai mic, dar Adam se dispreţuise pentru asta, căci clipise atunci când cleştele se spărsese între degete. N-o făcuse intenţionat. Pocnitura îl surprinsese şi îl dezgustase un pic. Tata îi spusese că, dacă dorea să devină chirurg, nu putea să închidă ochii, chiar dacă vederea îl ardea sau mirosul era surprinzător ori îl deranja. Întreg corpul trebuia să fie în alertă mereu.

Adam se antrenase, deci, în secret, bineînţeles. Dar nu avea crabi acolo unde locuia cu mama, aşa că trebuise să facă asta cu pisici, cu ăia mici pe care grădinarul urma să-i înece. Îi ascunsese în vechiul coteţ şi exersase chiar acolo.

Acum nu mai închidea ochii. Tata avea să fie cu adevărat mândru de el.

Tata îi promisese că, în următoarea vacanţă, vor trece la nivelul superior. Nu prea ştia ce voia să însemne asta, dar era foarte entuziasmat, pentru că putea să fie nemaipomenit, întrucât era cu el.

Şi vacanţa următoare tocmai începea.

Falkenberg,
Grand Hotel

Miercuri, 22 ianuarie 2014, ora 19

EMILY puse un dosar de carton pe pat.

După-amiaza fusese productivă: Alexis, Bergström şi Olofsson triaseră un munte de informaţii. Nu-i mai rămânea decât să le analizeze, ceea ce îi lua o parte din noapte. Comandantul verificase, de asemenea, dacă, în decursul ultimilor şaizeci de ani, se găsiseră victime cu ochii scoşi sau traheea amputată. Colegii nu raportaseră niciun caz de extirpare de trahee, iar enucleaţiile erau majoritatea legate de reglări de cont sau de crime pasionale.

Emily deblocă seiful şi scoase plicul care conţinea pozele de la locul crimei de la Londra. Se aşeză turceşte în mijlocul patului, cu agenda lângă ea.

Înainte să răsfoiască datele primite, voia să se reconecteze la caz, la povestea scrisă de criminalul în serie. Şi, pentru asta, era necesar să reexamineze pozele de la locul faptei, una câte una, ca şi cum le studia pentru prima oară. Nu reţinuse niciun detaliu din acele imagini; deveniseră ca un tablou familiar pe care-l privea fără să-l vadă. Trebuia să decupleze pilotul automat şi să se forţeze să observe cu alţi ochi.

Atunci când terminase examinarea ultimei fotografii, Emily reciti întrebările înşiruite pe agendă. Pe parcursul orei ce urmă, se obligă să critice fiecare concluzie pe care o trăsese înainte.

— *Victime curăţate. Spălate cu ceva? Cu ce?*

Ucigaşul îşi curăţa prada. Îşi ştergea urmele, dar asta nu era decât o coincidenţă fericită. Emily vedea în asta, înainte de toate, o urmă de remuşcare, de respect: ucigaşul avea grijă de victime, voia să le returneze prezentabile. Extirpările erau la fel de necesare ca şi enucleaţiile. Oare era vorba de un ritual de purificare? Totuşi, copiii erau inocenţa

însăşi, nu puteau să fi fost murdari de faptele lor. Nici ei, nici Linnéa nu suferiseră abuzuri sexuale.

— *De ce un Y gravat pe braţul stâng?*

Emily notă pe agendă ce-i inspira braţul stâng. *Vena amoris,* scrise din reflex. O credinţă egipteană conform căreia o venă lega direct inelarul mâinii stângi de inimă. De acord, dar de ce să graveze un Y pe braţ, şi nu pe mână atunci?

Telefonul îi vibră în ghiozdan.

Răspunse şi fuse întâmpinată de vocea nazală a lui Arthur Hannah, un fost coleg de la Royal Canadian Mounted Police. Îi lăsase un mesaj, în aceeaşi zi, mai devreme, ca să-şi arunce şi el un ochi asupra cazului.

Art era şeful departamentului de profilare geografică a faimoasei poliţii călare. De când lucra la Yard, Emily îi solicitase ajutorul de multe ori. Jonglând cu formulele matematice, Arthur Hannah reuşise mereu să localizeze domiciliul sau locul de muncă al criminalilor pe care-i urmărea. Era, de asemenea, un fan devotat al lui Bruce Springsteen.

— *Hey,* Art.

— Ei bine, la naiba, Em, are obrazul gros tipul ăsta al tău. Încă un nebun care-şi comandă cafeaua la Starbucks dimineaţa, ca toată lumea, şi care-şi sărută soţia pe frunte, seara, fără ca nimeni să-şi dea seama că el îl ţine închis pe fiul vecinului în pivniţă de zece zile. Şi lumea ar vrea ca el să aibă dreptul la proces echitabil şi tot tacâmul? Lumea e nebună. Dac-ar vedea ei ce noi vedem în fiecare zi, i-ar arde de viu în piaţa publică, ascultă-mă pe mine.

Emily se strâmbă fără să scoată un cuvânt şi îl auzi trăgând din ţigară.

— Nu ştiu de ce, Em, dar cazul ăsta al tău mă face să mă gândesc la *What a Wonderful World.* Când au scris cântecul ăsta, cred că Thiele şi Weiss au tras mult atât de multă cocaină că sigur le ieşea prin toate orificiile. Ce este *wonderful* în lumea asta, totuşi? În orice caz, mă bucur pentru tine, sigur te distrezi la Yard. Clasificat, acest *business trip* acasă la vikingi, nu?

— Ai avut timp să termini? spuse profilerul revenind la subiect.

— Ei bine, de fapt mi-a cam dat ziua peste cap… Şi eram şi eu o dată cool la birou! Voiam să ascult o casetă piratată din ’81 şi să-mi pun live-ul din Dublin, dar, în loc să fiu cu bătrânul meu Bruce, a trebuit să fac calcule ca să găsesc un dement care cred că a avut o copilărie destul de putredă ca să ajungă să smulgă ochi şi trahei ca pe nişte buruieni. Ar trebui să-i obligăm pe oameni să reflecteze puţin înainte să-şi scoată din sărite copiii. Dacă îi fac doar ca să-i aducă în halul ăsta, mai bine să întreţină relaţii protejate.

— Ce-ai descoperit?

— Îmi pare rău, Em, modelul matematic nu mi-a spus nimic despre tipul ăsta. E ca naiba povestea asta: la Londra, în Suedia, patru puşti, o gagică. Un haos, ce să mai… Ce vrei să fac cu asta? Clar, sunt de acord cu tine, s-ar putea să fie doi, iar asta complică un pic lucrurile…

Vocea lui Art era încărcată de vinovăţie. Cel mai rău lucru pentru el era să depună armele în faţa unui criminal…

— Altfel, inscripţiile în ce direcţie te-au condus? Tipi care fac enucleaţii şi extirpări de trahee am mai întâlnit, dar tatuajele intelectuale făcute cu cuţitul, sunt o premieră.

— Vorbeşti despre literele gravate pe braţ? întrebă Emily fără să înţeleagă prea bine ce era atât de intelectual la un Y.

— Mdea…

— Nu mi-am dat seama de ce sunt înclinate, dar pentru moment văd o afirmare a sexului victimei.

Râsul gutural al lui Arthur Hannah se auzi de la celălalt capăt al firului.

— La naiba, Em, sunt bun de reciclat… Dacă soţia mea ar fi aici, mi-ar râde în faţă, ţi-ar spune că Bruce îmi devorează toţi neuronii… Poţi să crezi că nu văzusem că erau Y-uri?

— Ah da? Ce credeai că erau?

Emily ascultă, stupefiată, explicaţia lui Arthur Hannah şi închise.

Colegul său tocmai o făcu să vadă cazul într-o cu totul altă lumină.

Falkenberg

Iulie 1982

ADAM se trezi tresărind. Împinse cearceaful. Pijamaua era udă. Îşi trecu mâna pe sub fund. Patul era îmbibat.

Strânse pumnii de nervi. Mama îi pusese nişte scutece în bagaj când plecase, dar le aruncase înainte să ajungă în Suedia. Dacă Tata le-ar fi găsit, nu l-ar mai fi putut privi niciodată la fel, nici măcar cu începutul de zâmbet care nu înflorea niciodată, dar care îi arăta cât de mândru era de el. Ultima dată îi spusese că un băiat de vârsta lui nu trebuia să se mai murdărească. Că nu trebuia decât să dea ordin corpului să se oprească. *„A vrea este a putea”,* repetă el.

Tata era un erou. Supravieţuise celui de-al Doilea Război Mondial. Îi povestise lunile acelea lungi petrecute în lagărul de concentrare Buchenwald. Îi vorbise, de asemenea, de Doktor Fleischer. Adam îl întrebase dacă nu cumva exista o stradă cu numele lui în Germania, pentru că era un erou. Tata îi spusese că nu, explicându-i că succesul nu însemna să aibă numele scris pe o placă, ci să-şi ducă la bun sfârşit proiectele pe care şi le stabileau. Adam încercase deci, să aplice regula *„a vrea este a putea”.* În fiecare noapte, înainte să adoarmă, vorbea corpului său. Îi ordona să-l asculte, să nu-l mai trădeze, să nu-l mai facă de râs. Dar nimic nu funcţiona, căci încă se trezea scăldat în urină.

Se ridică, scoase cearceafurile, le plie în două şi le băgă sub saltea. Din momentul în care Tata ar pleca să lucreze, le-ar spăla şi le-ar usca. Se dezbrăcă, luă o pijama nouă şi deschise dulapul căutând lenjerie de schimb. Pipăi raftul, apoi urcă pe scaun ca să verifice mai sus, dar nu găsi nimic. Putea să continue noaptea cu cuvertura, dar când Tata ar veni să-l trezească, a doua zi dimineaţă, şi-ar da seama că

Adam iar uitase. Trebuia, deci, să se strecoare în vârful degetelor până la spălătorie.

În timp ce se întorcea spre cameră, Adam zări lumină în atelier, la subsol. Ştia că regula era să doarmă de la ora 21 la ora 7. Şi pentru el şi pentru Tata. Îl auzise pe Tata închizând uşa, de la celălalt capăt al holului, după ce-i urase noapte bună. Poate uitase lumina aprinsă? Asta dacă nu cumva era un intrus… Adam nu avea dreptul să coboare în atelierul părintelui său, dar dacă un infractor intrase la ei în casă, trebuia să-l oprească.

Pulsul i se acceleră. Adam privi în jur. Nimic cu care să-l doboare pe hoţ. Dar trebuia să fie curajos. Trebuia să-l apere pe Tata. Până la urmă, moştenise şi din caracterul lui; era un erou, la fel şi el.

Inima-i bătea cu putere; deschise încet uşa pivniţei în timp ce se ruga să nu scârţâie. *„A vrea este a putea. A vrea este a putea”,* îşi repeta continuu ca să-şi ajute picioarele tremurânde să înainteze.

Avansă sprijinindu-se de perete fiind atent la fiecare pas. Un miros puternic de dezinfectant îi înţepa nasul şi ochii.

Când ajunse în încăperea principală, dădu nas în nas cu un rând de rafturi metalice. Le scană cu privirea. Mirat, întinse o mână timidă în faţă. Degetele întâlniră piei lucioase, ca bucăţile alea de carne atârnate la măcelărie.

Adam uitase complet de pericolul pe care era gata să-l înfrunte. Fascinat, înaintă până în mijlocul camerei. Un băiat complet gol era alungit pe o masă de metal.

Se pregătea să-l atingă, când îl observă pe Tata. Îngheţă. Însă mai mult decât furie, citi în ochii lui uimire.

Tata îi arătă cu un semn din cap că putea să-şi continue inspecţia. Adam ocoli corpul şi puse palma stângă pe încheietura mâinii copilului, la fel de rece ca masa pe care zăcea. La cealaltă, fără să tremure, îi trase indexul pe spate până ce se auzi o pocnitură răsunătoare.

Ridică, atunci, ochii către tatăl său, care-l fixa cu o privire intensă.

— Ai văzut, Tata, nu mai închid ochii acum!

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Joi, 23 ianuarie 2014, ora 7

ALEXIS împinse uşile batante ale sălii de conferinţă, fără suflu şi cu părul vâlvoi. Emily nu-i aruncă nicio privire.

Cu treizeci de minute înainte, primise un mesaj de la *profiler,* în care o ruga să vină la secţia de poliţie cât mai repede cu putinţă. Îşi luase, deci, hainele de cu o zi înainte, peste corpul încălzit de mângâierile nopţii. Stellan o însoţise şi, după un sărut îndelungat a cărui savoare încă o simţea, alergase la întâlnire.

Emily scoase din ghiozdan un rând de dosare de carton. Un morman de copii xerox scăpară şi căzură pe podea balansându-se ca nişte frunze moarte. Emily le strânse şi le puse pe masă fără să clipească. Gesturile erau lente şi precise ca şi cum executa o kata. Şi ea se îmbrăcase în viteză: cocul dezordonat alunecase pe ceafă, nu-şi legase şireturile, iar tenul era la fel de şifonat ca puloverul.

Bergström şi Olofsson sosiră la rândul lor, urmaţi de secretara comandantului, al cărei nume Alexis îl trecea cu vederea mereu. Secretara puse o tavă cu patru căni şi un termos pe masă şi plecă în linişte, după cum îi era obiceiul.

Emily ridică ochii spre auditoriu ca şi cum îşi dăduse brusc seama de prezenţa lui. Alexis îi întinse o cană.

— Am găsit ceva, spuse luând o gură de cafea. M-am uitat peste datele recoltate ieri şi am izolat o schemă. Un ritm în dispariţii. Din 1970 în 2013, un băieţel a dispărut odată la nouă luni pe coasta de vest a Suediei. Copii au vârste cuprinse între şase şi zece ani, sunt toţi bruneţi şi proveniţi din orfelinate sau din familii disfuncţionale. Schema este încă şi mai exactă: doi copii orfani, un copil dintr-o familie cu probleme, şi aşa mai departe. În marea majoritatea a cazurilor, poliţia a crezut că micuţii

fugiseră de acasă sau fuseseră omorâţi de către un apropiat. Niciunul n-a fost găsit vreodată. Niciunul.

— De ce, după părerea ta?

Alexis şi Bergström se întoarseră spre Olofsson. Nimic din întrebare nu era nici dulce nici acru, nici măcar ironic. Detectivul părea sincer.

— Pentru că, din 1970 în 2013, corpurile au fost îngropate sau conservate în unul sau mai multe cimitire private. Dar în 2013 s-a întâmplat ceva, un factor de stres încă nedeterminat, care a condus ucigaşii să schimbe modul de operare. Au început să omoare la Londra şi să elimine corpurile într-o manieră mai puţin folosită. În prezent, îşi lasă victimele la vedere.

— Un factor de stres?

Atitudinea politicoasă şi de tocilar nu părea să-l părăsească pe Olofsson. Bergström se întrebă de ce detectivul nu-i încântase până atunci cu atitudinea aceea umilă.

— Un stimul sau mai mulţi stimuli – o despărţire, de exemplu, moartea unei fiinţe dragi, o naştere sau pierderea locului de muncă – care pot să provoace stres şi să conducă la crimă, sau să modifice componentele modului de operare, dacă au existat alte crime înainte.

Alexis îşi masă arcadele cu vârful degetelor înainte să ia cuvântul.

— Deci, după tine, din 2013 n-ar mai avea aceeaşi rigoare…

Îşi derula gândurile cu privirea aţintită la cana de cafea.

— Poate că funcţionarea tandemului a fost afectată? Poate că dominantul este bolnav, imobilizat, chiar mort? De aceea, dominatul este mai puţin sub jugul său? A intrat, poate, într-o fază de rebeliune?

Emily dădu din cap. Bergström se ridică şi servi pe toată lumea cu cafea.

Alexis continuă cu ceea ce începuse.

— Ar fi vorba deci, de un dominant, cum îl numeşti tu, care ar fi început să omoare în 1970, sau

poate chiar îşi făcea încălzirea înainte…

— Exact…

— …şi care şi-ar fi găsit şi format partenerul ca să ucidă cu el.

— Ca să vâneze şi să ucidă cu el. Vânarea prăzii e esenţială. Plăcerea începe în momentul alegerii victimei: o urmăresc, îi studiază obiceiurile să aleagă momentul propice ca s-o răpească.

— La ce tip de relaţie te gândeşti? Tată şi fiu?

— O relaţie tată-fiu, dar nu neapărat un tată şi fiul lui. Poate să fie vorba de membri, mai mult sau mai puţin îndepărtaţi, din familie sau dintr-un grup, cum ar fi un unchi, un văr sau un vecin.

— Şi nu crezi că omorau şi la Londra, şi că nimeni nu a observat?

— Nu. Asocierea lor s-a născut aici. Putem fi siguri în această privinţă. Încă de la început îşi săvârşiseră crimele în Suedia, şi doar în Suedia. În 2013, un factor de stres le-a modificat relaţia, funcţionarea şi asocierea. Dominatul se adaptează: efectiv, e împiedicat să vină să omoare în Suedia; aşa că omoară la Londra, pentru că resimte o nevoie vitală să omoare. Are nevoie de ritualurile, de vânătoare, de sacrificare, de mutilare, de poziţia corpului.

— Bun, cum procedăm, acum? interveni Bergström.

Emily se sprijini de masă, cu braţele îndoite lejer, cu privirea hotărâtă, la fel ca o leoaică gata să se năpustească asupra prăzii.

— Mai e ceva. Am sunat un fost coleg din Canada, Arthur Hannah. E profiler geografic. L-am contactat de-abia ieri, pentru că rezultatele lui sunt mai bune atunci când sunt mai mult de cinci victime. Nu ne-a putut ajuta cu localizarea domiciliului sau a spaţiului de lucru al ucigaşilor noştri, dar a avut o interpretare interesantă a anumitor dovezi. A pus degetul pe ceva. Ceva pe care ar fi trebuit să-l găsesc şi să-l văd.

Emily luă o cariocă şi scrise un Y cu majusculă pe panou, apoi un altul, mic de această dată. Îl arătă pe

primul cu degetul:

— Litera Y mare care a fost gravată pe braţul stâng al victimelor… seamănă cu litera gamma mică, spuse ea în timp ce o desena.

Apoi, întoarse panoul. Afişase patru fotografii în prim-plan cu literele gravate pe braţul copiilor.

— Să numim deci, aceste litere gamma. Sunt orientate diferit pe fiecare corp. Această variaţie nu este întâmplătoare, e diferită de la prima şi a treia victimă.

Emily îşi puse degetul pe prima poză şi trecu la următoarea, pe măsură ce avansa cu explicaţiile.

— Conform axei umăr-mână, gamma e orientată nord-est pe Andrew Meadowbanks, sud-est pe Cole Halliwell, sud-vest pe Logan Manfield şi nord-vest pe Tomas Nilsson.

— Oh, la naiba… Ce vrea să-nsemne asta? întrebă Olofsson, surprins.

Bergström şi Alexis, la fel de pierduţi ca şi detectivul, priveau inscripţiile fără să-nţeleagă unde voia Emily să ajungă.

Emily desenă patru gamma mici, fiecare orientată conform coordonatelor pe care tocmai le indicase.

— Noi avem deci, punctele unei cruci. Şi ştiind că litera gamma majusculă se scrie aşa…

Desenă un L invers, a cărui bază se afla sus. Apoi, pe ciorna precedentă, înlocui cele patru gamma mici cu patru L-uri întoarse.

Alexis se ridică brusc cu mâna le gură; Bergström scăpă o înjurătură sonoră în suedeză.

— Avem o svastică sau o cruce echilaterală cu braţele îndoite la jumătate, dacă preferaţi să-i spunem aşa.

— Iar naziştii îşi poartă banderolele în jurul braţului stâng, adăugă Alexis cu o voce robotică.

— Exact, concluzionă Emily.

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Joi, 23 ianuarie 2014, ora 8

BERGSTRÖM şi Olofsson conduceau cercetările, lansând ordine agenţilor de poliţie care erau fie la telefon, fie cu nasul lipit de ecranul calculatorului. Solicitarea superiorilor: să găsească persoane legate de nazism în al Doilea Război Mondial care trăiau sau care deţineau o proprietate în regiune.

— De parcă ar fi uşor… se plânse un agent colegului său. Crezi cu adevărat că simpatizanţii nazişti îşi poartă banderola ca pe o geantă?

— Nu uita datele, îi răspunse un altul pocnindu-şi guma de mestecat.

— Ce date?

— Datele pe care ni le-au dat să completăm cercetările. Evenimente cheie în viaţa suspectului, dacă preferi.

— Poţi să fii mai clar? Fiul meu şi-a vărsat sucul de portocale în maşină, în dimineaţa asta. A trebuit să mă întorc acasă, să-l schimb, şi acolo, câinele făcuse o diaree monumentală prin toată casa. Nu am putut să asist la toată dezbaterea.

— Din cauza asta rămân celibatar, comentă cu răceală colegul său. Miss Roy a vorbit despre „factorul de stres”. De exemplu: divorţ, naştere, pierderea unei fiinţe dragi, a locului de muncă sau chiar moartea suspectului. Chestii d-astea.

— E clar că, dacă e mort, nu schimbă prea mult lucrurile în viaţa sa. (Colegul îşi dădu ochii peste cap.) Zi-mi, odată, care-s datele?

— 1970 şi 2013.

— De ce a spus englezoaica 1970 şi 2013?

— Este canadiancă. Dispariţiile au început în 1970, iar cadavrele răsar la suprafaţă din 2013. Pune-te la muncă rapid, că nici Bergström nici Olofsson n-au o stare prea bună.

— Ia te uită, când vorbeşti de lup…

Olofsson trecu prin spatele celor doi agenţi şi intră în sala de conferinţe, menţinând într-un echilibru periculos patru ceşti aburinde.

— Este o chestiune pe care nu o prea înţeleg, spuse punând ceştile pe masă.

Alexis împărţea cafelele, captând pentru câteva secunde atenţia detectivului.

— Nu înţeleg de ce individul ăsta al nostru complică atât de mult lucrurile. De ce nu a gravat o svastică pe braţul victimelor, pur şi simplu?

Emily cuprinse cana fierbinte între mâini.

— Omul nostru este cultivat şi această asemănare între Y majusculă şi gamma mic îl amuză. Dar vorbim despre dominat aici.

— Aşteaptă, m-am pierdut… făcu Olofsson în timp ce-şi aranja părul.

— În 2013, un eveniment bulversează viaţa dominantului şi – sau a dominatului, şi le afectează relaţia, obiceiurile, modul de funcţionare. Dominatul se simte înainte de toate pierdut, apoi sfârşeşte prin a aprecia această nouă libertate. Devine creativ, dar cu toate acestea nu îndrăzneşte să-şi urmeze propriile fantezii.

— Încă nu are curajul necesar, interveni Olofsson.

Emily schiţă un zâmbet.

— Încă nu are curajul să-şi asculte fanteziile, aşa că iese şi el în evidenţă cum poate: aşadar, modifică un pic ritualul pe care creatorul său – dominantul – i l-a inoculat. E ca o minciună prin omisiune, o greşeală cuminte care îl face extrem de fericit.

— Vrei să spui că înainte de 2013 dominantul nu grava Y – în fine, gamma mică – pe victime?

— Asta e. El fie grava svastica întreagă, fie – şi asta este teoria pe care o prefer – o singură ramură.

— De ce o singură ramură?

Bergström aruncă o privire neliniştită detectivului. Ca să se angajeze într-o asemenea linguşeală, sigur avea o idee undeva în fundul capului.

— Dominantul consideră fiecare moarte şi, deci, fiecare victimă, ca o componentă a unei opere, un tablou dacă vrei, pe care o creează pe parcurs ce omoară. O operă dedicată gloriei ideologiei naziste. Cum sunt patru ramuri care compun crucea echilaterală, îi trebuiau patru victime ca să-şi realizeze tabloul. Dar să revenim la dominat. Nu cred că îşi permite să devieze prea mult de la modul lor de operare. Păstrează, deci, ramura crucii dragi a maestrului, dar o transformă într-o glumă intelectuală: un gamma mic care seamănă cu Y majuscul, literă care reprezintă de asemenea şi sexul victimelor sale.

— Cred că ticălosul ăsta a râs cu gura până la urechi când a gravat un X pe braţul Linnéei…

Olofsson cuprinse încăperea dintr-o privire ca să vadă dacă remarca sa îşi atinsese ţinta. Regretă de îndată, descoperind chipul palid al lui Alexis.

— Mă scuzaţi, comandante. Dar am găsit ceva interesant…

O fată stătea în faţa uşii batante. Nimeni n-o auzise intrând.

— Am găsit un nume care e în concordanţă cu informaţiile pe care ni le-aţi dat. M-aş mira ca acesta să fie acela pe care îl cercetăm, dar prefer să vă spun…

— Dă-i drumu' odată, Jacobsson, lătră Olofsson.

Fata se înroşi până-n vârful urechilor şi înghiţi de trei ori înainte să reuşească să scoată vreun cuvânt pe gură. Bergström nici nu se mai gândi să-i spună ceva lui Olofsson, pentru că şi el voia să audă acest nume.

— L-am găsit pe Erich Ebner, un neamţ care locuia în Suedia din anul 1947. Născut în 1920 şi decedat în 2013.

Marcă o pauză teatrală.

— N-a avut cumva un fiu în 1970? întrebă brusc Alexis.

— Nu, n-am găsit nicio legătură cu 1970. Dar există o problemă…

Lăsă restul propoziţiei în suspans şi Olofsson oftă de nerăbdare.

— Este un deportat. Fusese închis în lagărul de concentrare Buchenwald. Şi-mi spuneam… de ce un deportat ar fi sculptat o svastică atâta vreme cât este vorba despre simbolul opresorului?

Emily se întoarse spre Jacobsson.

— Aţi auzit vorbindu-se despre sindromul Stockholm?

Tânăra femeie dădu din cap afirmativ.

— Acest deportat de la Buchenwald trăia poate, sub influenţa unui SS-ist deosebit de crud. Trauma a fost de aşa natură că ar fi dezvoltat o contagiune afectivă, un fel de transfer emoţional între el şi agresor: şi-ar fi însuşit sentimentele, gândurile, convingerile.

Chipul lui Bergström se încruntă de dezgust.

— Serios, Emily? Tu crezi că un deportat care a trăit iadul pe pământ, un infern care o lua de la capăt în fiecare zi, a putut să simtă empatie faţă de călăul său?

— Trebuie să te gândeşti la această contagiune afectivă ca la o boală, Lennart. Ca un cancer. Să supravieţuieşti unui lagăr de concentrare este un lucrul incredibil. Doar se vorbeşte despre barbaria din lagărele naziste, însă numai supravieţuitorii ştiu ce fel de terori există în spatele cuvintelor. Ca să supravieţuiască, aceşti deportaţi au trebuit să-şi supună corpul şi mintea, alţii ar spune chiar sufletul, la torturi inumane. Acest transfer emoţional ar putea fi un mecanism de apărare.

— Vorbiţi despre ăsta de parcă ar fi omul nostru. Nu poate să fie, nu? îi întrerupse Alexis.

O tăcere tensionată apăsa peste încăpere.

— Care era meseria lui? se interesă Olofsson.

Jacobsson îşi umezi buzele înainte de a răspunde.

— *Tanatopractor.*

— Un îmbălsămător, bună gluma, ironiză detectivul.

— Adresa lui? interveni Bergström.

Tonul comandantului fusese mult mai aspru decât ar fi vrut. Tânăra recrută era cât pe ce să înceapă să plângă.

— Aici, în Falkenberg.

— Adresa exactă, Jacobsson, vă rog?

Îi întinse lui Bergström bucata de hârtie pe care o ţinea în mâinile tremurânde.

Bergström deschise gura şi o închise imediat. Cunoştea adresa. Şi cunoştea persoana care locuia acum în casa lui Erich Ebner.

Falkenberg

Iulie 1987

UN frison îi traversă lui Adam şira spinării. Vânătoarea fusese formidabilă. Încă avea muşchii fierbinţi de excitare.

Tata insistase să doarmă o oră şi jumătate, la sfârşit de după-amiază, ca să fie în formă până dimineaţa. Aşteptaseră noaptea cea mai întunecată ca să se pună în mişcare, chiar puţin înainte de ora 23.

Pregătise singur, pentru prima oară, duba. Tata o încărcase. Deci, Adam verificase roţile, nivelul de benzină şi de ulei şi instrumentele necesare pentru extracţia lui Oskar.

Îl urmăreau de nouă luni. Conform scrisorilor pe care le găsiseră în timp ce-i căutau în gunoi, Oskar era la a doua familie adoptivă, iar prima fusese o glumă macabră. Mama muncea zi şi noapte la spital; cel mare, de paisprezece ani, se furişa afară cu fiecare ocazie, iar când soţia era de gardă, tatăl îl imita pe fiu, făcându-se şi el nevăzut, odată ce mezinul era culcat. Pur şi simplu incredibil.

Cu muncă şi rigoare îţi asiguri o viaţă îmbelşugată şi de excelenţă. De ce să optezi pentru mediocritate? Întrebarea asta îl bântuia pe Adam în timp ce urmăreau prăzile selecţionate de către Tata. Aceşti tipi, nişte leneşi cu privirea îngustă, se tăvăleau prin viaţa lor mică fără plăceri adevărate. În sfârşit, împreună cu Tata îl împiedicau pe Oskar şi pe alţii ca el să trăiască o existenţă atât de nesemnificativă că devenea de prost gust. Şi în plus inutilă.

Extragerea lui Oskar fusese un joc de copii. Puştiul era tare nătăfleţ. Nu avea niciun simţ al pericolului. Îi deschisese uşa lui Adam, îl urmase şi urcase în dubă de bună voie. Nu începuse să riposteze decât în momentul în care Adam îi prinsese cu scotch punga în jurul gâtului. Adam îl

ţinuse pe loc cu fermitate, în timp ce observa cum i se lipea de ochii bulbucaţi şi i se introducea în gură la fiecare respiraţie, până în momentul în care capul îi căzuse cu moliciune pe piept.

Apoi, Tata îl adusese acasă.

— Adam, dă-mi dezinfectantul şi prosopul.

Oskar nu numai că urinase pe el, ci făcuse tot tacâmul. Şi, în mod evident, trebuiau să-l şteargă la fund. Rahatul se întinsese peste tot, trebuia să spele masa de disecţie cu furtunul. Adam detesta partea asta, dar Tata se ocupa fără să strâmbe din nas, ca şi cum era imun la miros.

Odată ce Oskar şi masa erau curăţate, Tata tăie punga legată în jurul gâtului şi îi rase părul. Mai întâi, folosi maşina de tuns, apoi finaliză cu briciul. Adam ştergea craniul lucios în timp ce Tata se înarma cu bisturiul ca să deseneze ramura pe braţul stâng al lui Oskar.

Cu cinci ani înainte, când tata îl asociase operei sale, fusese implacabil: Adam trebuia să cunoască anatomia în cele mai mici detalii şi trebuise să reţină procesul în cele mai mici detalii de prima oară. Asta îi ceruse o concentrare extremă. Trebuise să ţină minte chiar şi concentraţiile. De frică să nu uite, să greşească şi să-l dezamăgească pe Tata, nu putuse să doarmă mai multe luni.

— Adam!

Tata îi întinse bisturiul. Adam privi braţul lui Oskar; era încă virgin. Uimit, apucă lama cu o mână şi strânse braţul rece cu cealaltă şi se apucă de treabă. Tata urma să fie mândru. Se antrena de ceva vreme pe iepuri, în secret. Să pătrundă carnea până la os şi să deseneze două linii perfect drepte şi perpendiculare nu era aşa de uşor cum părea.

Abia anul trecut îndrăznise să-l întrebe pe Tata despre semnificaţia acestei jumătăţi de T majuscul pe care o desena.

— Nu este o jumătate de T, Adam, este o ramură din *Hakenkreuz.* Francezii o numesc *croix gammée* şi aşa o vom numi şi noi, pentru că e formată din patru gamma majuscule.

— Dar de ce desenezi *croix gammée,* Tata? Credeam că te-ai luptat cu naziştii.

Cuvintele ieşiră din gură mai repede decât şi-ar fi dorit.

— Este o amintire a lui Doktor Fleischer, răspunse simplu Tata, fără să se enerveze.

Iată. Terminase litera gamma. Era perfectă.

Cu craniul ras, pielea albă şi braţul marcat, Oskar nu mai avea aproape nimic din Oskar.

Tata îi oferi o tentativă de zâmbet. Adam îşi umflă pieptul de mândrie.

— Curăţă, merg să pregătesc micul dejun.

Era prima oară când Tata îl lăsa singur cu una dintre prăzi. Dar o meritase.

Adam puse bisturiul pe tava strălucitoare.

Atunci când se întoarse, Oskar îl fixa cu ochii bulbucaţi şi panicaţi. Înfăţişa aceeaşi expresie panicată ca atunci când îi închisese capul în punga de plastic. Apoi micuţul începu să urle. Un ţipăt strident care încă îi zgâria timpanele lui Adam.

— Taci! Taci, am spus! Şi închide nenorociţii ăia de ochi! Nu vreau să-ţi mai văd bilele, am zis!

Îl prinse de gât şi strânse atât cât putea. Dar Oskar nu asculta. Continua să urle ca un porc sacrificat.

Adam nu voia ca Tata să vină şi să creadă că nu se ridica la înălţimea aşteptărilor. Trebuia să facă ceva, să-l facă pe Oskar să tacă şi să întoarcă privirea. Copilul trebuia să-l asculte.

Adam luă din nou bisturiul şi îl puse sub bărbia lui Oskar. Îl înfipse şi tranşă carnea pe verticală până la stern. Apoi secţionă traheea şi o puse pe masa de disecţie.

Transpirat, îşi şterse fruntea cu mâneca şi întinse urechea. Nu-şi auzi decât propria respiraţie sacadată. Ţipătul dispăruse.

Nu mai rămânea acum decât să-i închidă nenorociţii de ochi.

Falkenberg,
Plaja Skrea

Joi, 23 ianuarie, ora 11

EMILY parcă în faţa vilei impozante de lemn galben, între un Porsche Cayenne şi un Jaguar decapotabil. Trei maşini de poliţie şi două dubiţe de la SKL – criminaliştii – ocupau vasta esplanadă pavată.

Ocoli casa şi îi găsi pe Bergström şi Olofsson în faţa unui hambar vechi. Karl Svensson, fostul soţ al Linnéei, aştepta în spate, lângă o blondă cu faţă severă care urla la telefon. Un tic nervos îi agita buza inferioară şi bărbia. Cu braţele încrucişate peste piept, se întoarse cu spatele la hambar.

— După cum poţi vedea, aşteptăm, explică Bergström lui Emily cu o voce încordată.

— Blonda începe să ne calce pe nervi, tună şi fulgeră Olofsson. Se face o jumătate de oră de când e la telefon cu procurorul şi-l freacă la icre. Ce-şi imaginează? Că dacă ţipă ca o isterică, procuroru' o să-i spună: „Bine, bine de acord, atunci, pentru că insistaţi, anulăm perchiziţionarea şi Karl Svensson nu mai e suspect"?

Bergström se gândi că Olofsson spunea cu voce tare ceea ce alţii doar gândeau în sinea lor. I-ar fi plăcut să poată striga la fel ca avocata şi să declame ca Olofsson. La naiba, ar fi fost tare plăcut să se golească de stres, să vocifereze până îşi pierdea vocea, să ţipe până cădea de epuizare!

Presiunea era colosală. Procuroru', cum spunea Kristian, îl suna din oră în oră ca să actualizeze ancheta. Fostul soţ al Linnéei era o celebritate. Dacă percheziţia nu le dădea nimic, comandantul urma să aibă mari probleme. Avocata lui Svensson i-ar fi dat în judecată şi l-ar fi băgat la răcoare.

Şi nu se oprea să-l viseze pe micuţul Tomas Nilsson. Chiar şi când era treaz. Îi revedea corpul gol acoperit cu pojghiţa de gheaţă, ochii negri

disproporţionat de mari, goi de orice, gâtul deschis pe lungime, ca un fermoar care deformează un pulover vechi. În ciuda atrocităţii rănilor, Bergström îşi dorea să ia copilul în braţe, să-i sărute fruntea, să-l încălzească, să-l liniştească. Se gândise la fiii săi. Când aveau vârsta lui Tomas, refuzau cu stricteţe să facă baie. Împreună cu Lena, trebuia să alerge după monstruleţi care fugeau complet goi, la fel de rapizi ca vântul, şi găseau ascunzători de necrezut în casă. Fiii săi… se gândi cum îi lua în braţe… O chestiune îl frământa atât de tare că avea migrene, mereu aceeaşi, cu disperare trivială, şi cu toate acestea… Cum putea face asta unor copii?

O privi pe Emily. Asculta tirada lui Olofsson impasibilă, senină. Emana o forţă liniştitoare cu care lui i-ar fi plăcut să se acopere.

— Unde ai lăsat-o pe Alexis? o întrebă Olofsson cu o voce moale.

— La biblioteca municipală. Face cercetări asupra lui Ebner.

Prezenţa ei în timpul percheziţiei risca să ducă la o încălcare de procedură, deşi Alexis propusese să-l ancheteze şi ea pe Erich Ebner.

Avocata închise şi înaintă spre ei cu un mers nervos, cu clientul pe urmele ei.

— Puteţi să mergeţi, concluzionă ea sec.

— Domnule Svensson, dacă aveţi bunăvoinţa să mă urmaţi la secţie, îl ironiză Olofsson.

— Nu veţi găsi nimic în atelierul meu!

Bergström îşi lipi faţa de-a lui.

— Vă mulţumim că ne-aţi indicat unde să căutăm, domnule Svensson.

Falkenberg,
Biblioteca municipală

Joi, 23 ianuarie 2014, ora 13

ALEXIS îşi masă pleoapele cu vârful degetelor. Citea articolele cu un cititor de microfilme doar de vreo două ore, iar ochii deja îi obosiseră. Numele lui Erich Ebner nu apărea în nicio bază de date de la bibliotecă; deci, trebuise să se afunde în lectura ziarelor locale începând cu 11 aprilie 1945, data eliberării lagărului Buchenwald. Mă rog, „lectură" era un cuvânt mult prea mare, având în vedere că nu cunoştea limba suedeză. Se rezuma doar la a căuta numele lui Erich Ebner. Dacă i-ar fi căzut ochii pe ceva, ar fi copiat-o şi ar fi tradus-o la secţie. Avea şaptezeci de ani de presă de parcurs; deci nu era nici pe aproape de a fi terminat.

Graţie unui *personnummer,* un număr de identificare naţional atribuit fiecărui cetăţean al ţării, poliţia dispunea de nişte informaţii de bază despre Erich Ebner în fişierele sale: se născuse la Munich, în Germania, în 1920, fusese făcut cetăţean suedez şi poseda paşaport german. Lucrase ca şi îmbălsămător într-o firmă de pompe funebre din 1947 până în 1993. În 1955, cumpărase casa pe care o închiriase încă din 1947, la Falkenberg; în 1995, Jacob Svensson, tatăl lui Karl, achiziţionase proprietatea *en viager,* pe-o rentă viageră până la deces. Pe 5 octombrie 2013, corpul lui Erich Ebner fusese găsit în patul său de nişte pompieri chemaţi pentru un foc din proximitatea casei. Medicul legist concluzionase că era moarte naturală – ceea ce, la nouăzeci şi trei de ani, nu era nimic suspect. Totul ducea, deci, către ideea că Ebner nu avea nici familie, nici prieteni sau vecini care să se îngrijoreze de absenţa sa.

Cu toate acestea, *personnummerul* care fusese introdus în Suedia în 1947, data exactă a sosirii lui Ebner, nu era verificabil. Bergström presupunea că

deportatul se instalase la Falkeneberg în 1947, data primului loc de muncă declarat, dar Alexis nu era atât de sigură. Şi, cum nu voia să lase nimic la voia întâmplării, îşi extinse aria de căutări cu doi ani.

Înghiţi o gură de apă în timp ce îşi consulta telefonul.

Înainte să plece la bibliotecă, contactase Fundaţia comemorării lagărului Buchenwald, din Weimar, în Germania. Îşi lăsase datele pe căsuţa vocală, explicând că era vorba de o solicitare urgentă şi, de atunci, aştepta să fie reapelată.

Alexis schimbă rola şi reluă lectura în timp ce se întreba de ce Ebner alesese să se stabilească într-un orăşel mic de pe coasta Suediei. Înţelegea că voise să scape de Germania: poporul lui, înrolat în nazism, îl trădase. Ebner simţise cu siguranţă aversiune faţă de patrie, dar asta nu era suficient să explice de ce alesese Suedia. Trebuie să fi avut legătură cu regiunea Halland. Poate avea familie, prieteni care locuiau în zonă în anii 1940?

Alexis mai aruncă un ochi la mobil. Nicio veste de la Fundaţie. În schimb, Stellan tocmai îi trimisese un mesaj scurt şi cuprinzător: *„Tonight?”*

Amintirile nopţii trecute îi înfloriră în minte. Scutură din cap ca să le alunge, înainte să se ofilească sufocate de fricile şi anxietăţile sale, nişte veritabile buruieni de care nu reuşea să se debaraseze. Voia să o ia de la capăt. Voia ca Stellan să-i ofere dragoste, să se abandoneze în îmbrăţişările lui. Cu mintea goală, corpul să-i dicteze ce să facă. Inima… inima, nu-i păsa de ea. Voia doar să se lase în voia sorţii.

Alexis răspunse cu un *„yes”* căruia îi adăugă două semne de exclamare, după câteva secunde de reflexie.

Urma să pună telefonul deoparte, când ecranul se lumină din nou. Ieşi pe hol şi preluă apelul. Hilda Thorne, de la Fundaţia comemorării lagărului Buchenwald, o reapela.

Hilda detectă accentul franţuzesc din engleza lui Alexis, aşa că îşi continuară conversaţia în limba lui

Molière.

Alexis îi explică că avea nevoie de ajutorul Fundaţiei ca să găsească familia unui fost deportat de la Buchenwald, Erich Ebner, decedat în Suedia cu câteva luni înainte. Preferă abordarea delicată, în locul celei oficiale, care risca să o timoreze pe doamna Thorne.

— Am să iniţiez o căutare asupra numelui său, şi să vedem ce obţinem. Acordaţi-mi un moment.

Alexis îşi muşca buza de nerăbdare.

— Aşadar… Erich Ebner… German, născut în 1920 la Munich. Închis la Buchenwald pe 17 iulie 1944. Comunist, prizonier politic. Student la medicină. A muncit la carieră, la cuptoarele crematoriului şi la un *block* de experimente medicale. Aparent, nu era membru al niciunei asociaţii de deportaţi.

— Aveţi cumva o poză cu el?

— Nu.

— Dar informaţii despre părinţii lui?

— Nu. Şi, înainte să mă rugaţi să caut printre prizonieri, trebuie să ştiţi că avem enorm de mulţi deportaţi numiţi Ebner. Dacă părinţii săi fuseseră închişi la Buchenwald, ar fi fost precizat pe fişa de identitate. Nu am altceva decât informaţiile pe care tocmai vi le-am citit.

— Nu aţi şti, măcar, pe cineva care muncea la cuptoarele crematoriului sau la acel *block* de experimente în acelaşi timp cu el? Ştiu că e inutil să vă întreb despre carieră, presupun că lista ar fi mult prea lungă…

— Nu avem datele de repartizare ale deportaţilor.

— Existau suedezi la Buchenwald în acelaşi timp cu Erich Ebner?

— Nu.

Hilda era simpatică, dar avea nevoie să fie trasă de limbă.

— Acordaţi-mi un minut, Hilda.

Alexis închise ochii şi îşi acordă un moment de reflexie. Trebuia să conecteze informaţiile între ele, să caute legături. Care erau informaţiile ce se

desprindeau de profilul lui Ebner? Un German. Deportat politic. Care îşi dusese viaţa în Scandinavia. În Suedia.

Brusc, avu o idee.

Suedia şi Norvegia erau ţările scandinave care semănau cel mai mult, din punct de vedere cultural. Cele două limbi erau atât de apropiate încât suedezii şi norvegienii se înţelegeau perfect.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, cele două naţiuni nu cunoscuseră aceeaşi soartă: Suedia optase oficial pentru neutralitate, în timp ce Norvegia, forţată de capitularea Germaniei naziste în 1940, alesese rezistenţa, exilând guvernul lui Johan Nygaardsvold la Londra.

— Existau norvegieni închişi la Buchenwald? încercă Alexis.

— Studenţi norvegieni, da: trei sute cincizeci, dacă ţin bine minte, sosiţi în ianuarie 1944.

Ebner fusese deportat la Buchenwald în iulie 1944.

— Existau studenţi la medicină printre ei?

— Da.

— Deci, trebuiau să fie repartizaţi, în mare parte, unui *block* de experimente medicale, nu?

— Lăsaţi-mă să verific. De fapt la: *block-ul* de experimente, infirmerie şi *block*- ul de patologie.

Entuziasmul electriză corpul lui Alexis. Erich Ebner, cu siguranţă, se întâlnise cel puţin cu unul dintre ei.

— Ar fi posibil să am lista acestor studenţi norvegieni sau datele lor de contact; dacă au decedat, datele de contact ale familiilor lor?

— O să vă transmit lista cu datele de contact pe care le avem, dar nu vă pot comunica decât e-mail-urile, nu şi numerele de telefon.

— E perfect. Aţi putea să-mi indicaţi, în mod special, studenţii la medicină?

— Desigur.

— Îmi pare rău că vă grăbesc, dar aţi putea să-mi trimiteţi în cursul zilei de astăzi?

— Fără nicio problemă: listele sunt deja făcute, o veţi primi în câteva minute.

— Hilda, voi abuza de amabilitatea dumneavoastră, dar aţi putea să contactaţi grupul de deportaţi ca să ştim dacă vreunul dintre ei îl cunoştea pe Erich Ebner? Poate supravieţuitorii le-au vorbit despre el copiilor lor… Fiind vorba de zeci de mii de persoane, m-am gândit că dumneavoastră v-aţi mişca mai repede decât mine…

— Pot să trimit un mesaj de grup şi să las o vorbă pe site.

— Oh, mulţumesc, Hilda. Asta ar fi absolut minunat.

Alexis închise şi concepu e-mail-ul pe care se pregătea să-l trimită acestor foşti studenţi norvegieni sau familiilor lor. După aceea, se reapucă de lecturarea ziarelor.

Tot aruncând plase de pescuit în apă, sfârşi prin a prinde un peşte.

Falkenberg, Plaja Skrea
Domiciliul lui Karl Svensson

Joi, 23 ianuarie 2014, ora 14

BERGSTRÖM scană hambarul cu o privire satisfăcută. Un roi de combinezoane albe forfoteau cu o lentoare studiată în atelierul lui Karl Svensson. Liniştea profundă era perturbată doar de fâşâiala galoşilor sterili şi clinchetul servietelor criminaliştilor. Atmosfera era mixtă: un amestec de entuziasm şi dezgust, de nerăbdare şi de teamă.

Atunci când comandantul, Olofsson, Emily şi nişte membri ai poliţiei criminalistice intraseră în hambar, întregul grup încremenise imediat ce lumina se aprinse.

— La naiba…

Chiar şi Olofsson rămase fără cuvinte să descrie brutalitatea tabloului relevat de către iluminarea arhitecturală: în faţa lor se ridica un cub de cărămizi roşii marmorate de funingine, de trei metri înălţime pe doi metri lăţime, consolidat cu corniere de oţel. Avea în centru o deschizătură în formă de semilună de aproximativ cincizeci de centimetri înălţime pe şaptezeci lungime, cu uşi duble metalice rabatate în lateral.

— Am eu o minte bolnavă sau ăsta seamănă cu un cuptor de crematoriu? întrebase un tip de la SKL.

Suspine şi mormăituri de glas în loc de răspuns. Erau multe de descoperit în jurul acestui cuptor. La doi metri în dreapta se ridica o cuvă cu diametrul de un metru, flancată de un banc de lucru pe care era aranjat cu minuţiozitate un rând de instrumente chirurgicale şi două pensete lungi. Chiar lângă acestea, atârnate de perete, două şorţuri şi două perechi de mănuşi groase găurite pe alocuri.

Bergström dăduse semnalul ca să împrăştie trupele şi să înceapă percheziţia; fiecare lucra cu gândul la micuţul Tomas Nilsson.

Comandantul se apropie de tehnicianul aplecat sub cuva goală.

— Ştii ce avea înăuntru?

— Acid fluorhidric. Extrem de coroziv.

Bergström se gândi la băieţii dispăruţi în 1970 ale căror corpuri nu fuseseră niciodată descoperite.

— E destul ca să se debaraseze de corpul unui copil?

— Dacă adaugi acid azotic şi închizi cuva, e de ajuns, da.

— Ştii dacă era acid azotic înăuntru?

— Testez şi-ţi spun.

Comandantul o căută pe Emily din priviri chiar când se întorcea în atelier. Nici nu observase când plecase.

— E vreo problemă, Emily?

— Casa e izolată, amplă. Hambarul ăsta cred că are cel puţin o sută de metri pătraţi. Însă grădina e practic inexistentă şi pietroasă. Nu văd ce-ar fi putut face cu corpurile, în afară de…

— …de a dizolva cadavrele în cuvă, cu acid?

Emily ridică o privire surprinsă.

— Nu. Corpurile copiilor sunt sub casă sau sub hambar. Trebuie să forăm solul.

— Björn! strigă imediat Bergström.

Un tehnician aplecat sub masa de lucru a lui Svensson se întoarse.

— Găsim un georadar în dubiţa voastră? întrebă comandantul.

Björn Holm, şeful de la criminalistică, scoase masca care-i proteja gura, eliberându-şi mustaţa grizonantă.

— Duba de la SKL nu e geanta de voiaj a lui Mary Poppins, Lennart. A rămas la sediu radarul. Ai nevoie de el, în clipa asta?

Bergström dădu din cap.

Björn scoase un suspin plictisit.

— Bine… o să pun pe cineva să ni-l aducă. O să-l avem într-o oră şi jumătate.

Două ore mai târziu, Holm termina scanarea hambarului fără să găsească nimic. Puse radarul geologic şi se uită, pe rând, la Bergström şi Emily, cu o privire obosită.

— Eşti sigur de povestea asta a ta, Lennart?

Bergström încuviinţă fără să spună niciun cuvânt.

— Pătrundem şi în casă, am înţeles bine?

Acelaşi semn din cap al comandantului.

Urmat de Bergström şi de Emily, Björn traversă cât de repede putu cei câţiva metri care separau atelierul de casa principală, căci temperatura exterioară îi îngheţa sângele în vene.

— Cu ce începem? întrebă el după ce puse radarul în funcţiune.

— Bucătăria, ordonă Emily.

Björn execută fără să clipească. Trase georadarul după el ca pe un câine în lesă, cu ochii lipiţi de monitorul de control, şi începu inspecţia încăperii. Cercetă bucătăria americană pe lungime şi pe lăţime, înainte să se aventureze în cămară.

— Lennart!

Bergström se strecură în cămara îngustă, cu Emily pe urmele lui.

— Ai ceva?

— Aşa s-ar părea, da: aveţi o pivniţă sau ceva de genul ăsta pe sub toată suprafaţa bucătăriei şi îmi pare că trapa de intrare e aici, sub picioarele mele.

— De ce nu ne-ai spus de dinainte?

Tonul aspru al comandatului nu-l nelinişti pe Björn, care arăta spre podea cu degetul.

— Priveşte. Parchet masiv. Şi, dedesubt, un strat de beton de zece milimetri, cred… Înainte să mă-ntrebi, sunt criminalist, nu constructor; n-am nici rotopercutor, nici rangă la mine.

— Asta-i sigur, Björn, nu rişti să treci drept un zidar dacă utilizezi un rotopercutor şi un levier ca să ridici parchetul şi un centimetru de beton, aruncă comandantul zâmbind. Du-te şi joacă-te cu pensulele şi pudra magică, mă duc să caut o bormaşină pe la mine pe-acasă, spuse el dându-i o palmă amicală pe spate, şefului de la SKL.

Björn dădu din cap zâmbind în colţul gurii, ridicând o parte din mustaţă.

Bergström refuză să-şi lase bormaşina cu percuţie pe mâinile oricui şi se ocupă chiar el de demolare. I-au trebuit vreo douăzeci de minute ca să smulgă şipcile de lemn şi să spargă stratul de beton.

Atunci când deschise trapa, lumina se aprinse automat, dezvăluind o scară acoperită cu un strat fin de praf. Bergström coborî primul, apoi Emily, Olofsson şi Björn, îmbrăcaţi cu combinezoane albe, galoşi sterili, plase de păr şi mănuşi de latex.

Ajunseră într-o încăpere de patru metri pe trei, cu un tavan la aproximativ doi metri douăzeci, cu podeaua şi pereţii acoperiţi cu gresie albă. O masă mare şi o targă de oţel inoxidabil în mijloc. La dreapta, o cadă de oţel şi încă două tărgi. În spate, cu faţa către intrare, erau aranjate cu grijă douăsprezece cutii de carton pe un rând de rafturi metalice fixate în perete. La stânga se afla o uşă.

— Arată ca o morgă abandonată, comentă Olofsson cu o voce joasă, mai mult pentru sine.

Emily se îndreptă către uşă şi apăsă pe clanţă cu prudenţă.

Şi aici fuseseră instalaţi senzori de mişcare şi lumina se aprinse automat în încăpere, care era mult mai mare decât precedenta; la prima vedere părea cât toată casa. De la podea la tavan se întindeau rafturi aliniate cu grijă la o distanţă de cincizeci de centimetri.

Emily înaintă câţiva paşi în încăpere şi îngheţă instantaneu. Inima îi bătea atât de puternic încât nici nu auzi urletele de spaimă şi teroare ale celorlalţi.

Cadavre de copii, cât vedeai cu ochii. Întinse pe aceste rafturi metalice. Corpuri fără piele, dar a căror musculatură se vedea foarte bine. O fibră musculară fină care acoperea prea puţin osul.

Şi, brusc, îi auzi. Pe toţi aceşti copii. Urletele lor. Macabre şi sălbatice. Scâncete încărcate de durere şi disperare.

Îşi puse mâna pe cea a copilului care zăcea lângă ea, o mânuţă rece şi subţire, şi îi spune să plângă, să plângă cu toţi ceilalţi până când durerea avea să dispară. Îi spuse că, acum, îi auzea pe toţi, şi că nu mai erau singuri.

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Joi, 23 ianuarie 2014, ora 19

KARL Svensson fixa cu privirea peretele murdar ca şi când ar fi avut o fereastră încorporată. Din când în când, îşi rearanja gulerul cămăşii cu carouri, apoi se afunda din nou în contemplare.

Atunci când Bergström intră în sala de interogatorii, Svensson se holbă cu o privire arogantă.

Furia se răspândi în corpul comandantului ca otrava, încordându-i muşchii şi scurtându-i respiraţia. Bergström îşi blestemă zilele. Detesta lipsa lui de profesionalism, de proacţiune, de fler. Îl monitorizau pe sculptor de ceva vreme, dar nu reuşiseră să-l prindă. Puştoaicele susţinuseră întotdeauna că le luase la autostop sau că-i serviseră drept model, iar părinţii lor nu depuseseră niciodată plângere. Dacă doar şi-ar fi făcut munca, cu insistenţă şi cu perseverenţă, ei n-ar fi fost în punctul acela.

Olofsson se ocupa să verifice venirile şi plecările de la Karl în momentul dispariţiei lui Tomas Nilsson şi a copiilor din Londra.

În ceea ce o privea pe Emily, ea rămăsese cu Björn în pivniţă. Nu răspunse comandantului atunci când îi propusese să-l însoţească să asiste la interogatoriul lui Svensson. Era căţărată pe o scară, cu faţa la câţiva centimetri de obrazul unui cadavru, ca şi când i-ar fi şoptit ceva la ureche.

Bergström luă loc în faţa lui Svensson şi îi puse un plic în faţă.

— Când v-aţi mutat în vilă, Karl?

Vocea lui Bergström inspira calm, dar sub masă, mâinile tremurau de furie.

— Jumătatea lui noiembrie. Anul trecut.

— De ce v-aţi decis să părăsiţi Stockholm?

— Din cauză că i-am vizitat pe nişte prieteni la Falkenberg într-un weekend; asta m-a făcut să vreau să mă mut. În plus, aveam nevoie de mai mult spaţiu să creez.

— Şi nu era „spaţiu” la Stockholm?

— Stockholm nu va fi niciodată coasta de vest.

— De ce nu Båstad? Mama dumneavoastră este originară de acolo şi, din câte ştiu, vă petreceaţi toate verile, încă din copilărie, în acele locurile.

— Tatăl meu e din Falkenberg şi bunicii trăiau practic pe plaja Skrea.

— De ce a cumpărat tatăl dumneavoastră această casă în mod special?

— Nu ştiu. Ar trebui să-l întrebăm.

— Nu aveţi nicio idee? Aveaţi douăzeci şi patru de ani în 1995; ar trebui să vă amintiţi, nu?

— Locuiam la Londra, pe vremea aceea.

— Şi nu mai veneaţi în Suedia?

Svensson oftă agasat.

— Casa are acces direct către plajă; terenurile de genul acesta erau deja foarte rare în Falkenberg, pe vremuri. Şi câmpurile care îl înconjoară ne aparţin.

— Vechiul proprietar a vândut *en viager,* tatălui dumneavoastră pentru o rentă derizorie. Ştiţi de ce? Se cunoşteau?

— Nu ştiu.

Bergström bătea pe plicul de carton. Svensson îi urmări mişcarea de degete şi îşi umezi buzele.

— V-aţi mutat în casă în luna noiembrie. V-aţi stabilit acolo chiar după decesul fostului proprietar?

— Nu. Am făcut câteva renovări, timp de şase săptămâni.

— Care?

— Zugrăvit, bucătărie nouă, baie nouă.

— Şi parchet nou.

Svensson înghiţi zgomotos.

— Da.

— Şi pivniţa?

— Care pivniţă?

— Pivniţa.

— Nu există pivniţă.

Bergström îl săgetă pe Svensson cu privirea.

— Cunoaşteţi un anume Erich Ebner?

— Era vechiul proprietar al casei.

— Exact. Şi ştiţi ce mai aveţi în comun?

Bergström deschise plicul de carton şi scoase câteva poze, pe care le etală pe masă cu faţa spre Svensson.

— Iubiţi copiii.

Svensson aruncă o privire panicată pozelor cu fete tinere dezbrăcate. Transpiraţia i se prelingea pe frunte şi tâmple.

— Sunt modele. Pentru sculpturile mele. Şi nu sunt copii. Toate au peste cincisprezece ani.

O grimasă suspicioasă încreţi chipul lui Bergström.

— Nu sunt prea sigur de asta, Karl… Deci, spuneam că împărtăşiţi aceeaşi dragoste pentru copii ca şi Erich Ebner.

Bergström puse pe masă alte patru poze cu cadavre găsite în pivniţă.

Svensson sări de pe scaun.

Paralizat, cu spatele la zid, arăta pozele cu indexul tremurând.

— La dracu', ce e asta? Ce-i asta?!

Urletele sale stridente erau acompaniate de precipitaţii.

— Unul dintre copiii jupuiţi de vii pe care i-am găsit în pivniţa dumneavoastră, Karl.

— Dar nu-e nicio pivniţă, la dracu'! Nu există pivniţă la mine acasă!!!

— Şi instrumentele pe care le păstraţi în atelierul dumneavoastră, Karl?

— Nu, nu, nu, nu, nu…

Cu mâinile în rugăciune, cu bustul înainte şi cu ochii bulbucaţi, Svensson îl implora cu toată fiinţa.

— Ascultaţi-mă, comandante…

— Şi cuptorul, Karl? Zeci de litri de acid fluorhidric? Instrumentele chirurgicale?

— Ase… ascultaţi-mă…

Svensson deschise gura larg în căutarea unui strop de aer.

— Sunt ustensilele mele de lucru! spuse cu răsuflarea tăiată şi inspiră încă o gură de aer.

— Sunt ustensilele mele de lucru. Folosesc toate alea ca să sculptez în sticlă. Cuva, acidul fluorhidric, cuptorul în care suflu sticla… tot! Mănuşile de azbest… şi cele care seamănă cu nişte instrumente chirurgicale, sunt instrumente de dentist care datează din anii 1940: tai sticla cu alea, cu vârfuri de metal, şi cuţite, de asemenea…

Se reaşeză şi puse mâinile pe masă. Îşi mută palmele de mai multe ori, răsfirându-şi degetele, apoi strângându-le, ca şi cum căuta să deseneze o faţă.

— Toate astea sunt pentru sculpturile mele, comandante, continuă cu o voce tremurândă, sacadând propoziţiile. Nu aş face niciodată, niciodată rău unor copii. Niciodată. Dar unde? Unde… unde aţi găsit aceşti…

— În pivniţa dumneavoastră, Karl, cum v-am spus.

Svensson îşi lipi mâinile în rugăciune în dreptul gurii şi începu să suspine, balansându-şi corpul înainte şi-napoi.

— Da’ ce pivniţă? Nu înţeleg, nu înţeleg…

Bergström se lăsă pe spatele scaunului.

— Ştii ce mă mai deranjează, Karl? Că tânăra femeie care v-a dat un alibi pentru noaptea dispariţiei Linnéei Blix, ei bine, şi-a schimbat părerea.

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Joi, 23 ianuarie 2014, ora 19

OLOFSSON scutură din cap în timp ce clipea des. Amintirile băieţilor jupuiţi de vii îi rămăsese lipită de retină ca un pliant prins între ştergător şi parbriz, şi pe care îl tot vezi în timpul drumului.

În timpul descoperirii acestor cadavre de copii, crezuse cu adevărat că asta era o boală gravă. Cu ochii opaci şi musculatura vizibilă, aveai impresia că erau de plastic. Nu erau descompuşi şi nu duhneau a putrefacţie.

Maniacul ăsta le smulsese pielea ca să-i scufunde în nu ştiu ce soluţie. Apoi îi aranjase pe rafturi ca pe nişte bucăţi de carne banale, cu eticheta agăţată de gleznă, indicând provenienţa. Mda, aşa e, bucăţi de carne cu etichetă de provenienţă.

Olofsson ar fi vrut să plece mâncând pământul. Dar era cu trei persoane coioase: trebuie să fie la înălţime. Bergström contactase imediat procurorul şi legistul, iar Björn îşi adunase toată echipa. Cât despre canadiancă, aia stătea atât de aproape de cadavre încât lui îi venise să vomite.

Gagica asta îl dăduse pe spate, trebuia să recunoască. S-a abţinut să spună, dar îl impresionase al naibii de tare cu interviul ei cognitiv cu Anna Gunnarson, cu o zi înainte. Niciodată nu s-ar fi gândit că, vorbind despre ţoale şi coafuri, ar descoperi informaţii cheie pentru anchetă. Şi povestea aia cu crucea îndoită fusese cireaşa de pe tort. Deşi această fată avea mărimea unui copil, nu era nimic de râs.

Ca un bărbat inteligent ce era, îşi înghiţise mândria şi se făcuse mic. Dacă ar ascunde-o pe Emily în buzunar, ar putea să-l înveţe mai multe despre chestiile astea; şi poate, aşa, ar fi privit cu respect, într-un final.

I se deschise o fereastră pe ecran: Olofsson tocmai primise un mail. Spera să fie aducător de veşti bune.

Bergström îi ceruse să-i interogheze pe proprietarii celorlalte două vile din zona în care locuia Svensson. Poate ei îl cunoşteau pe Erich Ebner? Sau poate îi văzuseră pe Ebner şi Svensson împreună? Olofsson găsise toţi proprietarii de vile începând cu 1947, dată la care Ebner se mutase acolo, dar numai Lars Rhode şi Markus Stormare, proprietarii actuali, erau încă în viaţă.

Lars Rhode, patruzeci şi cinci de ani, îşi achiziţionase casa în 1989. O închiriase mai multor turişti estivali diferiţi în fiecare an, fără să fi locuit vreodată acolo. Nu-şi amintea de nicio plângere sau remarcă de la locatari în ceea ce-i privea pe vecini, cu atât mai puţin pe Ebner. Şi, din nefericire, nu păstrase nicio informaţie despre chiriaşi.

Markus Stormare – care tocmai îi trimisese un e-mail – îi propunea lui Olofsson să-l contacteze prin telefon mai pe seară.

Detectivul formă imediat numărul. Când Stormare răspunse, îi recunoscu accentul de Skåne, cu acel *r* pronunţat franţuzeşte.

— Tatăl meu era din zonă; a cumpărat casa în 1975, explică Stormare. Părinţii mei se gândeau să vină să se stabilească acolo când ar fi ieşit la pensie. Îşi petrecuseră toată viaţa la Skåne şi ar fi vrut să schimbe peisajul. Dar tata s-a îmbolnăvit şi s-au văzut nevoiţi să închirieze casa, să aştepte să se recupereze. Nu m-a lăsat niciodată sufletul să o vând şi nici să mă mut acolo.

— Aţi păstrat contactul cu locatarii care au închiriat casa?

— Cred că am e-mail-uri şi chiar numerele de telefon din ultimii zece ani, dar nu şi de dinainte. Închiriau doar turiştii estivali.

— Printre ei ar exista, cumva, o familie care să fi venit de mai multe ori?

— Da, un cuplu de danezi cu două fetiţe mici, familia Knudsen. Au închiriat casa zece veri la rând,

de la finalul anilor 1970. Martha şi Marius Knudsen. Mi-i aduc bine aminte, fiindcă au decis dintr-odată să nu mai vină, mă rog, în urma unei altercaţii cu un vecin, destul de gravă, din câte am înţeles.

Olofsson rămase blocat ca un câine în aşteptare.

— Ştiţi cine era acest vecin?

— Nu, n-am idee, dar sunt sigur că familia Knudsen îşi aminteşte despre asta.

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Joi, 23 ianuarie 2014, ora 23

DUPĂ ce trecuse cu greu de uşile batante, Emily începu prezentarea, întrerupând discuţia dintre Bergström, Olofsson şi Alexis. Le trânti informaţiile la fel de brutal cum le descoperise.

Găsiseră şaizeci şi două de corpuri în pivniţa lui Svensson. Fără nicio îndoială, eticheta agăţată de glezna fiecărui cadavru indica o adresă, locul de unde au fost ridicaţi şi/ sau domiciliul lor, dar şi un an care era, cu siguranţă, cel al morţii. Bazându-se pe aceste date, ucigaşul, Erich Ebner, îşi începuse activitatea criminală în 1948.

Emily marcă o pauză. Nu atât pentru audienţa şocată de dezvăluire, cât pentru sine însăşi.

Procesul de gândire şi elaborare a profilului psihologic era foarte intim. În mod normal, parcurgea singură toate etapele; nu s-ar fi gândit niciodată să-şi împărtăşească ideile care convergeau spre modul de gândire al criminalului. Dar, în prezent, această împărtăşire a concluziilor conţinea o funcţie catartică neaşteptată: avea senzaţia că se degreva de o povară sau, mai degrabă, că ei o ajutau să se descarce de această povară; şi acest ajutor îi aducea o claritate mentală revigorantă.

— Anul 1970 este, după cum presupusesem, o dată cheie în formarea personalităţii criminale a lui Ebner, continuă Emily în timp ce-şi scotea paltonul. 1970 reprezintă o schimbare brutală şi radicală în victimologie: după primele observaţii ale medicului legist, înainte de 1970, totalitatea victimelor era constituită din adulţi, bărbaţi şi femei deopotrivă; de la această dată încolo însă, nu mai apar decât copii de sex masculin. Anii înscrişi pe corp corespund, de altfel, cu dispariţiile pe care noi le depistasem.

Olofsson, care se bălăngănea pe scaun, ateriză cu brutalitate.

— Adulţi? Credeam că nu lua decât băieţi între şase şi zece ani.

— S-a petrecut un lucru crucial în viaţa lui Ebner în 1970. Concluziile cele mai plauzibile ar putea fi naşterea unui fiu, cum sugerase Alexis, sau anunţul unei sarcini. Dar, după registrele suedeze, Ebner nu a avut copii. Prin urmare, trebuie să căutăm mai adânc.

— 1970 nu poate fi asociat cu sosirea partenerului?

— Nu cred. Partenerul său ar trebui să aibă, cred, cel puţin cincizeci de ani, ca să i se fi alăturat, şi mă îndoiesc de faptul că dominatul ar putea avea la ora actuală şaizeci de ani. Sunt în continuare de părere că profilul meu e bun şi că avem de-a face cu un bărbat între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani.

— Dacă Ebner omora din 1948, ar trebui să avem mai mult de şaizeci şi două de cadavre, nu? întrebă Alexis.

— Din 1948 până în 1970, Ebner a ucis odată la cincisprezece, optsprezece luni, nu odată la nouă luni, aşa cum a făcut începând cu 1970. Totuşi, chiar şi cu perioada relaxantă de *cool-off,* lipsesc unele cadavre: câţiva copii răpiţi în 1970 nu sunt în pivniţă. Vreo douăzeci, după calculul nostru.

Olofsson întrerupse mestecatul zgomotos al chipsurilor.

— Şi unde sunt? Şi dacă era, de fapt, altcineva care îi răpise? Suntem siguri că e el?

— Schema celor nouă luni e mult prea precisă ca să avem urme de îndoială. Coincidenţa ar fi mult prea mare.

— Şi crucea frântă?

O migrenă de oboseală bara fruntea lui Bergström, care oftă extenuat înainte să răspundă.

— Cum prezisese şi Emily, se găseşte o ramură gravată pe fiecare braţ stâng, pe absolut toate victimele din pivniţă.

— Şi cum a făcut, ţicnitul ăsta, să oprească descompunerea?

Bergström îşi curăţă gâtul.

— Medicul legist crede că Ebner a efectuat o impregnare polimerică, asta înseamnă că a înlocuit diferitele lichide organice cu silicon ca să conserve corpurile victimelor sale. Procedeul ia mult timp, ceea ce justifică cele nouă luni de pauză de la o crimă la alta. Pe lângă asta, mai e şi semnificaţia simbolică a duratei de gestaţie, bineînţeles, dar mă-ndoiesc că Ebner ar fi avut aşa ceva în cap.

Emily deschise o sticlă de apă care zăcea pe masă şi luă o gură.

— Mai există o dată care pare să fi fost semnificativă pentru Ebner: 1987, continuă ea ca şi când schimbul de replici dintre detectiv şi comandant nu avuseseră loc. Încă din 1987, enucleaţia şi extirparea traheei apar cu regularitate.

— Este apariţia partenerului său, sugeră Alexis.

— Absolut. Enucleaţia şi extirparea traheei sunt schimbări importante de ritual. Un individ care ucide de mai bine de patruzeci de ani, nu-şi modifică atât de brusc şi nici atât de drastic modul operator fără motiv. În schimb, apariţia unui partener poate explica aceste mutilări *post mortem.* Ebner a început să ucidă singur în 1948; în 1970, un eveniment l-a condus să schimbe tipul de victimă, apoi se alătură, mai bine spus, îşi formează partenerul care începe să se afirme în 1987, dată la care apar enucleaţia şi extirparea traheei. În 2013, Ebner moare. Partenerul lui se emancipează şi renunţă la tot ce-i displăcea din modul operator, adică transformarea, care era inima ritualului pentru creator.

Emily se servi cu cafea şi reluă ca pentru sine:

— Avem de-a face, în primul rând, cu Erich Ebner, dominantul, pentru care a omorî nu este un mijloc, cu alte cuvinte este actul necesar, deşi ingrat, care îi permite să-şi exprime experienţa medicală sau artistică după propria viziune; un bărbat care detestă publicitatea şi a reuşit să omoare protejându-şi anonimatul timp de mai bine de şaizeci de ani. Avem apoi un dominat, care comite crimele singur

de la moartea lui Ebner. Metoda lui de vânătoare e următoarea: observă şi urmăreşte prăzile până ajunge să cunoască chiar şi cele mai nesemnificative fapte sau gesturi, iar teritoriul dublu de vânătoare, la Londra şi în Suedia, ne învaţă că este meticulos, răbdător şi organizat. De asemenea, este inteligent şi cultivat, după cum ne-a demonstrat-o joculeţul cu asemănare dintre Y şi gamma.

— De fapt, tipul ăsta n-are stofă de dominat, comentă Olofsson în timp ce se menţinea în echilibru pe picioarele din spate ale scaunului.

— Nu era dominat decât în relaţie cu creatorul. În viaţa profesională şi socială, este un bărbat care simte nevoia bolnăvicioasă de a-şi controla apropiaţii şi de a-şi impune autoritatea. Astfel, compensează frustrarea, pe care o simte în mod inconştient, de a fi condus şi sufocat. Cu toate acestea, a trăit sub jugul maestrului său din 1987 – dacă e să ne luăm după data la care enucleaţia şi extirparea traheei marchează intrarea lui în joc – şi a aderat la nişte fantezii care nu erau ale lui. De la moartea partenerului însă, se dezvăluie, chiar şi lui însuşi şi începe să-şi exploreze fanteziile. Continuă opera maestrului fiindcă este condiţionat s-o facă, dar derogă, puţin câte puţin, regulile prestabilite: omoară la Londra, nu mai transformă victimele, înlocuieşte gamma majuscul cu un gamma mic, îşi îngroapă prada, omoară o femeie, apoi este împins, cu siguranţă, de personalitatea narcisistă, să lase corpurile la suprafaţă ca să le poată admira când doreşte – şi, în aceeaşi măsură, alţii să-i admire opera. Fiecare transgresiune este simţită ca o victorie şi o eliberare. Puţin câte puţin, şterge amintirea mentorului. Prinde aripi în această nouă ipostază de lider până în punctul în care devine arogant şi uită rigoarea şi prudenţa inoculate de fostul său partener: toate diferenţele şi erorile pe care le-a făcut ne-au pus pe urmele lui.

Olofsson se ridică şi se scutură de firimiturile de chipsuri agăţate de pulover.

— Ei bine, atunci, Svensson, să fie numărul doi în echipa de şoc, sau nu? Svensson ar fi putut fi în relaţii de prietenie cu Ebner, care locuia aproape de bunicii lui din partea tatălui, şi să-şi fi încurajat tatăl să cumpere vila ca să nu fie nevoiţi să-şi mute colecţia morbidă. Odată ce murea Ebner, ar fi sigilat subsolul, fiindcă joaca de-a doctorul Frankenstein nu e genul lui, dar fără să se debaraseze de suveniruri, cu toate acestea, de dragul vremurilor bune petrecute cu Ebner. Să nu uităm faptul că este fostul soţ al Linnéei Blix!

Alexis o analiza pe Emily. Fixa panoul şi părea complet deconectată de la conversaţie: pierdută în gânduri, se uita în gol. Poate că şi ea se gândea la familiile celor şaizeci şi două de victime descoperite în pivniţa lui Ebner. La trauma dispariţiei, transmisă din generaţie în generaţie, care atârna ca o lespede de plumb asupra familiei. Într-un final, urmau să primească răspunsuri, aşa atroce şi barbare cum erau.

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Vineri, 24 ianuarie 2014, ora 8

BERGSTRÖM încheie conversaţia şi se întoarse spre Emily.

— Björn tocmai mi-a confirmat că nu s-a găsit nicio amprentă în pivniţa lui Svensson. E clar că, între jupuire şi produsele cu care opera, purta mănuşi. În ceea ce priveşte urmele de ADN, ţinând cont de numărul mare de corpuri ce trebuie testate în prealabil, le va lua enorm de mult timp să realizeze o comparaţie.

Emily puse coatele pe masă, îşi întrepătrunse degetele şi presă buzele pe mâinile împreunate. Evident că pivniţa n-avea nicio urmă de amprentă: Erich Ebner reuşise să ucidă fără să-şi facă griji timp de şaizeci şi cinci de ani, fiindcă atât de mult stăpânea arta prudenţei.

Olofsson intră val-vârtej în sala de conferinţe. Se plantă în faţa colegilor cu picioarele depărtate şi pieptul bombat, într-o postură de cowboy.

— Vreţi vestea proastă sau… vestea proastă?

Îi privi pe Bergström şi Emily, rând pe rând, iar ciuda i se citea pe buze.

— Bun, încep cu vestea proastă; aşadar, Jacobsson a verificat lista locatarilor lui Markus Stormare, proprietarul casei de lângă Svensson: nimeni nu avea nimic de spus în ceea ce-l privea pe Ebner. Nimeni nu-şi aminteşte să se fi întâlnit cu el vreodată, de fapt.

— Şi contactul pe care ţi l-a furnizat Stormare? Cuplul danez?

— Martha Knudsen o să mă reapeleze în jur de ora 13.

— Şi cealaltă veste proastă? întrebă Bergström oftând.

Olofsson se uită în agendă.

— Am verificat alibiurile lui Svensson pentru fiecare moarte şi se susţin. Era la Stockholm în momentul morţii lui Andy Meadowbanks; a rămas acolo o săptămână. Pentru Cole Halliwell, era cu agentul său şi nişte potenţiali cumpărători la Göteborg; i-ar fi fost greu să zboare spre Londra. Pentru Logan Manfield, a primit trei zile la rând livrări de sticlă de la aceeaşi companie, iar şoferul îşi aduce bine aminte de el, fiindcă au avut o dispută memorabilă. În ceea ce-l priveşte pe Tomas Nilsson, nu are alibi, dar era la Berlin atunci când copilul a fost răpit.

Bergström îşi masă arcadele sprâncenelor.

— Şi pentru Linnéa Blix?

— Ah, da! Ei bine, Svensson se culcase cu fiica agentului, o puştoaică de cincisprezece ani. Erau împreună la el acasă, atunci când Linnéa a dispărut. De aceea a rugat-o pe colega lui, o bunăciune de altfel, să-i fie alibi.

— E confirmat de puştoaică?

— Confirmat de puştoaică şi de curierul de pizza căruia Svensson i-a deschis. Ah, era să uit, cea de-a treia veste proastă: nicio urmă de sânge n-a fost găsită în atelierul lui Svensson şi nici pe instrumentele lui. Aparent, ăsta chiar face jucării din funduri de sticlă în hambarul ăla.

Telefonul lui Olofsson vibră în buzunarul blugilor.

— Este Martha Knudsen, comentă detectivul preluând apelul.

Activă funcţia de Speaker şi puse telefonul pe masă.

— *Hej,* Martha, detectivul Olofsson.

— Sper că nu vă sun prea devreme. Trebuie să mă duc să-l iau pe Anton, nepoţelul meu, de la gară. Ar fi mai bine să discutăm acum, pentru că apoi trebuie să-l duc la săniuş cu copiii vecinei. Deci, doriţi să vă vorbesc despre verile noastre la Falkenberg, nu-i aşa?

— Absolut, Martha.

— Ne plăcea atât de mult regiunea că am fi vrut să ne mutăm acolo la pensie. Suntem la Varberg, acum. Şi, cum fiica noastră cea mică locuieşte la Kungsbacka, este mai practic aşa. Cea mare e în Philadelphia…

— Aţi închiriat casa de la Markus Stormare la finalul anilor 1970, aşa este?

— Din 1977 în 1986. Înainte de asta, mergeam în campingul de pe plaja de lângă, dar când soţul meu a fost promovat, am putut să închiriem o vilă. Iar casa era cu adevărat frumoasă, credeţi-mă! Nici nu vă pot spune cât de fericite erau fetele!

— Markus Stormare ne-a povestit despre o altercaţie cu un vecin…

— Ah, Dumnezeule mare, da, în 1986, chiar ultima noastră vară acolo… Groaznică poveste, groaznică…

— Ce s-a întâmplat?

— Linda, mezina, o urma pe sora ei mai mare peste tot, ca un căţeluş… Şi, cum Linda avea doisprezece ani, o lăsam să-şi ia bicicleta ca să i se alăture surorii pe plajă, care nu era decât la cinci minute de cazare. Într-o zi, la final de după amiază, o vedem întorcându-se plângând… mă rog, plângând, întâi de toate a vomitat pe verandă, apoi s-a cuibărit în braţele mele şi a plâns cu lacrimi de crocodil pe tot parcursul nopţii – era de neconsolat! Nu vă spun cât eram de îngrijorată! De-abia a doua zi ne-a povestit ce se întâmplase – şi asta pentru că fata cea mare a insistat. Linda îşi venera sora, ca să înţelegeţi…

— Ce s-a întâmplat, Martha?

Tonul lui Olofsson se transformase, era nerăbdător, dar Martha Knudsen nu păru să-şi dea seama.

— Fiul vecinului… mă rog, nu ştiu sigur dacă era fiul său, în fine, omorâse un iepuraş în faţa Lindei. Întâi îi rupsese lăbuţele, una câte una, cerându-i fiicei mele să asculte trosnitura… Încă mi se face pielea de găină numai când mă gândesc la asta.

După aceea, a rupt gâtul animalului, apoi i-a dat foc în faţa ei. Îngrozitor, absolut îngrozitor!

Martha Knudsen marcă o pauză. Inspiră şi expiră zgomotos, apoi îşi reluă povestea.

— Soţul meu era furios; a chemat poliţia, care ne-a trimis la plimbare, aşa că am mers noi să vorbim cu vecinul.

— Cu Erich Ebner?

— Nu ştiu cum îl chema, dar ne-a primit în pragul uşii spunându-ne autoritar că, nu-i mai ştiu numele, n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

— Ce vârstă avea băiatul care a speriat-o pe fiica dumneavoastră?

— N-am nici cea mai vagă idee, nu l-am văzut niciodată. Fata ne-a spus că era înalt, asta-i tot ce ştiu.

— Şi, înainte de incidentul ăsta, fetele dumneavoastră îl frecventau?

— Nu, se pare că nu. În general, făceam activităţi împreună, dar în vara aceea fiica mea cea mare începuse să-şi petreacă mai mult timp cu un grup de tineri din zonă… Avea cincisprezece ani, ca să vă daţi seama, aşa că mergea la plajă cu prietenele şi prietenii ei, nu cu părinţii. Noi eram nişte babalâci, ca să înţelegeţi…

— Nu aveţi cumva poze, din perioada aia, în care băiatul ăsta ar putea să apară?

— Nu am poze decât cu noi patru, dar fiicele mele au păstrat, cu siguranţă, pozele cu prietenii şi prietenele lor. Poate să fie pe acolo?

Olofsson notă numerele de telefon ale fiicelor lui Martha Knudsen, apoi mulţumi interlocutoarei volubile. În timp ce el lăsa mesaje fetelor Knudsen, Bergström îi traducea esenţialul conversaţiei lui Emily.

— Triada, murmură Emily la finalul discursului comandantului.

— Ce?

— Conform spuselor lui Martha Knudsen, oaspetele lui Ebner, fiu sau nu, tortura animale. Şi cred că acest om l-a găsit pe Ebner mort. Şi-a luat

timp să mute câteva corpuri ca să le conserve la el acasă, ca amintire; a sigilat pivniţa sub un strat de beton, apoi a dat foc la ceva în apropiere şi a chemat pompierii. Din respect faţă de mentorul său, a făcut în aşa fel ca rămăşiţele lui Ebner să fie descoperite într-o stare reprezentativă pentru omul care era. În felul ăsta nu şi-a asumat niciun risc că va fi asociat cu această moarte, şi-a păstrat anonimatul ca să continue nestingherit opera maestrului. Are obiceiul să dea foc şi face asta încă din copilărie, la fel şi uciderea animalelor. Până aici, avem două din cele trei componente ale triadei Macdonald, adică două din cele trei caracteristici comportamentale ale copilului care anunţă un comportament criminal violent la vârstă adultă. A treia e incontinenţa urinară care se petrece la vârste mai mari, şi sunt convinsă că băiatul ăsta suferea de aşa ceva.

— Crezi că…

— Am găsit şi cel de-a doilea membru al tandemului. Nu ne mai rămâne decât să-l identificăm.

Falkenberg

Octombrie 2013

ADAM îl privea pe Tata în timp ce-şi mânca supa de seară. Mâna zbârcită ca un pom bătrân tremura când umplea lingura. Drumul de la farfurie la gură era o călătorie periculoasă.

La fel ca şi copacii îngenuncheaţi de vânt, corpul Tatălui se gârbovea sub povara anilor. Erich Ebner sfârşise prin a fi cuprins de senilitate. Normalitatea îl prinsese din urmă. Deşi suferea din cauza bolii, o acceptase ca pe un fapt inevitabil. Îşi acompania corpul în acest naufragiu menţinându-şi capul deasupra apei. De când împlinise şaizeci de ani, se străduia să facă exerciţii de memorie cotidiene şi trebuia să admită că mintea îi era la fel de ascuţită ca întotdeauna.

În dimineaţa aceea, Adam aducea vorba despre un subiect pe care Tata îl evita de şase ani.

— Tata, ar trebui să mă asculţi. Este timpul să mutăm atelierul la mine acasă.

Erich puse lingura în farfurie, ca şi cum era prea grea.

— Ţi-am spus deja, iese din discuţie.

Adam îşi trecu mâna peste frunte, neliniştit. Tata nu voia să-nţeleagă nimic. Poate ar trebui să acţioneze chiar dacă îl refuza şi să mute corpurile? Dacă Tata ar fi murit brusc, ar fi fost nevoit să rezolve toate problemele. Şi pe fugă, în plus.

— Ştii ce se va întâmpla la moartea ta, Tata. Casa nu va mai fi a ta, nici a mea.

— N-am avut de ales, la vremea respectivă.

— Ştiu, Tata, ştiu. Nu-ţi reproşez că a trebuit să faci asta. Dar, acum, ai de ales. Am o slujbă, pot să te ajut… Trebuie să ne organizăm dacă nu vrem să acţionăm în grabă. Lasă-mă să mă ocup de asta.

Erich termină de mâncat şi îşi şterse buzele ofilite.

— Doar pentru că trupul meu se mişcă în reluare, nu înseamnă că doamna cu coasa este în faţa uşii mele, Adam. Voi şti când îmi va fi aproape sfârşitul şi, în acel moment, vom planifica. Nu înainte. Nu mă pune în mormânt, fiule.

Adam oftă plictisit, apoi dădu din cap neliniştit.

— Doar te rog să-ţi pregăteşti plecarea, aşa cum fac toţi părinţii pentru copii; nu eşti etern, indiferent ce te chinui să crezi.

— Plecarea mea este pregătită. N-ai avea de ce să te ocupi, Adam.

— Nu vorbesc despre incinerare, vorbesc despre moştenire. Despre ce-am construit împreună. De ce te închizi în tine? De ce refuzi să mă asculţi? N-ai încredere în judecata mea? Nu ţi-am demonstrat destul că sunt capabil să mă ocup de munca ta? Crezi că nu sunt demn să-mi predai ştafeta?

Privirea lui Erich se mută de la supă la ceasul de pe perete. Îi arătă fiului că era timpul să plece. Adam se ridică atât de brutal încât dărâmă scaunul. Ieşi fără să-l ridice, fierbând de furie. Urcă în maşină şi trânti portiera, iar şi iar, până când lacrimile cedară în faţa frustrării. Atunci când reuşi să se calmeze, îşi dădu seama că era aşezat pe scaunul pasagerului şi reîncepu să plângă, nervos.

Tata nu mai vâna cu el noaptea. Nu mai putea să stea de veghe. Nu dăduse niciodată nici cel mai mic semn de oboseală. Însă, de ieri, Tata declarase că de-acum înainte va trebui să meargă în recunoaştere şi să extragă prada. Adam încuviinţase, ca întotdeauna. Erich Ebner informa şi ordona, însă nu-i cerea părerea niciodată. Ăsta era, cu siguranţă, motivul pentru care nu-şi refăcuse niciodată viaţa. Chiar şi mama sa, care era totuşi cea mai supusă femeie pe care o cunoscuse Adam, îl lăsase în soarta lui. Până la urmă, era singurul care îl mai putea suporta.

Adam se mută pe scaunul şoferului şi porni la drum. De cinci ani, supraveghea singur noaptea. Pe timp de zi, Tata îl acompania, câteodată, ca să verifice adrese şi să planifice operaţiunea până în cele mai mici detalii, dar seara, Adam trebuia să se

descurce fără el. Să realizeze o extracţie fără ajutor nu fusese uşor. Trebuise să dubleze organizarea şi prudenţa.

În acea seară, urma să-l observe pe Tomas Nilsson, următoarea lor pradă. Această familie distrusă nu părea să aibă o rutină, iar asta complica enorm situaţia.

Se întoarse acasă la Tata la ora 6, a doua zi de dimineaţă, înfometat. Îşi lua, în mod normal, unul sau două sandvişuri, dar plecând furtunos, uitase.

Făcu un duş, apoi coborî să se alăture Tatălui în atelier. Aştepta prânzul ca să-i vorbească din nou despre mutare. Va sfârşi, cu siguranţă, prin a-l convinge.

Adam îmbrăcă combinezonul, mănuşile, galoşii sterili şi plasa de păr, şi trecu în camera de lucru. Tata nu era acolo. Făcu turul atelierului cu un pas rapid, dar nu-l găsi nicăieri. Îşi scoase echipamentul de protecţie şi alergă până la camera lui Tata, care se afla la primul etaj. Era încă în pat. Adam se apropie, ştiind deja că avea să atingă un corp rece. Mângâie părul subţire şi alb, sărută fruntea înaltă şi inteligentă, bărbia şi mâinile muncitoare. Îl rugă să-l ierte pentru ultimul schimb de replici, pentru ieşirea exagerată, dar ştia că Tata plecase cu sufletul plin de respect şi mândrie pentru fiul său. Ştia că legătura lor transcede acest gen de ceartă familială. Mai ştia, de asemenea că, deşi mort, Tata îi va guverna viaţa.

Adam petrecu nouă ore la căpătâiul lui, uneori respectând o linişte de reculegere, alteori punându-şi faţa pe pieptul lui Tata; o atingere necunoscută, dar atât de plăcută încât regreta că nu-l îmbrăţişase cât timp fusese viu. Îi povesti lui Tata fericirea pe care o simţise trăind alături el, onoarea pe care o simţise, toată viaţa lui ca fiu al lui Erich Ebner. Apoi îl sărută pe obraz şi îi spuse la revedere.

Coborî în bucătărie, luă agenda pe care Tata o ţinea lângă jurnal şi îşi adună ideile. Trebuia să elaboreze un plan. Un plan nou. La plecare, plănuia să depoziteze totalitatea prăzilor la el acasă. Să

recreeze atelierul lui Tata. Doar voia să obţină aprobarea lui înainte să înceapă munca. Acum, era mort. Şi ticălosul de Jackob Svensson aştepta ca un vultur ca să-şi recupereze casa. În fiecare lună, îşi trimitea avocaţii să verifice starea de sănătate a lui Tata. Ultima lor vizită fusese acum trei săptămâni.

Adam trebuia să se întoarcă la Londra în mai puţin de patruzeci şi opt de ore şi nu ar mai fi putut reveni decât după vreo zece zile. Deci, nu avea de ales şi niciun minut de pierdut. Două zile nu-i erau de ajuns ca să transporte toate prăzile, trebuia să găsească o soluţie de urgenţă. Ştia ce l-ar fi sfătuit Tata: fă puţin, dar bine. Deci, o să mute un număr maxim de corpuri în timpul pe care-l avea, fără să-şi asume riscuri. Ulterior, urma să sigileze trapa ce ducea spre atelier. Când totul ar fi fost gata, ar fi avut grijă să fie descoperite rămăşiţele lui Tata. Nici nu se punea problema ca acoliţii lui Svensson să-l găsească întins pe pat într-un stadiu avansat de putrefacţie.

Adam îşi puse stiloul de-o parte. Da, acest plan era perfect. Şi grandios, de asemenea. Armata de prăzi, închisă pentru totdeauna în atelier, reprezenta mausoleul lui Tata. Asemeni împăratului Qin Shi Huang, Tata urma să primească un omagiu superb. Urma să moară ca un erou, aşa cum trăise.

Falkenberg,
Grand Hotel

Vineri, 24 ianuarie 2014, ora 8

NOAPTEA fusese scurtă, dar somnul adânc. În sfârşit, oboseala câştigase lupta contra anxietăţii.

Alexis trebuise să anuleze cina cu Stellan, de ziua trecută, şi plecase într-o călătorie de afaceri în acea dimineaţă.

Dorul pe care îl simţea o surprindea. Nici nu-l cunoştea pe omul ăsta, la urma urmei. Incredibil, se gândi ea, nu era capabilă să simtă nici cea mai mică emoţie fără să o analizeze imediat. Trebuia să-şi schimbe modul de funcţionare: era prea obositor şi deloc plăcut.

Disciplinată, îşi alungă din minte întrebările, reflecţiile şi avertismentele pe care le auzea deja formulate de mama sa, şi se concentră pe această senzaţie, delicioasă şi interesantă în acelaşi timp, de dor, creată de absenţa lui Stellan.

Îşi puse telefonul pe speaker să-şi asculte mesajele şi se îndreptă spre baie. Mobilul sună chiar atunci când se îmbrăca.

— Da, mama. Sunt pe picior de plecare, eu te…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alexis, nu-mi spune că eşti implicată în povestea asta… Bineînţeles că te-ai băgat până-n gât!

— Despre ce vorbeşti, mama?

— E pe toate canalele, Alexis! Cadavrele pe care le scot din casa sculptorului! Fostul soţ al Linnéei!

Alexis căută telecomanda cu o mână agitată şi deschise televizorul. Făcu un tur al canalelor şi peste tot văzu aceleaşi imagini. Lumea întreagă avea ochii aţintiţi spre Falkenberg.

Nişte bărbaţi puneau huse negre plastifiate unele după altele, în interiorul dubelor medicului legist. Camera se mişca şi filmarea, de proastă calitate, fusese făcută de destul de departe. Dar nu era

necesar să fi făcut Politehnica ca să înţelegi că era vorba despre cadavre.

Alexis îşi imagină furia lui Bergström, chiar dacă cea care suferea era mama ei de la celălalt capăt al firului.

— …chiar şi soarele refuză să se ridice, în Suedia! N-ai putea şi tu să mergi la spa sau la club Med, ca toate fetele singure de vârsta ta, în loc…

Pierzându-şi răbdarea, Alexis închise fără preaviz, înainte să-şi regrete cuvintele.

Telefonul sună imediat. Era Alba. O suna cu siguranţă din acelaşi motiv ca şi mama ei.

— Oh, sunt fericită că te aud, Alexis, eram foarte îngrijorată… stai să te pun pe speaker; sunt acasă cu Paul.

Cafetiera torcea la celălalt capăt al firului. Nu era decât puţin peste ora 7 la Londra.

— Îţi merge bine? Nu crezi că ar trebui să te întorci, acum?

Întrerupte de mestecături, cuvintele Albei fuseseră înghiţite în acelaşi timp cu o felie de pâine albă cu puţin unt.

— Cred că acest caz ia o turnură destul de periculoasă, Alexis.

— Povestea asta e revoltătoare, comentă Paul. Deci, fostul soţ al Linnéei e cel care a făcut asta?

Alexis deschise gura şi o închise la loc. Nu se aşteptase că o să răspundă la astfel de întrebări.

— Nu pot să spun nimic, Paul, îmi pare rău.

— Ştiu, ştiu… Dar l-au arestat, sper… Să-ţi imaginezi un tip de genul acesta plimbându-se în libertate, este departe de a fi liniştitor…

— Las-o în pace, Paul… Nu vezi că are deja prea multe pe cap? Ai nevoie de ajutor, draga mea, de orice? Vrei să vin? Să vină Paul?

— Nu, nu, nu, mulţumesc, e drăguţ din partea voastră, dar totul e bine. Mă întorc în curând, promit.

Alexis îşi luă o pereche de colanţi, şosete groase de lână şi o pereche de pantaloni de catifea.

Îşi lega părul când telefonul sună pentru a treia oară, aşa că nu avu timp să-l aranjeze într-o coafură. Prefixul numărului era suedez.

— Alexis Castells?

Alexis răspunse cu un „da” circumspect.

— Bună ziua, eu sunt Charlotte Linkvist. Mi-aţi trimis un e-mail în legătură cu anii pe care tatăl meu i-a petrecut la Buchenwald. Se numea Andreas Ulvestad.

Alexis nu-şi aducea aminte toate numele studenţilor norvegieni care figurau pe lista furnizată de Hilda Thorne.

— Da, desigur, minţi ea din politeţe.

— Spuneaţi că încercaţi să colectaţi informaţii despre un deportat cu numele Erich Ebner.

— Aşa este. Era un deportat politic german care a emigrat în Suedia, după război.

— Tatăl meu mi-a vorbit de câţiva camarazi dar numele lui Ebner nu-mi spune nimic. În schimb, după eliberare, a redactat un fel de jurnal despre lagărul Buchenwald. L-am descoperit când a murit, n-am avut niciodată curajul să-l citesc, dar m-am gândit că ar putea fi menţionat acolo. Nu pot să mă despart de jurnale, dar asistentul meu poate să le scaneze şi să vi le trimită pe e-mail?

O energie de războinică o animă brusc pe Alexis.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră, Charlotte. Da, ar fi perfect.

— Acordaţi-mi o clipă.

Alexis auzi pocnitura receptorului pus pe birou, patru bipuri regulate, un scârţâit, apoi cuvinte înfundate.

— Sunt în stare să uit să fac asta în timp ce închid telefonul, aşa că mai bine mă ocup imediat. Asistentul meu o să vi le trimită. Ar trebui să le primiţi în maxim o oră.

Vineri, 24 ianuarie 2014

***TRAGE** un scaun la câţiva centimetri de televizor şi se aşază: gol, cu spatele drept şi cu mâinile strângându-şi genunchii ca o pereche de gheare. Metalul îi îngheaţă fundul, testiculele, şi îi acoperă corpul spân cu piele de găină. Prezintă în detaliu imaginile care trec în buclă pe toate canalele, cu ochii ieşiţi din orbite.*

În trei luni, a distrus mai bine de şaizeci de ani de muncă. Închise ochii. Şaizeci de ani în trei luni.

Unghiile îi intrau în pielea picioarelor ca şi cum şi-ar fi scufundat degetele în unt.

Celălalt este furios, o şt ie. Celălalt urlă de pe lumea cealaltă. Vociferează spunând că nu a fost demn de încrederea lui. Că ar fi trebuit să combată vanitatea în loc să se cufunde în ea.

Celălalt are dreptate.

Îşi apucă părul şi trage, cu gura deschisă, cu obrajii ridaţi de ţipetele stridente.

EL-ARE-DREPTATE. O ploaie de şuviţe cade după fiecare cuvânt.

Se ridică brusc şi aleargă în colţul camerei. Lasă capul în jos precum un elev pus la colţ, cu ochii aţintiţi asupra picioarelor şi cu braţele de-a lungul corpului. Trebuie să se căiască. Să găsească iertarea. Să-şi ispăşească păcatele.

Brusc, se îndepărtează de perete. Scutură din cap. Nu, nu. Nu e numai vina lui. Celălalt ar fi trebuit să-l asculte. Avea un plan: să transfere toate corpurile la el acasă, să le pună în siguranţă. Să-şi păstreze colecţia la adăpost. Dacă Celălalt nu ar fi fost atât de încăpăţânat, nimic nu s-ar fi întâmplat.

Şi chiar dacă Celălalt îi vorbeşte tot timpul, mai rău ca o moară stricată, moartea lui l-a eliberat de exigenţe. Şi libertatea era dulce; mult prea dulce ca să o abandoneze. Putea doar să vâneze, să ucidă, să omoare şi să pună în scenă, fără lunile alea de muncă meticuloasă, închis în pivniţă în timp ce inspiră formol şi jupoaie copii.

Acum, a descoperit plăcerea orgasmică a împărtăşirii. Operele sale sunt inspectate, studiate, analizate de nişte experţi. Admirate, chiar; era sigur în privinţa asta.

Îşi strânge sexul erect în mână.

Trebuie să-şi apere teritoriul. Să-i vâneze pe nepoftiţi, ca să poată ataca în continuare.

O să înceapă cu nenorocita aia de profiler. *O să-i taie sânii şi o să-i mănânce areolele. Se spune că au gust de calamar, areolele.*

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Vineri, 24 ianuarie 2014, ora 14

ATMOSFERA din sala de conferinţă era apăsătoare.

Bergström şi Olofsson, împreună cu doi agenţi, citeau jurnalele lui Andreas Ulvestad în linişte. Deportatul norvegian descrisese cu o precizie dureroasă cotidianul de la Buchenwald.

Din când în când, unul dintre ei scotea un ţipăt de mirare sau de groază.

Alexis şi Emily îşi puseseră lucrurile pe un morman de scaune, apoi se instalaseră fiecare în faţa unui calculator, ca nimeni să le întrerupă din lectură.

Neputând să fie de niciun fel de ajutor pentru descifrarea jurnalelor lui Ulvestad, scrise în norvegiană, plecaseră la bibliotecă să termine cercetarea începută de Alexis despre Erich Ebner. În ciuda sutelor de pagini citite din scoarţă în scoarţă, nu găsiseră nimic: numele lui nu era menţionat nicăieri.

Alexis îşi verifică e-mail-urile, sperând că o altă persoană pescuise sticla din mare, dar nu găsi nimic nici acolo.

Se întoarse în chicinetă ca să pregătească o cafea, în timp ce se gândea la băiatul despre care Martha Knudsen povestise. Era convinsă că era vorba despre fiul lui Ebner. Ebner era un solitar care fugea de lume ca să ucidă în pace. Singura persoană pe care ar fi acceptat-o la sân era urmaşul lui. Un urmaş modelat şi îndoctrinat după hunul plac.

— *Jag har hittat något!*

Traducerea era inutilă: semnul exclamării vorbea de la sine.

Se grăbi să intre în sala de conferinţă, cu pachetul de cafea în mână.

Bergström, Emily şi cei doi agenţi erau strânşi în jurul lui Olofsson, care îşi ridică indexul deasupra

capului cu un gest involuntar şcolar.

— Erich Ebner, student la chirurgie. Ulvestad şi prietenii lui, studenţi la medicină, îl întâlneau duminica după-amiază, în faţa latrinelor, ca să fie siguri că nu vor fi deranjaţi de SS-işti. De ce latrinele?

— Pentru că SS-iştii nu se apropiau de ele, din cauza mirosului puternic pe care-l degajau toaletele astea colective, explică Alexis.

Olofsson încuviinţă cu un semn din cap şi se cufundă din nou în lectură.

— Ăăă… spune că discutau un pic în engleză, dar în marea parte a timpului în norvegiană, pentru că Ebner voia să înveţe limba…

— Ulvestad nu spune de ce? întrebă Bergström.

— Nu… Vorbeşte despre Buchenwald înainte de construcţia lagărului de concentrare, *„cultura şi barbarismul faţă în faţă”*. Vorbeşte despre Goethe, Schiller, Liszt şi Bach, care trăiseră la Weimar… Ah, asta e, revine la Ebner… Ebner vrea să fugă din Germania când o să se elibereze din Buchenwald… Este dezgustat de ceea ce le-a făcut Hitler nemţilor şi cu nemţii… Din acest motiv a decis să plece să locuiască în Suedia… Ah! Mama sa era suedeză…

— Ştiam eu! exclamă Alexis.

— …Tatăl lui Ebner era născut la Falkenberg, în Brandebourg, Germania. Unul dintre norvegieni îi atrage atenţia, atunci, că există un oraş de coastă, în Suedia, care are acelaşi nume. Ebner îi răspunde că este un semn al destinului şi că, în acest caz, acolo o să se stabilească. Chiar după ce a spus asta, un SS-ist, ascuns în spatele unei barăci de lângă latrine, îl lasă inconştient…

Un rânjet de dezgust îi frânse gura lui Olofsson.

— *Helvete!* Ebner cade cu faţa în noroi… SS-istul îl ia de braţ şi pleacă în timp ce-l trage după el ca pe un vânat – citez – „proaspăt vânat”. Ulvestad spune că din acea zi nu l-a mai văzut pe Ebner, dar că a auzit spunându-se că făcea parte din tipii recrutaţi să lucreze la Bloc*k* 46, *block-ul e*xperimentelor.

Telefonul lui Olofsson sună. Îl luă fără să-şi dezlipească ochii din jurnal şi îl întinse lui Bergström.

Comandantul îşi ascultă interlocutorul, răspunse în suedeză, apoi puse telefonul pe speaker pe masă.

— E Linda Steiner, anunţă el, fiica lui Martha Knudsen. Tocmai i-am explicat că Emily Roy şi Alexis Castells sunt consultanţi vorbitori de engleză, care lucrează cu noi la acest caz, şi a acceptat să continue conversaţia în engleză.

— Spuneam comandantului că am primit mesajul colegului său. Tocmai am văzut ştirile despre Karl Svensson şi cadavrele pe care le-au descoperit acasă la el, lângă fosta vilă a lui Stormare…

Făcu o pauză lungă şi Alexis se întrebă dacă această conversaţie nu fusese întreruptă.

— Presupun că întrebările voastre despre vara din 1986 sunt legate de acest caz…

— Aţi putea să ne povestiţi incidentul, Linda?

Încă o dată, secunde care au părut o veşnicie s-au scurs înainte să răspundă.

Olofsson ridică mâinile în aer în semn de nerăbdare.

— Într-o seară, pe ascuns, am urmărit-o pe sora mea care se furişase afară. I-am pierdut urma şi m-am întâlnit cu un băiat foarte frumos pe plajă, care înota sub clar de lună. M-am îndrăgostit imediat, cum se-ntâmplă când ai doisprezece ani. După asta, mi-am petrecut zilele spionându-l. Locuia în casa de alături, aşa că foloseam binoclul să văd când iese şi aşa reuşeam să plec în acelaşi timp cu el. Am început prin a-l observa de la distanţă; apoi, într-o zi, am ieşit din ascunzătoare şi m-am prefăcut că m-am pierdut. După aceea, timp de trei săptămâni, l-am întâlnit în fiecare zi, fără să spun părinţilor, evident… Până în acea zi. Era după…

Linda lăsă propoziţia în aer.

Nu-i spusese pe nume băiatului nici măcar o dată, notă Emily. Linda îi dăduse cu siguranţă mult mai mult decât dragostea ei, gândi Emily.

— M-a pus să închid ochii. Atunci când i-am redeschis, l-am văzut ţinând un iepure în braţe. Mi l-a dat şi mi-a spus să-l mângâi. În timp ce-l mângâiam, a scos din ghiozdan un fel de… nu ştiu cum să descriu asta… două bucăţi de lemn legate cu sârmă, cu o gaură în mijloc. A prins capul iepuraşului în gaură şi animalul a început să se zbată. Nu îmi dădeam seama ce se întâmpla şi nici ce avea de gând să facă. Îl priveam fără să-nţeleg. Mi-a spus să ascult bine, că urma să compună o simfonie doar pentru mine. Apoi a luat fiecare lăbuţă în parte şi a rupt-o, cu o lovitură rapidă, ca şi când era obişnuit să facă asta.

Linda oftă încărcată de durere.

— După aceea, a deschis capcana şi a rupt gâtul iepuraşului. Apoi i-a dat foc. A făcut toate astea fără să se oprească din zâmbit.

Altă linişte. Ca şi cum cuvintele, prea grele, o forţau să se oprească ca să-şi recapete suflul.

— Eram atât de şocată şi de speriată că n-am reuşit să fug. Îmi era frică să nu-mi facă rău. Am plecat la ora stabilită. Două ore mai târziu. Promiţându-i că o să ne întâlnim a doua zi.

Alexis îşi imagină cât de mult îi fusese marcată şi de condiţionată viaţa din cauza acestor două ore petrecute cu un călău.

— Linda, sunt Emily Roy. Cum se numea acest băiat şi ce vârstă avea?

— Adam Ebner. Avea cincisprezece ani.

Olofsson îşi ridică pumnul în aer, în semn de victorie.

Ebner avea, deci, un fiu. Un fiu care nu fusese declarat sub numele lui de familie, indiferent de motiv. Măcar acum aveau un prenume şi ăsta era un punct bun de plecare.

— Locuia cu tatăl lui? continuă Emily.

— Nu. Venea doar în vacanţe. Părinţii săi erau despărţiţi. Locuia cu mama.

— Ştiţi unde locuia cu mama lui? Cum se numea ea?

— Nu, deloc, îmi pare rău.

— Aţi păstrat poze cu acest băiat?
De celălalt capăt al firului se auzi un râset amar.
— Da. Nu mă întrebaţi de ce.

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Vineri, 24 ianuarie, ora 16

TELEFONUL lui Alexis sunase în momentul în care ea îşi punea paltonul ca să o însoţească pe Emily la Linda Steiner, la Kungsbacka. În timp ce interlocutorul îi explicase motivul apelului, îi făcuse semn lui Emily să plece fără ea şi se aşeză cu un blocnotes la îndemână.

Bergström şi Olofsson lucrau la unicul indiciu pe care îl aveau, furnizat de Linda Steiner: prenumele şi anul naşterii celui de-al doilea membru al tandemului criminal. Fiul lui Ebner avea cincisprezece ani în vara lui 1986 şi, cum ar fi putut să-şi serbeze cei şaisprezece ani la finalul verii lui 1986, întreaga secţie răscolea registrele suedeze să-i găsească pe toţi cei cu numele de Adam născuţi în 1970 şi 1971.

Alexis uitase complet de prezenţa lor. Îl asculta pe Théodore Langman explicând, cu accentul său rotund şi nuanţat cu preţiozitate, cât îl mişcase mesajul Fundaţiei.

— Ca să înţelegeţi, Ebner mi-a salvat viaţa, doamnă Castells. Asta era cu mult timp înainte ca Fleischer să-l transforme într-un monstru inuman…

— Fleischer?

— Da, măcelarul. Numele i se potriveşte de minune…

Alexis scutură din cap pentru că nu înţelegea.

— Domnule Langman, cine era Fleischer?

— Mă scuzaţi… Fiul meu are dreptate… Vorbesc mereu despre anii de război ca şi cum lumea întreagă ar şti deja povestea mea… Era în octombrie 1944. Aveam şase ani la vremea respectivă. Tocmai ajungeam la Buchenwald cu încă vreo douăzeci de copii. După inspecţia sanitară, un SS-ist ne-a condus afară, dezbrăcaţi. Crivăţul sufla atât de tare că unul dintre copii, deja suferind, s-a prăbuşit. SS-istul s-a

apropiat şi i-a dat una în cap. Apoi a zis în franceză: „Soarta vă surâde, unul dintre voi tocmai s-a cărat de bună voie. Nu-mi mai rămân de ales decât trei.” Ne-a pus, apoi, unul lângă altul şi a ales trei copii, pe cei mai mici, dintre care şi eu făceam parte. Ne-a cerut să facem un pas în faţă. Ne-a spus că jocul consta în a rămâne în picioare. Dacă am fi căzut, nu ne-am mai fi întors niciodată la părinţii noştri. Dacă reuşeam să ne menţinem echilibrul, ne oferea o masă caldă. A început cu cel care era la capătul rândului. L-a bătut până când a murit sub loviturile bastonului. Apoi a continuat cu altul din stânga mea.

Vocea i se frânse. Tuşi discret.

— Nu ştiu ce era mai rău, ţipetele sau loviturile surde ale bastonului pe corpul lor…

Alexis închise ochii ca şi când arma călăului încă răsuna. Refuza să creadă că această conformare explica cruzimea SS-iştilor.

— Când a sosit rândul meu, m-am lăsat să cad la sol de la a doua lovitură şi m-am prefăcut mort. SS-istul, care era se răzbunase destul, cu siguranţă, nu a insistat. A vociferat în germană, apoi, după o serie de zgârieturi şi zgomote, unele mai înspăimântătoare decât altele, m-au aruncat pe o suprafaţă dură şi rece, apoi corpurile celor trei camarazi n-au întârziat să aterizeze peste mine. Am fost bălăngănit de la stânga la dreapta timp de mai bine de zece minute, cu craniul zdrobit al camaradului aproape sufocându-mă. După aceea, am simţit cum cineva mă lua pe un umăr, apoi că mă depunea, cu delicateţe, pe o saltea. Nu ştiu cât timp am aşteptat acolo chinuindu-mă să ţin ochii închişi, să-mi controlez frica, să uit frigul, să nu tremur şi să nu plâng… Am rămas inconştient şi am fost trezit de o voce aspră. Masculină. Apoi am auzit zgomote metalice, însoţite de mirosuri dezgustătoare, timp de mai multe ore, aş spune – cel puţin, aşa îmi amintesc, căci acel moment mi s-a părut interminabil. Până când nişte mâini încep să mă pipăie. Surpriza m-a făcut să tresar şi să deschid ochii. Doi bărbaţi mă examinau. Mi s-a părut că

Doamna cu Coasa îmi trimisese doi dintre acoliţi. Un tip înalt şi slab, în halat alb, cu o faţă subţire, cu ochi mari albaştri înfundaţi în cap, Horst Fleischer, şi încă unul, dezbrăcat, cu mâinile acoperite cu sânge: Erich Ebner. Frica îmi strângea măruntaiele. Ebner m-a recompensat cu un zâmbet blând şi mi-a vorbit cu o voce joasă, în germană, apoi în engleză. Nu cunoşteam niciuna dintre cele două limbi la sosirea mea în lagăr dar, credeţi-mă, am fost forţat să le învăţ repede. Ebner i s-a adresat apoi lui Fleischer, implorându-l. Fleischer nu spunea nimic. O licărire de amuzament îi anima privirea rece. Îl evalua pe Ebner, care se bucura, cu siguranţă, de puterea bonapartistă pe care i-o conferea dintr-odată: putea să decidă să mă trimită pe tărâmul celălalt cu un simplu gest, în timp ce arăta cu degetul mare spre pământ. Nu am înţeles nimic din schimbul de cuvinte, ştiam că destinul meu se juca în această linişte. Brusc, Fleischer a ţipat: „Hans!” şi un SS-ist s-a prezentat în pragul uşii. Fleischer i-a dat o serie de ordine. Celălalt încuviinţa la fiecare final de propoziţie. Brusc, Fleischer m-a luat în braţe şi m-a pus pe podea. Eram înmărmurit; mă aşteptam să-mi tragă un glonţ în cap sau să mă bată, şi pe mine, până la moarte. Îmi aduc aminte că în acel moment, mă gândeam la mama. Mama mea. La aluniţa de pe gât pe care o mângâiam cu vârful indexului în timp ce-mi sugeam degetul mare. Pe când îmi recăpătăm suflul, nu am simţit izul de putrefacţie, dejecţii şi de detergent care domnea în încăpere, doar parfumul ei de floare de portocal.

Brusc, Alexis sesiză că Bergström şi Olofsson se holbau la ea ciudat. Ca să nu-l întrerupă pe Langman, ridică degetul mare ca să le semnaleze că totul e bine – gest care, în contextul discursului deportatului, i se păru complet neadecvat.

— SS-istul m-a făcut să alerg până la lagăr în ritmul bastonului, apoi m-a lăsat într-un *block* în care am rămas până la Eliberarea din 11 aprilie 1945. Timp de aproape şapte luni, le-am adus cina lui Fleischer şi lui Ebner la ora 18 fix, în fiecare zi,

până în acea ultimă seară, pe 10 aprilie 1945, în ajunul Eliberării. Stan, un alt deportat, se ocupa de dejun.

Alexis se gândi la infernul pe care-l trăiseră Langman şi copiii ţinuţi prizonieri în lagărul de concentrare. Auzise vorbindu-se de „băieţii-păpuşi" din Buchenwald, aceşti copii persecutaţi de către paznici şi SS-iştii pedofili. Ca şi cum trauma separării de mamă şi de familie, condiţiile de trai inumane şi cruzimea torţionarilor nu era suficientă…

— Atunci când ajungeam, îşi puneau instrumentele chirurgicale lângă cadavrul pe care lucrau. Fleischer se instala la o masă mare de lemn în biroul său şi mânca cina copioasă în timp ce citea corespondenţa. Ebner era condamnat să-şi înghită supa la doi paşi de corpurile în putrefacţie.

Alexis respira cu tărie pe nas ca să alunge mirosul persistent de putred din memoria olfactivă.

— Pe parcursul celor şapte luni, am văzut relaţia lui Ebner cu Fleischer schimbându-se puţin câte puţin. Dar, la doar şase ani, nu am înţeles decât foarte târziu despre ce era vorba, de fapt. Mai întâi, privirea lui Ebner s-a modificat. Erich Ebner s-a golit încet-încet de compasiunea pe care mi-o mărturisise în ziua întâlnirii noastre şi, progresiv, el… cum să spun… el… s-a secat de umanitate. Tăcerea dintre Fleischer şi Ebner a fost acaparată încetul cu încetul de schimburi de replici din ce în ce mai lungi, mai politicoase şi mai animate. Apoi, într-o seară, intrând în *block* cu coşul care era la fel de mare ca mine, i-am surprins, aplecaţi asupra unui cadavru, în plină criză de râs. Şi-au pus instrumentele chirurgicale lângă cadavru, ca de obicei. Dar, de această dată, Fleischer l-a bătut pe Ebner pe spate cu o mândrie paternă şi s-au aşezat la masă amândoi ca să poată împărţi porţia lui Fleischer, într-o bună dispoziţie obscenă. Salvatorul meu se lăsase sedus de călău.

Kungsbacka,
Domiciliul lui Linda Steiner

Vineri, 24 ianuarie 2014, ora 17

LINDA Steiner studia fiecare poză cu minuţiozitate, încruntându-se înainte de a trece la următoarea.

Îi întinse pachetul de fotografii lui Emily şi dădu din cap.

— Îmi pare rău, niciunul dintre oamenii ăştia nu seamănă cu el.

Emily introduse pozele cu apropiaţii Linnéei în ghiozdan.

Linda puse ceaşca de cafea pe masa din bucătărie şi se ridică de pe scaun.

— N-am avut încă timp să urc în pod; şi asta ar putea dura ceva, explică în timp ce o urma pe Emily pe scara care ducea la etaj. Nu am reuşit niciodată să fac ordine acolo sus. N-am nici cea mai vagă idee unde sunt pozele… cu Adam.

Intră în spălătorie şi prinse o curea care atârna de o trapă, în tavan. O scară îngustă se desfăşură. Urcă treptele abrupte şi, odată ajunsă în pod, căută lumina pe bâjbâite.

— Veniţi, vom începe de acolo, hotărî în timp ce arăta cu degetul un morman de cutii de sub luminatorul de sticlă galbenă, din celălalt capăt al încăperii.

Emily o ajută să ridice cutia din vârful mormanului şi o puse pe jos. Linda o deschise şi o verifică rapid. Emily întrezări două păpuşi de cârpă, câteva figurine de plastic şi marginea unei cărţi. Gazda plie părţile laterale ale cutiei şi trecu la următoarea, oftând. O inventarie pe vârfuri, fără prea mare succes.

Mobilul lui Emily sună; preluă apelul privind-o pe Linda cum continua inspecţia cu o eficacitate rece, fără pauze sentimentale.

Vocea lui Alexis fusese acoperită de un vacarm scandat.

— Am fost contactată de un deportat de le Buchenwald care-l cunoscuse pe Ebner în lagăr. Ebner lucra cu Horst Fleischer, un doctor sau un om de ştiinţă nazist, asupra experimentelor medicale.

— Colaborau?

— Nu, nu, era muncă silnică. Dar acest deportat mi-a povestit cum s-au apropiat cei doi bărbaţi de-a lungul lunilor. A exemplificat teoria ta cu sindromul Stockholm. Ai ajuns la Linda Steiner?

— Da.

— A găsit pozele?

— Nu încă.

— Aş avea nevoie să-mi scanezi câteva cât mai repede. Nu sunt sigură că o să găseşti, dar nu se ştie niciodată…

— Ce cauţi?

Alexis îi explică lui Emily, încuviinţă mirată şi închise.

Linda stătea în genunchi ca să scoată o nouă cutie de pantofi, pe care o puse lent pe jos, cu o precauţie de arheolog. Scoase capacul, absorbită de descoperire şi tresări când Emily se apropie de ea, ca şi cum uitase de prezenţa ei. Împinse cutia la picioarele ei fără să scoată niciun cuvânt, cu faţa încremenită. Emily se lăsă în jos şi scoase fotografiile dintr-o pungă de hârtie.

Falkenberg îşi schimbase înfăţişarea: avea o alură de Eden. Soarele domina cerul azuriu şi trimitea sărutări luminoase mării ca de petrol. Linda trebuise să se ascundă într-un câmp ca să-l poată spiona pe Adam: pozele erau brăzdate de buruieni.

Pe prima poză se zărea, în planul îndepărtat casa lui Karl Svensson, atunci vopsită în albastru, şi un om la bustul gol care se plimba pe plajă, la răsăritul soarelui. Emily trecu rapid prin celelalte imagini din pachet, fără prea mare interes. Erau făcute de mult prea departe.

Cu o mişcare bruscă, Linda îşi dădu la o parte părul care-i acoperea ceafa.

— Nu înţeleg de ce aceste poze mă aduc în starea asta… Sunt aproape treizeci de ani de atunci… comentă cu vocea scăzută, privind-o pe Emily cum îi răsfoia trecutul.

— Pentru că i-aţi oferit virginitatea. Memoria dumneavoastră a ascuns amintirea tandră a acelei prime dăţi, făcând atotputernic momentul traumatizant în care aţi descoperit sadismul băiatului pe care îl iubeaţi.

Linda se uită lung la Emily care trecuse deja peste al doilea pachet, apoi dădu din cap cu bărbia tremurândă.

Emily se opri brusc asupra unei fotografii. Găsise ceea ce Alexis îi ceruse.

A fotografiat poza şi a trimis-o imediat.

Londra

Noiembrie 2013

DACĂ *o persoană este obosită de Londra, înseamnă că este obosită de viaţă”.* Adam împărtăşea doar de câţiva ani viziunea eminentului doctor Johnson.

Atunci când venise să studieze în capitală, oraşul tentacular îl înghiţise. Ca şi cum îi rămăsese lipită pe spate o etichetă suplimentară: era neamţ, suedez, englez, şi acum londonez. Şi, în ciuda sfaturilor lui Tata, îi fusese greu să se regăsească acolo. Să se identifice.

Adam se sprijinea de Millenium Bridge. Cerul, acoperit de-o pătură de nori, scuipa o ploaie măruntă neplăcută, însoţită de un vânt aspru. De acum înainte, pentru el, nimic n-ar putea să desfigureze *Perfidul Albion.* După începuturi dificile, acest oraş devenise casa lui. La fel ca şi Suedia. Nu îndrăznise niciodată să-i mărturisească lui Tata, care ar fi perceput asta ca pe o negare. Oraşul îl îmblânzise şi chiar îl sedusese. Acolo se stabilise şi apreciase anonimatul pe care i-l oferea. Îşi construise o viaţă, departe de influenţa mamei. Şi departe de Tata. La Londra, alegea absolut tot ce făcea sau nu făcea; era teritoriul lui, şi doar al lui. Şi-i plăcea asta.

Dar în acea seară, pentru prima dată, se simţea legat de Londra: Tomas Nilsson îl aştepta în Suedia şi nu putea să se ocupe de el.

Adam se descurcase mereu să-şi organizeze programul în funcţie de prioritatea vânătorii şi a extracţiei. În schimb evita, de câte ori se putea, procesul de transformare. Mult prea obositor şi plictisitor. Tata nu păruse să-şi dea seama vreodată. Poate pentru că se completau perfect: Tata nu trăia decât pentru acele ore petrecute în atelier, în timp ce Adam prefera, în mod evident, să vâneze şi să recupereze prăzile.

La început, gândul că ar putea să devieze de planul strict dat de Tata, îl panicase. Timp de peste trei decenii, îl urmase punct cu punct. Şi azi… azi, Tata era mort. Nu mai putea să planifice nimic şi nici să-i arate calea. Adam nu ar mai fi fost partenerul tăcut al tandemului. Pentru că acest tandem nu mai exista.

Întoarse capul ca să cuprindă cu privirea grandioasa catedrală Saint-Paul. Această Lady elegantă, de o sută zece metri, fusese construită ca să domine oraşul. Câteva sute de ani mai târziu, părea minusculă pe lângă surorile mai mici cu turnuri gigantice ale căror vârfuri flirtau cu norii.

Un frison plecat subit de la ceafă i se propagă în tot corpul, îi ridică părul, ca şi când tocmai se dezbrăcase în ploaia tomnatică.

Londra era un teren luxuriant de vânătoare.

Imediat îşi coborî privirea, ruşinat de această dorinţă care l-ar fi enervat pe Tata.

Îi întoarse spatele catedralei Saint-Paul, traversă Millenium Bridge şi căzu la picioarele unei foste centrale electrice dezafectate care adăpostea Tate Modern.

— Tată, tată, tată, scandă lent pe cheiurile Tamisei.

Cuvântul îi jupuia gura. Îşi bătea joc de imaginile şi amintirile care îi zgâriau memoria. Moartea lui Tata îl lăsase ca şi când ar fi fost amputat. Tata era „celălalt eu”. „Celălalt el”. Şi cumva, această durere a absenţei lui Tata…

Ochii i se reduseră la două fante, ca şi cum tocmai auzise un zgomot suspect.

…Şi cumva, această durere a absenţei „celuilalt” se amesteca cu o excitaţie imensă…

Îşi înclină capul într-o parte.

— Celălalt el… Celălalt… Celălalt.

Da. Era mai bine aşa. Era mai bine să-l numească „Celălalt”. Acele cuvinte alunecau spre el fără să-i facă pielea de găină.

…Şi, în mod straniu, această durere a absenţei Celuilalt se împletea cu o excitaţie intensă, în acelaşi

timp, sexuală şi senzorială.

În timp ce aşteaptă întâlnirea cu Tomas Nilsson în Suedia, putea să-şi găsească una sau două prăzi la alegere aici, nu?

Oh, da… Londra avea să devină un blestemat de teren de vânătoare…

Linse stropii de ploaie de pe buze în timp ce grăbea pasul.

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Vineri, 24 ianuarie, ora 17:30

OLOFSSON jongla cu stiloul între degete ca şi când ar fi fost un baston de majorete. Alexis tocmai îi povestise discursul lui Langman. Înghiţise la finalul fiecărei propoziţii, de parcă ar fi avut amigdalele inflamate.

Acest Langman era un supraom. La şase ani, majoritatea copiilor ar fi făcut pe ei şi ar fi primit un glonţ în plin spate când încercau să fugă.

Olofsson trebuia să recunoască: singurul lucru pe care-l cunoştea despre lagărele de concentrare trebuia să fi fost din *Lista lui Schindler*. Încă se gândea la scena balconului cu Ralph Fiennes. Personajul interpretat de către Fiennes existase cu adevărat. Un asemenea psihopat care îi împuşca pe prizonieri ca pe iepuri în timp ce fuma o ţigară, era absolut de necrezut, nu? Hitler invitase toţi psihopaţii ţării să omoare pe oricine nu era arian aşa cum se zdrobesc furnicile. Mari, mari bolnavi, SS-iştii ăştia. Escadrile de criminali în serie cărora li se dăduse dreptul să omoare după bunul plac. Opera lui Hitler. O pagină de istorie mizerabilă.

— Cum stăm?

Vocea lui Bergström sunase ca un scârţâit de unghie pe tablă. Olofsson îşi scărpină fruntea cu stiloul.

— Am o sută cincizeci şi doi de Adam născuţi în 1970 şi 1971.

— Câţi în Bohuslän şi Halland?

— Unsprezece.

— Cu ăia începi.

Bergström îl lua drept redus mintal.

— Asta am şi făcut, comandante.

Cel din urmă ignoră tonul picurat cu sarcasm al detectivului.

— Ei, şi?

— Ei şi, d-aia dau click pe mouse ca un maniac. Ca să-mi actualizez inbox-ul e-mail-ului. Aştept veşti dintr-un minut într-altul. Doi sunt morţi, asta-i tot ce ştiu până acum.

Telefonul sună. Bergström îi făcu semn să preia apelul şi se întoarse în biroul.

Olofsson răspunse cu o voce obosită, fără să-şi dezlipească ochii de monitor. Îşi îndreptă imediat postura lipsită de vlagă. Elena, de la serviciul de recensământ şi vocea ei care-i dădea impresia că-i bagase mâna în chiloţi, avea noutăţi. Preferase să-l sune în loc să-i trimită un e mail lung. Bună alegere.

— Deci, dacă îi dăm la o parte pe cei doi care au murit, avem trei Adam care au plecat să locuiască în străinătate: primul în Australia din 1997, al doilea în Cipru în 2007 şi al treilea în Islanda, în 2000.

— O să-i lăsăm deoparte pentru moment. Păstrăm islandezul pentru mai târziu.

— OK. Atunci ne rămân şase. Doi locuiesc la Stockholm.

— Vorbeşte-mi despre ăia.

— Adam Johansson: căsătorit, patru copii, lucrează la o companie de asigurări. Adam Westerberg: căsătorit, doi copii, frizer.

— Ei bine, trimite-i şi p-ăştia.

Vocea erotică a Elenei fusese înlocuită de zgomotele tastaturii.

— S-a trimis. Să continui. Adam Clarkson: locuieşte la Malmö, patron la un magazin cu delicatese, căsătorit, trei copii. Adam Wallen: locuieşte la Vastervik, electrician, căsătorit, cinci copii.

— Ce naiba, căcarea de copii e sportul naţional…

— De ce, tu nu ai?

Elena părea oripilată. Sacrilegiu.

— Tu ai?

— Bineînţeles. Trei copii. Patru nepoţi.

Fanteziile lui Olofsson se evaporară cât ai clipi.

— Şi ultimii doi? întrebă el sec.

— Ce?

— Ultimii Adam, Elena.

— Aaa… Aşa, avem un Adam Strandberg: locuieşte în Göteborg, căsătorit, doi copii, jurnalist.

— Strandberg, cel de la televizor?

— Cred că da.

Olofsson fluieră balansându-se pe scaun.

— Căcat, asta n-o o să-i placă lui Bergström… Şi cine este al unsprezecelea?

— Adam Berg. Nu am înc… Ah, asta e… Nu reuşeam să găsesc detalii despre locul lui de muncă. Normal, nu are. Trăiască bogătanii. Încă unul care poate spune „mulţumesc, tati". Ah, nu… declarat pe numele mamei la naştere. Scuză-mă, Adam Berg, greşeala mea. Celibatar, fără copii, bogătaş, locuieşte la Särö.

— Îmi trimiţi informaţiile astea?

Olofsson închise fără să-i mulţumească Elenei şi se grăbi spre biroul lui Bergström.

Falkenberg,
Secţia de poliţie

Vineri, 24 ianuarie 2014, ora 17:30

CU inima bătându-i puternic, Alexis deschise e-mail-ul pe care Emily tocmai i-l trimisese. Atunci când poza apăru pe ecran, scoase un ţipăt de victorie, răguşit şi războinic. Se puteau vedea, în mod evident, doi bărbaţi în imagine, identificaţi de către Linda Steiner ca fiind Erich Ebner şi fiul său, Adam. Se plimbau pe marginea plajei, în pantaloni scurţi şi maieu.

Alexis trimise poza lui Théodore Langman şi îi formă numărul.

— Domnule Langman, tocmai v-am trimis o poză.

Langman dădu câteva ordine unui anume Oliver, înainte să ia din nou receptorul.

— Fiul meu se va ocupa de asta. Nu ştiu cum funcţionează internetu-ăsta şi n-am niciun chef să învăţ…

Se scurseră câteva secunde de linişte.

— Domnule Langman?

— Eu… eu nu înţeleg…

Vocea neclară a lui Langman dăduse peste amintiri dureroase.

— Nu înţeleg, doamnă Castells… Omul din poză… nu este Ebner…

Alexis îşi înăbuşi un nou ţipăt de victorie. *Ştiam eu,* gândi. *Ştiam.*

— Erich Ebner avea un tatuaj care pleca de la umărul drept şi cobora pe braţ. Versuri de Theodor Storm, un poet german, „ca să nu uităm că Germania nu dăduse naştere doar monştrilor, ca naziştii, dar şi geniilor, ca Storm”, îmi explicase într-o zi, în timp ce-mi spunea că îmi împărţeam prenumele cu un mare om…

Limba bătrânului bărbat se lovi de cerul gurii.

— Acest bărbat din poză nu e Ebner…

— Este Horst Fleischer, nu-i aşa, domnule Langman?

— Da. Este Horst Fleischer. Măcelarul. Călăul.

Kungsbacka,
Domiciliul Lindei Steiner

Vineri, 24 ianuarie 2014, ora 17:45

EMILY se sprijini de portiera maşinii şi inspiră o gură de aer îngheţat.

Se înşelase.

Scotea rotocoale de abur în timp ce savura înţepătura frigului.

Se înşelase pentru că alesese calea cea mai uşoară. O alegere leneşă care condusese drept către greşeală. Una care nu afecta în mod direct ancheta, dar era o greşeală.

Ar fi trebuit să se-ndoiască, aşa cum făcuse Alexis, Bergström şi tânăra recrută a poliţiei. Se revoltase contra absurdului. Erich Ebner, un deportat, un supravieţuitor al infernului lagărului de concentrare, nu putea să fi devenit un criminal însetat de sânge. Erich Ebner, deportat la Buchenwald, nu putea fi Erich Ebner, cetăţeanul suedez.

Ar fi trebuit să examineze faptele şi să le pună sub semnul întrebării aşa cum făcea întotdeauna. Dar le acceptase simplu şi prosteşte, închizându-le gura adversarilor, aruncându-le în faţă teoria cu sindromul Stockholm – cu o oarecare aroganţă intelectuală, trebuia să admită. Apoi turul fusese jucat: acest fapt, moralmente revoltant, fusese etichetat ca fiind o problemă rezolvată.

Din fericire, Alexis, încăpăţânată, se răzvrătise împotriva ideii şi rectificase greşeala din povestea asta.

Aşa se exprimase Théodore Langman, care le dusese ultima cină lui Ebner şi lui Fleischer în ajunul eliberării din lagăr. Fleischer trebuise, deci, să-l omoare pe Ebner în ziua eliberării, pe 11 aprilie 1945, şi să vină în Suedia sub identitatea lui.

Îi suna mobilul. Emily deschise canadiana şi îl scoase din buzunarul interior.

Vocea gâfâită a lui Bergström se auzi precipitată.

— Îl avem pe tipul nostru, Emily, l-am găsit!

Adrenalina i se răspândi prin corp ca un curent electric.

— Se numeşte Adam Berg. Figurează pe listele de pasageri în multe zboruri de la Göteborg la Londra şi are în posesie o casă la Särö, la douăzeci şi cinci de kilometri mai la sud de Göteborg şi la cincisprezece minute de Kungsbacka.

Se gândea la Linda, care locuia destul de aproape de omul ce-o răpise şi al cărui nume nu reuşise să-l pronunţe nici treizeci de ani mai târziu. Acest om care-şi limitase, cu siguranţă, relaţia cu oamenii.

— Încă eşti acasă la fiica lui Martha Knudsen?

— Acum ies de la ea.

— Ce-ai aflat?

— Nimic.

Adolescentul din pozele Lindei Steiner nu semăna cu niciunul dintre apropiaţii Linnéei. Emily ştia că erau şanse destul de mici să găsească ceva: cei aproape treizeci de ani schimbau un chip, dar nu mai voia să lase nimic la voia întâmplării.

— Bun… O să aflăm în curând, în orice caz. Mă pun în mişcare în zece minute, vin cu Olofsson. Am contactat şi poliţia din Göteborg, dar întăririle nu vor sosi decât peste o oră. Au de gestionat, în acelaşi timp, o luare de ostatici şi vizita regelui. Îţi trimit coordonatele GPS de la casa lui Berg prin mesaj.

Zece minute mai târziu, Emily parcă la două sute de metri de casa lui Adam Berg, pe partea laterală.

Consultă harta de pe telefon şi ieşi din maşină. Îşi puse căciula, ghiozdanul în spate şi urcă cu un pas rapid drumul acoperit cu zăpadă, luminat parţial de nişte lampadare.

Reşedinţa lui Berg se găsea mai jos, pe dreapta, iar drumul de acces, douăzeci de metri mai departe. Emily îşi scoase binoclul din ghiozdan şi observă casa. Totul era stins. Nicio maşină în curte. Poate Berg era la Londra?

Bergström şi Olofsson n-ar putea să ajungă mai devreme de jumătate de oră. Mai bine să se

îndepărteze de calea de acces şi să-i aştepte aici.

— *Hej,* Emily.

Se răzgândi.

Îi trebuiră câteva secunde ca să-l recunoască pe bărbatul din spatele bărbii şi a mustăţii false. Îngheţă de uimire.

— Aici, mi se spune Adam Berg. Dar presupun că ştii asta deja.

Privi ţeava îndreptată spre ea. Un Beretta 92.

— Vino draga mea, vom face turul proprietăţii împreună. Sunt sigur că o să mori de invidie.

Londra

7 noiembrie 2013

TREI lanterne brăzdează groapa.

Un dreptunghi perfect. Un metru treizeci lungime, cincizeci centimetri lăţime. Pe măsură.

Ridică lopata, o umple cu pământ şi presară peste groapă. O singură lopată şi picioarele sunt deja acoperite; nu se mai văd decât degetele de la picioare. Fine ca pietricelele, reci ca gheaţa, pe care şi-ar dori să le atingă cu vârful degetelor sale.

Fine şi reci.

Aruncă o nouă lopată de pământ umed pe burtă, care se depune la marginea cutiei toracice, în buric; surplusul cade pe alături. Încă nişte lopeţi şi termină.

Repede, spune, odată, povestea!

Brusc, aruncă lopata şi îşi acoperă urechile cu mâinile înmănuşate pline de noroi.

— O s-o închizi, da?

Aruncă vorbele printre fălcile încleştate de furie.

— Nu, nu, nu, nu! Încetează să mai urli! Încetează!

Îngenunchează lângă groapă şi îşi lipeşte mâna de buzele palide.

— Sst. Sssssst, am spus…

Mângâie cu nasul obrăjorul îngheţat.

— Da… da… de acord… îţi cânt cântecelul tău. Vreau să-ţi cânt Imse Vimse, dar tu să taci. Ai înţeles?

Se ridică şi îşi scutură pantalonii.

— Imse Vimse spindel klättrar upp för trå ’n…

Apucă lopata şi toarnă o grămadă de pământ peste piept. Acesta pătrunde în crestătura deschisă care continuă de la bărbie până la stern.

— Ned faller regnet spolar spindeln bort…

O lopată de pământ peste chip. Se răspândeşte pe frunte, acoperă părul şi alunecă în cavităţile oculare.

— Upp stiger solen torkar bort all regn, Imse Vimse spindel klättra upp igen.

Pământul se împrăştie peste corpul ca de marmură în ritmul cântecelului.

Tasează şi nivelează ultimul strat, apoi tapetează mormântul cu frunze ruginii de iarnă cu un gest plin de aroganţă artistică. Se retrage fără să-şi ia ochii de la creaţia sa, revine pe poziţie şi rearanjează câteva frunze cu vârful piciorului.

Îşi şterge lopata de mâna înmănuşată, pune lanternele în husă, îşi scoate mănuşile, le scutură, apoi aranjează instrumentele unul câte unul în geantă.

Atunci când îşi aruncă geanta pe umăr, el aude trăncănitul tipic al papagalilor cu guler trandafiriu. Se povesteşte că aceste păsări exotice au scăpat de la studiourile cinematografice Shepperton, din Surrey, în timpul filmării Reginei africane cu Bogart, laureatul premiului Oscar, în 1951. Dar, niciun papagal n-a fost adus, de fapt, pentru filmările realizate la studiourile din Isleworth. Aşadar, de unde vin aceste păsări?

Se opreşte o secundă şi caută penajul verde-măr în noaptea întunecată. Nu aude decât freamătul zborului lor.

Are nevoie, într-adevăr, de al doilea binoclu cu vedere nocturnă. Nu mai poate lucra cu lanterne, e mult prea periculos; va plăti scump pentru imprudenţele astea dacă nu se organizează mai bine.

Scoate lanterna din hanorac şi îşi vede de drum.

Tocmai începuse un nou capitol, gândi, în timp ce-şi croia drum printre copaci. Un capitol scris de unul sigur, pentru prima dată. Şi-şi dorea, deja, să preia condeiul.

A planificat totul cu rigoarea pe care a învăţat-o de la Celălalt, şi totul a mers ca uns.

Să găsească prada a fost foarte de uşor: a avut de unde alege. De la cea de-a doua noapte de recunoaştere, selecţionase deja trei familii care corespundeau la perfecţiune criteriilor lui. Pentru prima vânătoare londoneză, pusese ochii pe Andy Meadowbanks. Tatăl îl creştea singur de când îl părăsise femeia. Mă rog, „crescut” era departe de a

fi termenul potrivit: pe timp de zi, tatăl îşi petrecea timpul la tejgheaua mai multor baruri pe care le frecventa cu sârguinţă, fără ca măcar să-şi dezlipească fundul fleşcăit să-şi ia odrasla la şcoală, şi seara, spre ora 20, pleca la munca de noapte, într-un club din nordul Londrei, fără să-i pregătească cina fiului sau să-i spună la revedere. Urmărirea fusese atât de scurtă încât se dovedise mai puţin plăcută decât sperase Adam. În scurt timp, putuse să treacă la extragere, un joc de copii. Îşi procurase şi pentru acest atelier o dubiţă similară celei pe care o deţinea în Suedia.

Atunci apăruse comuniunea, neaşteptată, cu natura. Celălalt ar fi luat-o razna dacă ar fi aflat că îşi îngropase prada. Dar actul în sine fusese atât de satisfăcător că nu se simţise vinovat deloc.

Se întrebase, întâi, cum să conserve corpurile, asta înainte să-şi dea seama că nu-l mai obliga nimeni să le păstreze.

Aici, la Londra, făcea cum îi plăcea.

Aici, la Londra, el, Adam, stabilea regulile.

Särö,
Domiciliul lui Adam Berg

Vineri, 24 ianuarie 2014, ora 18

PE tot corpul gol al lui Emily, pielea se înfiorase la contactul cu oţelul rece al mesei de disecţie. De atunci, frigul nu-şi slăbise îmbrăţişarea.

Peter Templeton îi întoarse spatele. Îşi făcea de lucru în faţa tărgii metalice.

Femeia îşi mişcă discret degetele de la mâini şi de la picioare, deja rănite de chingile strânse în jurul încheieturilor şi al gleznelor.

Peter se întoarse, cu un disc de metal de circa zece centimetri prins între degetul mare şi degetul mijlociu de la mâna stângă.

Mângâie cu privirea goliciunea noii victime.

— Întrebarea pe care ţi-o pui este: cât timp le va trebui ca să mă găsească? Corect?

Mişca din cap de la stânga la dreapta.

— Ar trebui să ajungă de la Falkenberg. Să cerceteze casa. Să găsească trapa blindată. S-o explodeze. Sau poate… poate, o să abandoneze după cercetarea casei, gândindu-se că te-am dus în altă parte… Şi acolo…

Inspiră închizând pleoapele şi expiră privindu-şi mâinile care desenau spirale în faţa ochilor săi.

— Acolo, da, voi avea timp să mă ocup de tine.

Urmări privirea lui Emily.

— Văd că explicaţia mea a scos la lumină altă întrebare: cum o să se ocupe de mine?

Se apropie de peretele acoperit de schiţe. Îşi puse degetul pe un desen ce reprezenta un om care viola o femeie întinsă şi legată de o masă, căreia îi tranşa gâtul pe verticală. Două găuri negre îi înlocuiau ochii.

— În felul acesta? Sau…

Indexul său se învârtea ca o insectă dezorientată şi se opri asupra altui desen. O femeie, tot întinsă,

legată şi cu ochii scoşi, ai cărei sâni fuseseră tăiaţi şi puşi de o parte şi de alta a capului.

— Aşa…

Urina se prelingea pe sub fundul lui Emily şi de-a lungul coapselor.

Peter privi lichidul curgând până la colţurile inferioare ale mesei.

— Ca să vezi, este prima oară când o femeie face pipi aici. Jetul nu e la fel.

Întoarse capul către desenele sale.

— De fapt, ca să fiu sincer, Emily, mai degrabă asta mă tentează…

Lovi uşor cu degetul mijlociu o altă schiţă. Areolele femeii fuseseră tăiate şi plasate pe ochi.

— Ştiu ce-ţi spui. Că toate acestea sunt foarte departe de ceea ce făceam cu Celălalt. Cu Tata. E adevărat, e foarte diferit. Dar tu, mai bine ca oricine, ar trebui să ştii cât limitează instinctul condiţionarea. Şi inspiraţia.

Se întoarse spre Emily şi o observă cu o privire înfierbântată.

— Vrei să ştii de ce eram cu Linnéa?

Puse discul pe targa şi luă un brici.

— Pentru că sunt un mare sentimental.

Puse lama pe sexul lui Emily şi-i rase delicat pubisul.

— Un sentimental. Să-ntâlnesc la Londra o femeie care deţinea o casă chiar în locul în care m-am născut şi unde am petrecut cea mai importantă parte din viaţa mea… era… era universul care îmi servea viitorul pe tavă. Această femeie trebuia să joace un rol crucial în opera noastră. Obligatoriu.

Şterse pubisul cu vârful degetelor.

— Când am dat nas în nas, la Göteborg, veneam de la o recunoaştere şi nu eram deghizat. În ciuda nopţii şi a căciulii, m-a recunoscut imediat. Mi-am spus că era un semn al destinului: trebuia să-i deschid uşile către lumea mea.

Gura i se îndoi într-o strâmbătură dezamăgită.

— Dar m-am dezorientat complet.

Luă din nou discul şi îl puse pe braţul lui Emily. Instrumentul intră prin carne ca prin unt.

Emily scoase un ţipăt gutural. Închise ochii, vizualiză durerea, o piatră neagră cu interior roşu incandescent şi-o aruncă cât mai departe posibil.

Se concentră pe respiraţie şi îşi adună gândurile.

— O svastică… în amintirea tatălui tău?

Emily nu-şi recunoscu propria voce, atrofiată de durere şi frică.

Peter se întrerupse. O analiză pe Emily cu un aer mirat. O urmă de admiraţie îi traversă privirea.

— Ai înţeles? Ai înţeles că acest gamma pe care îl desenez este una dintre ramurile crucii îndoite?

Dădu din cap surâzând şi se reapucă de operă.

— Pe tine ar fi trebuit să te întâlnesc, Emily. Pe tine. Nu pe Linnéa.

Fierea-i urcă până-n gât lui Emily. Localiză piatra neagră cu roşu şi o strivi mental cu piciorul. Se destrămă sub tocul ei.

— Fiecare băiat avea o ramură. Ei… ei… erau toţi o parte componentă a operei voastre…

— Este o cruce îndoită dezafectată. Niciodată reconstruită. Crucea pe care Tata a fost forţat să o poarte.

Adrenalina însufleţi tot corpul lui Emily, opritul durerea. Peter nu ştia, deci, adevărata identitate a tatălui. Asta era portiţa ei de scăpare.

— Nu, Peter. Horst Fleischer, tatăl tău, alesese să poarte această cruce.

Peter rămase cu mâna în aer deasupra braţului lui Emily.

— Ce? Despre ce vorbeşti? Tata se numea Erich Ebner. Se prefăcu surprinsă.

— Erich Ebner? Nu, Peter. Erich Ebner era studentul la medicină, neamţ, care muncea sub ordinele lui Horst Fleischer, tatăl tău, un ofiţer superior al armatei naziste.

Peter se îndreptă şi clipi de mai multe ori.

— Tatăl tău, Horst Fleischer, l-a omorât pe Erich Ebner în momentul eliberării lagărului Buchenwald; s-a dat drept el şi a fugit în Suedia.

— Nu! Nu! Te înşeli!

Îşi scanda vorbele ţinând încă, în mână, bisturiul plin cu sânge. Lama fină şi ascuţită trecu la câţiva centimetri de faţa lui Emily.

— Tata mi-a povestit despre Buchenwald. Mi-a povestit eliberarea şi călătoria spre Suedia, ca să ajungă aici.

Se postase în faţa peretelui de schiţe, întorcând spatele femeii.

— Tata mi-ar fi spus. Mi-ar fi spus adevărul.

Se întoarse şi veni din nou la masa de disecţie.

Emily tresări şi începu să tremure din tot corpul. Trebuia să se liniştească. Se gândi la stejarul care se ridica în Hampstead Heath, lângă Kenwood House, ca un soldat protector. La forţa, la pacea, la puterea pe care o emana. La rădăcinile răsucite care intrau în pământ şi se întorceau neclintite.

Bărbatul îşi lipi fruntea de cea a lui Emily şi i-o lovi de mai multe ori.

— Minţi! Minţi! Minţi!

— Nu, Peter, şopti Emily. Nu te mint. Îţi spun adevărul. Credeam că ştiai asta deja. Îmi pare rău.

Se-ndepărtă, cu privirea rătăcitoare ca a unui copil pierdut.

— Nu, nu, nu, nu, nu! Nu este posibil!

Trebuia să câştige nişte timp. Să câştige timp. Şi să creeze o legătură între ei.

— Ai dreptate, Peter, ai dreptate. Poate că mă înşel. Tatăl tău nu ţi-ar fi ascuns niciodată adevărul. Nici tatăl meu nu m-ar fi minţit niciodată, dar mama…

— Mama l-a abandonat… Şi-a găsit un idiot din înalta societate… Şi nu puteam să-l văd pe Tata decât în timpul vacanţelor… Trăiam doar pentru acele momente, momentele cu el… Ce dovezi ai?

Evident. Trebuia să aibă probe. Poze. O să-i spună că avea poze.

— Probe?

— Ebner. Fleischer. Probe.

— Am poze, Peter.

— Încetează, încetează să-mi mai spui Peter! urlă el cu precipitaţii.

În sfârşit, se gândi Emily. Reacţiona la stimul.

— Pardon… Adam… E adevărat că… eu credeam că tu ai prefera Peter…

Nedumerirea îi încruntă chipul.

— Adam a făcut din om un muritor pentru că a pus mâna pe fructul din copacul cunoaşterii binelui şi răului; şi-a pierdut umanitatea. În schimb, Petre, „Peter", este piatra pe care Iisus şi-a clădit biserica, şi tu, tu eşti piatra pe care Tata şi-a clădit opera…

Peter închise ochii şi îi deschise scuturând din cap, ca şi cum încerca să lupte cu o oboseală incomensurabilă.

— Unde sunt pozele? Ce e în pozele astea?

— Poze cu Erich Ebner din timpul detenţiei la Buchenwald, minţi ea. Purta un tatuaj care îi acoperea umărul şi braţul drept. Versurile unui poet german, Theodor Storm. Tatăl tău avea acest tip de tatuaj, Adam?

— Un tatuaj?

Ochii bulbucaţi ai lui Peter nu o scăpau din privire pe Emily.

— Unde sunt aceste poze? Le ai cu tine?

Emily se întrebă cât de mult timp trecuse de când fusese capturată. Zece minute? Un sfert de oră? Jumătate de oră? Putea să-i spună că pozele erau în ghiozdan, dar, când nu le-ar fi găsit, risca să…

— Se găsesc la Fundaţia Buchenwald, din Germania… Îmi pare rău, Adam, mă gândeam că tu ştii…

— Fundaţia Buchenwald, din Germania. Da, de acord. O să caut.

Încuviinţă dând de mai multe ori din cap şi puse mâna pe bisturiu.

— Rămâi liniştită. La fel ca înainte, altfel încep cu ochii tăi.

Se aplecă asupra lui Emily apoi, în timp ce-i susţinea sânul stâng cu o mână, îşi fixă bisturiul în exteriorul areolei sânului drept.

Un urlet animalic scăpă din gura lui Emily. Durerea îi înjunghia cutia toracică şi iradia în spate.

Nu mai avea muniţie. Muniţie ca să combată monstrul. Trebuia să se detaşeze. Cât mai departe cu putinţă de durere. Din corpul său. Din încăperea aia.

Lama îşi continua traseul pe sânul ei.

Trebuia să plece acolo unde Templeton nu putea s-o atingă. În Edenul ei.

Picăturile de sânge i se prelingeau pe chip. Îi ţinea areola chiar deasupra urechii drepte.

Închise ochii.

Edenul ei… alături de fiul ei… de îngeraşul ei…

Emily îi simţi gura, la fel de mică precum o jumătate de frunză de măslină, aşezându-i-se pe sân. O aspiraţie blândă ca atingerea unei aripi de fluture. La acest sân murise la două luni după naştere. La acest sân otrăvit. Îl ţinuse în braţe până ce micuţul lui corp devenise rece.

Fiul meu.

Fiul meu… Este mare, acum. Doamne, Dumnezeule, ce seamănă cu tatăl lui, acelaşi zâmbet nemuritor. Îi trec mâna prin păr. Se dă la o parte aşa cum fac toţi adolescenţii, jenat de această tandreţe maternă, cu un zâmbet în colţul gurii, la fel ca tatăl său. Îmi aşez mâna pe obrazul lui fără barbă. Nu fuge de mângâiere şi îmi vorbeşte, cu energia aia în privire a poftei de viaţă. Îi privesc buzele, gura ca o frunză de măslin care se închide şi capătă o expresie masculină. „Vorbeşte mai tare, sufletul meu. Vorbeşte mai tare. Nu reuşesc să te aud. E prea mult zgomot.”

— Emily, sunt Bergström. S-a terminat, Emily. Suntem aici.

— Nu te înţeleg, Sebastian… Vorbeşte mai tare, sufletul meu… Vorbeşte mai tare…

— Sunt Lennart, Emily. S-a terminat. Te-am adus la spital. Eşti în siguranţă.

Suedia,
Închisoarea Kumla, Districtul Örebo

Vineri, 31 ianuarie 2014, ora 11

EMILY îşi aşează mâna pe cea a lui Alexis. Tremurăturile acesteia se reduseră, apoi se opriră după câteva secunde.

Peter luă loc în faţa ei.

Zgomotul cătuşelor puse pe masa metalică îl făcu să zâmbească.

— Sunt drăguţe brăţările mele, nu?

Alexis îşi rememora trăsăturile liniştite şi paşnice ale acestui om pe care credea că-l cunoaşte. Căută indiciul care ar fi trebuit să o pună în gardă, ceea ce nu ştiuse să depisteze, ceea ce nu voise să vadă. Dar nu găsi nimic.

Peter îşi pieptăna barba şi mustaţa cu degetele.

— Nu-ţi place, Alexis? E stilul lui Adam Berg. Trebuie să semăn cu poza din paşaportul suedez, nu? O să dureze ceva timp până când barba şi mustaţa o să fie a fel de lungi ca cele false, dar am o mică marjă înainte de începerea procesului.

Le analiză pe Emily şi Alexis pe rând.

— Ştiţi ce mă bucură cel mai mult, fetelor? Că am murdărit numele soţului mamei mele. Templeton.

Mâinile sale încătuşate desenară spirale în faţa chipului.

— Povara cadavrelor agăţată de el…

Imită durerea.

— Asta o să scadă valoarea acţiunilor grupului…

— Mama ta o duce destul de bine, Adam, îl întrerupse Emily. Din câte se spune prin media, ea tocmai a semnat un *deal* destul de bănos cu un editor englez ca să-şi spună povestea. Se vorbeşte mai mult despre ea decât despre tine.

Privirea lui Peter se întunecă o secundă, apoi coborî lent spre pieptul lui Emily.

— Ce-ţi mai face braţul, Emily?

Înclină capul într-o parte.

— Şi sânul?

Emily îşi scoase paltonul şi îl puse pe spătarul scaunului.

— Ţi-am răsfoit albumul foto, Adam.

Un zâmbet de complezenţă îi curbă buzele.

— Nu mă considera un copil, Emily. E vorba de un jurnal.

— Jurnalul tău.

Îşi legănă capul.

— Trebuie să recunosc, expunerea este destul de şcolărească. „Înainte de polimerizare", „după", mimă ghilimelele pe un ton batjocoritor. Tata bătea apa-n piuă cu raportul exact de dozaj, de durată de impregnare, de uscare, etc. Disciplină nazistă, presupun.

Alexis căscă ochii.

— Ce? Ce vrei să fac? Nu pot să rescriu istoria. Erau de ambele părţi băieţi răi. Erau de ambele părţi băieţi răi, punct. Totuşi, a murit la nouăzeci şi trei de ani, după o existenţă… foarte plină. Erich Ebner nu poate spune acelaşi lucru.

— Erich Ebner este un erou.

— Un erou? Serios, Alexis? Pentru că a fost închis la Buchenwald?

Furia o sufocă pe Alexis.

— Erich Ebner e un erou pentru că a participat la eliberarea lagărului Buchenwald, Peter. Actele de eroism ale lui şi ale deţinuţilor care formau reţeaua de rezistenţă, au dus la eliberarea miilor de prizonieri pe 11 aprilie 1945. Graţie acestor superoameni, informaţiile despre proiectele naziste, armata germană, înaintarea aliaţilor, au fost transmise Organizaţiei internaţionale a Rezistenţei. Cu preţul vieţii lor, au ascuns arme în spatele unui perete fals în pivniţa de cărbune a *Block*-ului 50, i-au gonit pe SS-işti şi au eliberat Buchenwald. Deci da, Peter, Erich Ebner e un erou.

Peter îşi dădu ochii peste cap.

Emily îşi puse antebraţul pe masă, ca şi cum şi-ar fi marcat teritoriul. Încă simţea în gură gustul neplăcut al greşelii – explicându-şi relaţia dintre

Ebner şi Fleischer prin prisma sindromului Stockholm. Motivul loialităţii lui Ebner faţă de călăul lui nu era din cauza unui transfer emoţional între el şi Fleischer. Nu. Nu existase niciodată contagiune afectivă între deportat şi gardianul său. Niciodată. În spatele acestei aparente supuneri se ascundea, de fapt, o motivaţie remarcabilă.

Emily se aplecă în faţă, ca şi cum se pregătea să-i spună un secret lui Peter.

— Erich Ebner muncea la ceva grandios în *Block* 46, dar nu era vorba despre experimentele abominabile practicate de tatăl tău, Sturmbannführer Fleischer. În timpul acelor luni lungi petrecute acolo, în timp ce se prefăcea că aprobă delirurile psihopate ale părintelui tău, se bălăcea în sânge, jupuia corpuri care nu erau încă reci, dormea lângă cadavre în descompunere, Erich Ebner nu era motivat decât de un singur lucru: supravieţuirea, ca să poată să-şi ajute camarazii din rezistenţă să pregătească eliberarea lagărului Buchenwald, făcându-l pe monstrul tău de tată să creadă în admiraţia şi prietenia sa. Graţie mărturiei lui Théodore Langman, fost deţinut, am putut identifica un deportat pe nume Stanislas Legendre, care le ducea dejunul lui Fleischer şi Ebner, la *block,* în fiecare zi. Şi, în fiecare zi, Ebner ascundea în resturile de mâncare informaţiile pe care le putea scoate de la tatăl tău despre organizarea lagărului şi spionajul nazist. Legendre le transmitea apoi reţelei de rezistenţă din lagăr. Ebner nu era victima tatălui tău, nu era victimă deloc, Adam; Erich Ebner era, în schimb, unul dintre eroii căruia îi datorăm eliberarea lagărului Buchenwald.

Faţa lui Peter se întunecă. Coborî capul ca să-l ridice mai apoi, afişând un zâmbet larg. Un zâmbet împietrit, lipsit de orice emoţie. Ca la toţi sociopaţii, spectrul emoţional al lui Templeton era indescifrabil, pentru că, pe undeva, el nu era uman.

Emily îşi apropie faţa de sân.

— De-asta am venit să te vedem, Adam, continuă cu o vocea neutră. Ca să-ţi spunem vestea cea bună.

Pentru că ştim că n-ai televizor aici şi că vecinii tăi nu sunt pasionaţi de istorie: tatăl tău a fost tras pe sfoară.

Peter se năpusti spre Emily, cu gura larg deschisă, ca un carnivor. Emily sări în spate trăgând-o pe Alexis de braţ.

Cei doi gardieni îl prinseră şi-l legară de scaun.

Emily le făcu semn că nu terminase.

— Nu tu mi-ai spus că eşti un sentimental, Adam? Că de-aia te-ai legat de Linnéa? Nu te-am fi găsit niciodată dacă n-ai fi comis greşeala de a o ucide. Niciodată. Ei bine, aşa fiu, aşa tată: „sentimentalismul" tatălui tău i-a permis lui Erich Ebner să devină artizanul păcii. După cum ai spus, bineînţeles, în opinia mea complet inadecvată, ca să clasific un sociopat. Personal, aş spune mai degrabă că, la fel ca şi tine, tatăl tău a gândit cu curul.

Peter scoase un urlet animalic terifiant care ricoşă în pereţii încăperii.

Emily îşi puse paltonul şi o conduse pe Alexis spre ieşire.

Londra, Hampstead Village, Domiciliul lui Emily Roy

Sâmbătă, 1 februarie 2014, ora 16

STELLAN îi lăsase valiza la intrare.

Emily îi mulţumi cu un zâmbet scurt. Rănile i se cicatrizau rapid, dar nu putea încă să ridice greutăţi.

Alexis o atinse pe spate adresându-i o privire în care se contopeau mulţumirea şi îngrijorarea. Emily răspunse în timp ce dădea din cap de mai multe ori, în linişte, şi închise uşa în spatele lor.

Cei doi îndrăgostiţi se urcară în taxiul care trebuia să-i conducă acasă la Alexis. Împreună, începeau un nou capitol. În ciuda compromisurilor, certurilor şi rănilor, unii preferă să spună „noi" imediat.

Închise uşa cu greutate, apoi Emily trecu rapid prin bucătărie şi ieşi pe terasă. Încălţă cizmele de cauciuc şi traversă grădina. Tocmai în capăt, lângă peretele de cărămidă, se ascundea o parcelă de pământ de circa un metru pătrat, delimitat de o bordură de pietre.

Se aşeză în genunchi, scotoci în buzunarul interior al canadienei şi scoase cutiuţa neagră. O deschise şi fixă cu privirea interiorul. Deşi nu era nimic în cutie, ea era plină. Plină de bagaje mult prea grele ca să le care după ea. Imagini care-i atârnau de gânduri. Amintiri de care trebuia să se detaşeze ca să poată să treacă la cazul următor fără să se scufunde.

Se gândi la cadavrele lui Andy Meadowbanks, Cole Halliwell, Logan Manfield, Tomas Nilson şi Linnéa Blix; celelalte zeci de corpuri găsite în pivniţa lui Fleischer şi Templeton; îşi privi braţul şi sânul cicatrizate.

Închise cutiuţa.

Apoi o îngropă alături de celelalte patruzeci şi şapte.

VIRTUAL
VP
PROJECT

Mulţumiri

În timpul primului an al fiului nostru, Maximilian, când descopeream meseria de părinte cu bucuriile şi neliniştile ei extreme – nopţile fără somn –, cunoşteam un alt fel de sarcină, de maternitate: cea pentru *Block 46.* Această carte nu ar fi văzut lumina zilei fără reţeaua de persoane care m-a ajutat în toată activitatea cotidiană: Mattias, soţul meu, tată extraordinar de afectuos; bunicii: Odile, Jean-Louis şi Britt; mătuşile şi unchii: Elsa, Cédric, Susan şi Lionel; şi Maria noastră. Mulţumesc tuturor pentru că au avut atât de multă grijă de copilul meu iubit. Şi mulţumesc ţie, micuţule, pentru înţelegere, bună dispoziţie şi pentru zâmbetele tale nesfârşite, moştenite de la tatăl tău.

Fără editoarea mea, zâna mea cu aripi, *Block 46* n-ar fi ajuns în mâinile voastre. Mulţumesc, Lilas Seewald. În timpul unei cine londoneze faţă în faţă, atunci când burta mea era încă rotundă, m-ai ghidat către finalul drumului unde i-am găsit pe Emily, Alexis, Bergström, Stellan şi pe ceilalţi.

Mulţumesc, Stéphane Marsan şi echipei dinamice de la Bragelonne, că m-aţi primit printre voi. Entuziasmul vostru îmi dă aripi.

Cele mai sincere mulţumiri, pentru disponibilitate şi răbdare lui Lee Rainbow, *Behavioral Investigative Advisor,* lui Lars-Åke Nordh, investigator de scena crimei, Sonyei Baylis, expert în medicină legală, profilerului Carl Sesely şi sculptorului Pablo Posada Pernikoff, profesionişti pe care i-am hărţuit cu întrebările mele profane.

Mulţumesc acestui *Dream Team*, părinţilor şi surorii mele, pentru corecturile lor conştiincioase la orice oră din zi sau din noapte şi criticile constructive. Râdem adeseori de discuţiile noastre caraghioase de familie, care se învârt în jurul celei mai bune metode de a omorî pe cineva şi de a-i face cadavrul să dispară. Să sperăm că lucrurile vor rămâne aşa! Mulţumesc, deci, surioarei mele Elsa şi

ochiului ei ager de psiholog; mamei, pentru încurajările ei aprige şi insistente care mi-au permis să mă eliberez de inhibiţii în rolurile de mamă şi scriitoare; tatălui meu, conştiinţa condeiului meu: această carte e mai mult a noastră decât a mea. Ştiu că această imersiune în anii de Buchenwald şi în istoria familiei a fost o călătorie dureroasă pentru tine mai mult decât pentru oricine altcineva; mulţumesc că mi-ai fost alături.

Mulţumesc bunicii mele formidabile, Ginette, pentru imaginaţia inepuizabilă şi talentul ei de povestitoare, sursă de inspiraţie, şi bunicului Lucien: vei fi mereu pe umărul meu (pe stângul, tataie, bineînţeles!)

Mulţumesc lui Laëtitia Milot: *Block 46* este continuarea unei călătorii pe care am pornit-o împreună.

Mulţumesc în aceeaşi măsură, din adâncul inimii, lui Jan Andersson pentru contactele lui preţioase în poliţia suedeză; lui Eva Muñoz, care a ştiut să-mi stimuleze curiozitatea vorbindu-mi despre legăturile lui Cartier cu istoria; lui Philipp Senge pentru traducerile şi informaţiile despre limba şi cultura germană; echipei de la Blosson & Co pentru privirea profesională asupra vieţii şi viitorului romanului *Block 46.*

Mulţumesc, de asemenea, lui Martine Dupont-Girault, prima şi cea mai fidelă cititoare, pentru susţinere şi încurajări.

În sfârşit, mulţumesc soţului meu, Mattias. Îţi mulţumesc pentru că ai fost alături de mine. Sau mai degrabă că ai fost, pur şi simplu. Cum ar spune Lamartine, fără tine, lumea mea nu ar exista.

Aş vrea să închei acest roman amintind de 11 aprilie 1945, ziua eliberării lagărului de concentrare Buchenwald de un grup de superoameni. Printre ei, şi bunicul meu, Simon Lagunas.

Îmi este imposibil să amintesc aici, în detaliu, rolul esenţial pe care l-a jucat Organizaţia de rezistenţă naţională şi internaţională la Buchenwald. Dar de reţinut că, fără ea, fără oamenii din care era

compusă, niciun deportat nu ar mai fi fost găsit viu la sosirea trupelor aliate. Ca să nu uit, pentru a-i ajuta pe refugiaţi şi pentru a menţine legătura dintre ei, Asociaţia franceză Buchenwald-Dora şi Kommandos a fost fondată în 1945. După şaptezeci de ani de existenţă, continuă să propage această datorie a amintirii de-a lungul generaţiilor. I se mulţumeşte aici.

În romanul *Block 46* nu fac decât să ating o mică parte a acestei epoci tragice a deportărilor, dar dacă doriţi să mergeţi şi mai departe, puteţi citi *Infernul organizat* de Eugen Kogon şi *Francezii la Buchenwald şi la Dora* de Pierre Durand. Voi termina salutând memoria supravieţuitorilor acestui infern, celor cincizeci şi şase de mii de victime care şi-au găsit sfârşitul la Buchenwald, precum şi altor femei, copii şi bărbaţi care au pierit în lagărele naziste. AŞA CEVA, NICIODATĂ.

Londra, 4 iulie 2015.

Johana Gustawsson

BLOCK 46

„Există două motive pentru a lăuda *Block 46*, primul roman al autoarei franceze Johana Gustawsson. Are un poveste puternică, debutând cu asasinate similare în Hampstead Heath, Marea Britanie și în Suedia. Crimele se leagă de evenimente îngrozitoare petrecute în lagărul de concentrare de la Buchenwald între 1944 și 1945. Poate că, la fel de important, sumbra anchetă este realizată de două femei puternice. Emily Roy este un profiler, împrumutat de Scotland Yard de la Royal Canadian Mounted Police; prietena ei, Alexis Castells, e o scriitoare franceză de *true crime*. Ele sunt un duo teribil, original. Ele au viitor."

The Times

„Te prinde... complet fascinant."
Thomas Enger

„Intrigă inteligentă, pur și simplu excelent."
Ragnar Jonasson

Recomandare:

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 978-606-749-426-6

Mystery Thriller & Festival

TRITONIC

CUPRINS

Joi, 7 noiembrie 2013
Anglia, Londra Hampstead Village Domiciliul lui Alexis Castells
Germania
Londra, Hampstead Village
Londra, Sloan Square Domiciliul Linnéei Blix
Londra, Aeroportul Heathrow
Suedia, Falkenberg Torsviks småbåtshamn
Suedia, Göteborg Aeroportul Landvetter
Falkenberg, Olofsbo Domiciliul lui Stellan Eklund
Lagărul de concentrare Buchenwald, Germania
Falkenberg, secţia de poliţie
Falkenberg, Restaurantul Gustaf Bratt
Luni, 3 ianuarie 2014
Falkenberg, Secţia de poliţe
Lagărul de concentrare Buchenwald,Germania
Falkenberg, Olofsbo Domiciliul Linnéei Blix
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg, Olofsbo Domiciliul Linnéei Blix
Falkenberg, Olofsbo
Falkenberg, Olofsbo Torviks småbåtshamn
Miercuri, 15 ianuarie 2014
Falkenberg, Patiseria Ritz
Lagărul de concentrare Buchenwald, Germania
Falkenberg, Olofsbo Domiciliul lui Karl Svensson
Miercuri, 15 ianuarie 2014
Falkenberg, Restaurantul Gustaf Bratt
Falkenberg, Grand Hotel
Londra, Hampstead Village
Londra, Lancanshire Court
Lagărul de concentrare Buchenwald, Germania
Londra, Hampstead Village Domiciliul lui Alexis Castells
Vineri, 17 ianuarie 2014
Londra, Hampstead Village Pub Freemasons Arms
Lagărul de concentrare Buchenwald,Germania
Londra, Little House Mayfair
Londra, Hampstead Heath

Londra, New Scotland Yard
Lagărul de concentrare Buchenwald, Germania
Londra, Killburn
Londra, Mayfair
Duminică, 19 ianuarie 2014
Falkenberg
Suedia, Ljungskile
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg, Olofsbo
Göteborg, Hotelul Upper House
Falkenberg
Falkenberg, Grand Hotel
Falkenberg, Olofsbo
Falkenberg, Domiciliul familiei Bergström
Falkenberg
Marţi, 21 ianuarie 2014
Falkenberg, Plaja din Skrea
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg, Olofsbo Domiciliul Linnéei Blix
Anglia, Cornwall
Falkenberg, Grand Hotel
Falkenberg
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg
Falkenberg, Plaja Skrea
Falkenberg, Biblioteca municipală
Falkenberg, Plaja Skrea Domiciliul lui Karl Svensson
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg
Falkenberg, Grand Hotel
Vineri, 24 ianuarie 2014
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg, Secţia de poliţie
Kungsbacka, Domiciliul lui Linda Steiner

Londra
Falkenberg, Secţia de poliţie
Falkenberg, Secţia de poliţie
Kungsbacka, Domiciliul Lindei Steiner
Londra
Särö, Domiciliul lui Adam Berg
Suedia, Închisoarea Kumla, Districtul Örebo
Londra, Hampstead Village, Domiciliul lui Emily Roy
Mulţumiri

Table of Contents

Joi, 7 noiembrie 2013	4
Anglia, Londra Hampstead Village Domiciliul lui Alexis Castells	6
Germania	9
Londra, Hampstead Village	14
Londra, Sloan Square Domiciliul Linnéei Blix	19
Londra, Aeroportul Heathrow	21
Suedia, Falkenberg Torsviks småbåtshamn	23
Suedia, Göteborg Aeroportul Landvetter	26
Falkenberg, Olofsbo Domiciliul lui Stellan Eklund	31
Lagărul de concentrare Buchenwald, Germania	35
Falkenberg, secţia de poliţie	38
Falkenberg, Restaurantul Gustaf Bratt	46
Luni, 3 ianuarie 2014	50
Falkenberg, Secţia de poliţe	52
Lagărul de concentrare Buchenwald,Germania	56
Falkenberg, Olofsbo Domiciliul Linnéei Blix	62
Falkenberg, Secţia de poliţie	65
Falkenberg, Olofsbo Domiciliul Linnéei Blix	67
Falkenberg, Olofsbo	70
Falkenberg, Olofsbo Torviks småbåtshamn	74
Miercuri, 15 ianuarie 2014	77
Falkenberg, Patiseria Ritz	79
Lagărul de concentrare Buchenwald, Germania	81
Falkenberg, Olofsbo Domiciliul lui Karl Svensson	87
Miercuri, 15 ianuarie 2014	91
Falkenberg, Restaurantul Gustaf Bratt	92

Falkenberg, Grand Hotel 94
Londra, Hampstead Village 99
Londra, Lancanshire Court 101
Lagărul de concentrare Buchenwald, Germania 104
Londra, Hampstead Village Domiciliul lui Alexis Castells 108
Vineri, 17 ianuarie 2014 109
Londra, Hampstead Village Pub Freemasons Arms 111
Lagărul de concentrare Buchenwald,Germania 114
Londra, Little House Mayfair 118
Londra, Hampstead Heath 120
Londra, New Scotland Yard 123
Lagărul de concentrare Buchenwald, Germania 127
Londra, Killburn 131
Londra, Mayfair 136
Duminică, 19 ianuarie 2014 141
Falkenberg 142
Suedia, Ljungskile 145
Falkenberg, Secţia de poliţie 150
Falkenberg, Olofsbo 153
Göteborg, Hotelul Upper House 157
Falkenberg 160
Falkenberg, Grand Hotel 163
Falkenberg, Olofsbo 166
Falkenberg, Domiciliul familiei Bergström 170
Falkenberg 175
Marţi, 21 ianuarie 2014 179
Falkenberg, Plaja din Skrea 180
Falkenberg, Secţia de poliţie 182
Falkenberg 190

Falkenberg, Secţia de poliţie 193
Falkenberg, Olofsbo Domiciliul Linnéei Blix 196
Anglia, Cornwall 201
Falkenberg, Grand Hotel 205
Falkenberg 209
Falkenberg, Secţia de poliţie 212
Falkenberg, Secţia de poliţie 216
Falkenberg 221
Falkenberg, Plaja Skrea 224
Falkenberg, Biblioteca municipală 226
Falkenberg, Plaja Skrea Domiciliul lui Karl Svensson 231
Falkenberg, Secţia de poliţie 236
Falkenberg, Secţia de poliţie 240
Falkenberg, Secţia de poliţie 243
Falkenberg, Secţia de poliţie 248
Falkenberg 253
Falkenberg, Grand Hotel 257
Vineri, 24 ianuarie 2014 260
Falkenberg, Secţia de poliţie 262
Falkenberg, Secţia de poliţie 267
Kungsbacka, Domiciliul lui Linda Steiner 271
Londra 274
Falkenberg, Secţia de poliţie 277
Falkenberg, Secţia de poliţie 280
Kungsbacka, Domiciliul Lindei Steiner 282
Londra 285
Särö, Domiciliul lui Adam Berg 288
Suedia, Închisoarea Kumla, Districtul Örebo 294
Londra, Hampstead Village, Domiciliul lui Emily Roy 298
Mulţumiri 300